

De Essentia Dei, & Attributis in 91
Primum partem S. Thomae (2)
Doctoris Angelici, Disputationes scholas-
ticae.

Auctore Reverendo P.^e Sebastiano Sanchez
Sisपालensi Societatis Iesv in Collegio
Cordubensi Divi Patricij V. & M. sacro.

Die decima Septembris.

Anni P. 1.6.5.8.

Screebat Martinus de Arcazorta
Virginis Perpari in Caelos assumptae
Collega Cordubensis.

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Poemium

Sanctus Thomas in 1^a Summæ Theologiæ, seu Theologiæ summæ à q. 2^a usque ad undecimam gloriæ disputat, quæ ad Deum, ut undecim trinitate pertinent, & ceteræ ostendendi solent sub materia & attributis: ubi summo, quo a solet ingenio Dei existentia, simplicitate, perfectione, bonitate, infinitate, immenitate, immutabilitate, eternitate, & unitate diligenter explanat. Nos autem ex his omnibus solum aggredimur tractationem de essentia Dei, eiusque præter, quæ communiter appellantur attributa; non quod singillatim per omnia dicentes: id enim longe est, et intra unius anni methodum plane intractabile. Agemus quod de attributis in omni quælibet satis erit ad plerumque cognoscendum; si per tempus licuerit, postea descendemus ad unum, vel alterum ex difficultatibus attributis in particulari.

Enim vero, quoniam arduum nobis sit plerumque, ne de verbis explicare, sed vel mente sciere, satis attestat, ut alios Ecclesiarum Patres omnium Damascenus lib. 1. & fide cap. 2. his verbis: Dei essentia sit, nec scire, nec dicere possumus. Quis enim magis de Deo cogitamus, eo minus & ipsius natura sequimur. Quo sensu accipiendum est illud Augustini in Epistola ad Cæsarem: cognitio eius ignorantia est. Nonat scilicet illud Simonis de responsis, à quo ut refert Julius de natura Deorum lib. 1. Cui quævisisset quid esset Deus, Diannus Hæretico deliberandi unum sibi die postulavit: cui idem ex eo postmodum quæret, cui ita faceret respondit: Quanto diutius viderem, tanto mihi res videtur obscurior.

Quæ videretur sit nemo est, qui non plane fateatur esse Deum testante Scriptura immensæ lucis inaccessibile pelagus, cuius in undis nihil nisi oculorum naufragium speret humanæ imbecillitatis cimbula. Quæ propter optimè conciliat magnus ille Augustinus lib. de moribus Ecclesiarum cap. 7. ut Dei non contemplari ad umbras Creaturarum veluti ad signa temperantia veritatis asugiamus, ne si Divina in se contemplari velimus nimia luce perculsi ad tenebras nostrarum familiaritatis, et fatigatione potius, quam cum delectatione overtamur; eo consilio ducti nobilioris Theologi ne per invidia sine duce ad Deum accederent, quoniam quædam ex his veluti scalis proficere;

ut n̄ incauto volatu, s̄ securi gradibus ad divina facilius, & feliciter pervenirent: at si gradus n̄ caecis pedibus; s̄ vigilantibus oculis tangendi sunt; vides enim aliquos adeo Creaturæ inhyzentes, ut q̄q̄ in istis repererint ad Deum sine delecta traducant: qui de Pinḡ n̄q̄ efigiare conant̄ n̄ Deum, s̄ vany Creaturay simulacry constringunt; alios v̄o ē d̄. a d̄o à Creaturæ abstractos ut nihil in Deo admittant, nihil agant q̄ in Creat̄ repererint; s̄ si Caribdz vitare cupientes perius in Scylz impingunt, & de divinitate extolunt nihil intelligibile dicunt.

Uterq̄ scopulus acuti vitandus ē; p̄que enim ab utroq̄ naufragiy imminet; id, Deo favente p̄tabimus in nostris disputationibus, quæ utiq̄ uberrimos fructus inq̄m̄ optima semina pariant, parient q̄ rigatos, cupidosq̄ Auditorem animos sortiant, novi enim veriy, ac gulczy Nacianzeni dicty oratione. 34. Ut ap̄ studiosos, & diligenter auditores orationis Sabendy, ne aliqui in sterily terræ sermo incidat.

Disputatio. 1.

Quid essentiy; quid attributi noē intelligatur?

Caput. 1y.

Quid sit essentia?

Hoc puncty specialy agitaty à Doctoribus n̄ video; s̄ ex eis, quæ passim p̄ sua scripta dispergunt eorum mens facile colligi pot̄; exit auty doctrina huius, & sequentis Capituli admody n̄xia, & quasi fundy nostrary disputationis; igit̄ nomen ess̄a dicty ē ab essendo, unde si attendamus ad proximay v̄oy signationis id, q̄ quolibet rei ē possumus appellare eius ess̄a, sive eius esse; s̄ q̄ res n̄ equaliter omne id, q̄ ē, aliq̄ enim ē accidentaly, sive à forma dicta, & aliq̄ ē p̄ se, sive à forma n̄ distincta; p̄ter ea nomen ess̄a restricty ē à Philis ad signandy n̄ ut cyq̄ ē rei, s̄ illud distinxat ēi, q̄ p̄ se sit res independenty à sua distincta. Sic Ar̄ v̄y & Sabet ēi Sor̄, & bet ēi Philis, illud p̄ se; hoc accidentaly: q̄ ēi Sor̄

e' esse Arie, e' v' Phil' n' e' eius esse; s' tanty q' d' e' accidentaliter
igni adveniens a Phila, qu' e' forma dicta ab ipso Arie.

Hic esse appellari etig. solet q' dicitur; q' illy respondemus
interroganti, quid res sit, ad qm' interrogations inepte quidy verumus
q' e' accidentale rei; etia si roget q' sit Arie n' possumus vere e' Phil';
q' Arie n' e' Phil' p' se, s' accidentaliter a Phila, ipsi p' accidens ad-
veniente; ratio e', q' relativity quid n' refert ad id, q' res e' accidentali-
ter; s' ad id q' essentialiter e'. Unde n' incuriosè notabim, q' in nostra di-
alectica a me notaty memini, s'lt Philosophy, divity, alby, etilia pprie
n' posse d'finiri secundy e' Phil'i, divitit, et albi, ng ppria d'bo explat
e' rei, qu' minime explicat q' e' accidentale rei, ut patet: cy q' e' Phil'i
sit accidentale Philosopho, e' e' divitit, vel albi sit accidentale diviti,
vel albo; q' Phil' accidentaliter e' Phil'us, et diver, vel albus accidentali-
ter sunt tales: inde e' q' Phil'us, diver, vel albus n' possit d'finiri, se-
cundy e' Philosophi, divitit, l, albi; ng alioqui explaret esse rei q' e'
igni accidentale, q' e' absurdy.

3 Interrogatidy auty, quo d'bemus inquirere e' accidentale rei, q'
an sit Phil'us, diver, vel albus; e' tunc ite: qualis; q' d'io n' refert ad aliq' res, s'
ad e' accidentale illius, q' it' suggestit e'ig' integre scitidy, e' p'p'ria ro-
ganti: qualis e' Arie inepte verumus e' Somo, q' e' Somny e' p'p'riima
Arie esse; de qua n' quirit p' illy terminy qualis, si v' interrogatio fiat p'
terminy quis, n' possumus vere q' e'ig' rei, nec p' e' accidentale illius, q'
e' individuale; etia si roget, quis e' ille Somo? n' d'bet vere e' aial' ro-
le; vel e' sapient, aut diver; s' Phil'us, l, Ioannes. Ratio e' q' tunc
quis n' refert ad e'ig' rei, nec ad e' accidentale illius, s' directe refert
ad suggesty; q' vel ex eo patet q' possumus aperte cognoscere aliquy e'
Somny, e' sapienty, aut divity, et adhuc interrogare quis n' sit? q' p'
isty interrogations n' quirimus e'ig' rei, vel alia p'ata omnia ipse ac-
cidentalit' s' s'ly an sit Soc, vel illud suggesty.

4 Hinc ulterius adnotabis licet n'ca, e' quid dicitur type indiv' over-
tant, aut s'fundant; adhuc e' in ipis aliq' d'icrimen obervatione digny;
ng p' e'ig' s'ly intelligit illud e' rei, q' e' omne d'bus individuy extentiony,

intra eod[em] sp[ec]ie, quin signet detrahe[re] h[oc] vel illa dist[inct]a numerica, s[ed] ab illis
o[mn]i[um] abstractat; at v[er]o quidditas q[ui]que solet extendi ad signandy tot[um] ei[us] p[ar]te
rei etiq[ue] includendo dist[inct]a numerica. Sic possumus dicere q[uo]d Petritas sit &
q[ui]ditate Petri; n[on] v[er]o q[ui]dit & eius e[ss]e; q[ui]dit[us] abstractit omnino ab eius-
modi differentia, & scilicet p[er] intelligit independentes ab illis: e[ss]e p[er] e[ss]e
e[ss]e tot[um] illud, q[uo]d rei p[ar]te e[ss]e, p[er]ter dist[inct]a numerica; h[oc] eni[m] n[on] ad e[ss]e s[ed] ad in-
disting[ui] p[er]tinet.

5
ca[us]a

Put melius h[oc] intelligant uno verbo dico e[ss]e rei e[ss]e illud
ex cuius p[ar]te p[er]tinetione rei ponit; & ex cuius p[ar]te p[er]tinetione rei auferat.
Patet mihi evidentissime hoc p[ri]m[us]; n[on] q[uo]d rei, & eius e[ss]e sunt p[ri]m[us] & ver-
tabilia etiq[ue] formaliter; imo sunt formaliter id[em]. q[uo]d q[ui]d aliq[ui]d tale e[ss]e ut eo
posito; etiq[ue] nihil aliud ponat, ponit rei, & eo ablato etiq[ue] nihil ali-
ud auferat, auferat rei; n[on] p[otes]t n[on] e[ss]e e[ss]e talis rei. p[ro]bo evidenter co[n]tra: rei
n[on] p[otes]t poni p[er] p[ar]te p[er]tinetione illius, q[uo]d ab ipsa re distinguit; nec auferri
p[er] p[ar]te p[er]tinetione illius, q[uo]d ab ipsa distinguit. q[uo]d q[ui]d aliq[ui]d tale e[ss]e est. p[ro]bo
huius Enthimematis ante: rei n[on] p[otes]t poni; nisi ipsamet ponat. q[uo]d si p[ar]te
ponit q[uo]d e[ss]e ab ipsa distinct[us] n[on] ponit ipsa; si eni[m] ponit ipsa n[on] ponit
p[ar]te aliq[ui]d ab ipsa dist[inct]a. Rursum rei n[on] p[otes]t auferri; nisi ipsamet auferat.
q[uo]d si p[ar]te auferat q[uo]d e[ss]e ab ipsa distinct[us] n[on] p[otes]t auferri ipsa; si eni[m] ipsa au-
ferat ip[s]a auferat aliq[ui]d p[er]ter dist[inct]a ab ipsa, & sequenter hoc n[on] p[ar]te auferat.
q[uo]d rei n[on] p[otes]t e[ss]e auferri p[er] p[ar]te p[er]tinetione, & ablatione illius q[uo]d ab ipsa re
distinguit.

6
d[ic]it[ur]

Dices p[ri]m[us] hoc e[ss]e falsibile, n[on] ex p[ar]te ablatione albedinis au-
ferat alby, & t[ame]n albedo n[on] e[ss]e nec p[ar]tialiter e[ss]e albi, q[uo]d n[on] omne illud ex cuius
p[ar]te ablatione rei auferat e[ss]e de illius e[ss]e. Ans[er] p[er] q[uo]d si p[ar]te auferat albe-
dine; etiq[ue] nihil aliud auferat, n[on] manet albus; quomodo eni[m] erit alby sine
albedine, q[ui]nto reliqua omnia p[er]tinet? q[uo]d est. Id[em] arguty formati p[otes]t
in omnibus secretis & nominatis.

7
le[ge]nda

Res negando; me[us] p[ri]m[us] posse falli, ad p[ar]te ablatione fatior albedinis
nec p[ar]tialiter e[ss]e e[ss]e albi; nego t[ame]n q[uo]d ex sola, & p[ar]te ablatione albe-
dine auferat alby. Put apertius ostendam supponamus scuty e[ss]e alby;
& hoc albe arguty loqui: Dunc sit ex p[ar]te ablatione albedinis n[on]
auferat scuty, & scuty, & alby sunt p[ri]m[us] id[em] q[uo]d ex p[ar]te ablatione albedinis

n̄ aufert alby. Patet coā, nq̄ ex iis, quę sunt p̄tus idē n̄ p̄t uny aufert
altis n̄ ablato. Et n̄ ex p̄tina ablatione albedinis soly p̄t aufert q̄ scuty
rit alby, p̄ ex eo, q̄ scuty n̄ rit alby, n̄ aufert ip̄y scuty alby. q̄ ex p̄tina
ablatione albedinis n̄ aufert alby.

Vaon
n̄t

Ratio Sicut motus ē, q̄ ut aufert n̄ p̄t ex p̄tina ablatione
sui ē accidentalis; si enī p̄tina aufert sui ē accidentale, manet sine
dubio eia, quę distincta ē ab ēe accidentali: manente autē eia n̄ p̄t n̄
manere ut, quę p̄tus invertibilis ē et n̄ scilicet cy sua eia ut diximus:
Cy q̄ q̄ scuty rit alby p̄tus sit accidentale ip̄i scuto albo; inde ē n̄ p̄t
te aufert ip̄y scuty alby, si p̄tina auferat, q̄ scuty rit alby. Itat,
nq̄ accidentale ē illud q̄ p̄t abē, vade q̄ter corruptionē illius, eia ē
accidentale q̄ si q̄ scuty rit alby ē accidentale ip̄i scuto albo p̄tul dubio
p̄t hoc abē, v̄ adē q̄ corrupat ip̄y scuty alby.

Probat q̄ advectionem obiecti q̄ ex p̄tina ablatione albe- aufert
dine aufert n̄ quidy alby ut q̄ habemus, p̄ denotatio albi ex quo in- d non
fert albedine ē partialiter eia talis denotationis, q̄ nos ip̄i fatemur. n̄ a al
p̄ ex hoc casu, potius affirmat, q̄m infirmat nostrę p̄t, ut attenda
consideratio operet.

Capit. 24.

Uterius eiusdem principii explicatio.

20 Dupliciter possemus loqui de eia curaretur ut, vel 24 q̄
in re, vel 24 q̄ subest nostrę cognitioni: 1° mō p̄t appellari eia p̄tina:
2° modo eia intentionalis, sive metaphisica. Dixerim hoc ab aliis
admitti debet, exp̄tine explicat in omni sent. et substitutiv eiale h̄c:
Et n̄ in hoc, et dat p̄t aial r̄ale, et dat p̄t r̄ibile. Ambo
p̄tata sunt idē a parte rei, distinguunt v̄ q̄ intellecty. Si queramus
eia metaphisica hoc coit̄ dicit d̄tere p̄tine in ip̄i aial r̄ale,
p̄t hunc omniter definit; r̄ibile autē dicit ēe extra eia metaph-
p̄tina hoc, t̄m̄ p̄tate ip̄i metaphisice, vel intentionaliter
accidentaly; si vero queramus eia p̄tina, sive 24 q̄ ē in re, n̄ p̄t
dici, q̄ r̄ibile sit extra eia hoc; q̄ p̄t aial r̄ale, r̄ibile sint p̄-
tus idē realiter, n̄ p̄t uny ēe realiter intra eia, et altery n̄ ēe realiter

est
dicit
eia

est

intra

intra eiq; est enj agesta a traditio. Essā q̄ phisica hōis ē quēdā en-
titas, quę simul ē rōalis, riribilis, admiratiba. est.

W
in a dicit
a p̄ opar
in ca d̄

Non distinguit una ex hīs essentiis realiter ab altera, alio-
qui n̄ est idē realiter homo, qui considerat ā nostro intellectu, et qui
ē ā parte rei; nō quę habent essās realiter distas n̄ possunt ēi idē rea-
litez, cy rei, et eius essā sint formaliter idē. distinguit q̄ una essā ab alia
solę rōne nostra: quātus essā methaphisica n̄ dicit in suo sūctu formali
omnia ea p̄ata, quę homo dicit ā parte rei; cognitio enj, quę attingit exp̄ie
hominis distaxat 2y q̄ ē aral rōale p̄cendit formaliter ā riribili, et admi-
rativo, et identificat realiter cy arali rōali. It̄ q̄ aral rōale rōne nostra, enj
realiter distinguit ā riribili, et admirativo; sic essā metha tantę rōne
nostra distinguit ab essā phisica.

W
in a nobis
ach.

Dico igit p̄xy ā me racty t̄y ēi intelligendy. Et essā methaphisica,
et intentionalis, qm̄ de essā phisica, et s̄m q̄ ē in se; et ita hoc mō applicari
debet uni, et alteri eiq;. Essā phisica rei ē illud, ex cuius p̄sua positione
phisica rei phisice, et realiter ponit̄ et ex cuius p̄sua ablatione phisica
rei phisice aufert̄; sic n̄ solę rōale, et itiq; riribile, et admirativy sunt et essā
phisica hōis; q̄ si p̄sua auferat realiter riribile, et admirativy, qm̄ d̄
nil aliud realiter disty auferat, aufert phisice homo: nō cy riribile, et ad-
mirativy sint idē realiter cy rōali, p̄sua ablatio realit̄ unius ē ablatio
realit̄ alterius; ly enj p̄sua solę excludit q̄ ē disty ab eo q̄ aufert, n̄ auty
q̄ ē realiter identificaty; ablato auty rōali aufert homo ut ē evidens. q̄ ab-
lato riribili, vel admirativo, etiq; si nihil aliud realiter auferat aufert rea-
litez homo. It̄ qm̄: nō rōale, et riribile sunt p̄sua idē realitez, ut nullus
negat, et quodā p̄ens supponit. q̄ aufert̄ uny realitez ē altery realitez au-
ferri. P̄sua ā parte rei inter rita p̄ata n̄ ē uny, et aliud. q̄ ā p̄ rei
n̄ dat, q̄ uny sit et essā hōis, et aliud n̄ sit et essā eiusdē.

13

Essā v̄ intentionalis, sive methaphisica rei ē illud ex cuius
p̄sua positione p̄ intellectu, ponit̄ etiq; p̄ intellectu rei, et ex cuius p̄sua ablati-
one p̄ intellectu, aufert̄ etiq; p̄ intellectu rei, vel ut melius dicam, congr̄ ob-
iectivus illius, p̄ huius explicatione advertendy ē ea p̄ata, quę sunt realitez
idē, licet n̄ possint realitez reparari; p̄sua t̄y reparari intentionalitez, sive
rōne nostra, quātus intellectus p̄t uny explicitē attingere, qm̄ attingat explicitē

aliud

aloud: ita reale n̄ pot realiter poni, q̄n realiter ponat irribile; imo positio
 p̄sena unius ē igit realiter positio alterius: nihiliter auferri n̄ pot reale, q̄n eo
 p̄sena realiter auferat irribile; aliter stringit q̄ inty, q̄ ponum explicitē
 recipere reale; q̄n explicitē recipit irribile; Sine ē q̄ inty ponum fingere
 q̄ ponat reale abstrahendo ab eo, q̄ ponat irribile, vel fingere q̄ auferat
 reale abstrahendo ab eo, q̄ auferat irribile; q̄ aliquis optus talis ē ut eo
 p̄sena posito q̄ inty ponat etig q̄ intellecty rei, & eo p̄sena q̄ intellecty ab-
 lato, auferat etig q̄ intellecty igit rei; tunc ille optus erit etia metaphisica
 ca; seu intentionalis talis rei.

14

Finge nomine Soc̄ soly intelligi aial reale, & cuius veritate
 in p̄senti n̄ disputo; it̄ nec examino an possit dari aliq̄ aial reale meo,
 q̄n simul sit irribile, & admirativy; licet enj Soc̄ n̄ sit sole adhuc potest
 stare, q̄ noē Soc̄ intelligat soly aial reale abstrahendo ab eo; simul
 sit in re admirativy, & irribile; in Soc̄ casu pot̄ poni q̄ intellecty aial rea-
 le q̄n eo ipso ponat q̄ intellecty irribile, & admirativy. It̄ p̄ videamus
 an aial reale sit etia metaphisica Soc̄ videndy ē, an posito p̄sena q̄
 intellecty aiali reali ponat etig q̄ intellecty Soc̄; & an eo p̄sena p̄sena
 q̄ intellecty ablato auferat etig q̄ intellecty Soc̄. Si enj Soc̄ modo
 se habeat ite ceptus aial reale, sine dubio erit etia metaphisica
 Soc̄. Ratio huius docty ē, q̄ it̄ se det etia p̄sena ~~ad 23~~ ad 23
 24 ē p̄sena; ita se det etia metaphisica ~~ad 23~~ ad 23 secundy ēi metha-
 phisicy, & intentionale. q̄ p̄ rdy p̄sena serrata p̄sena debemus investiga-
 re etig rei methq, q̄ q̄ investigamus etig p̄sena eiusd. q̄ it̄ etia p̄sena
 rei ē illud, quo p̄sena posito, & ablato quoad ēi p̄sena, ponit, & auferat
 rei quoad ēi etig p̄sena; ita etia metaphisica erit illud, quo p̄sena
 posito, & ablato quoad ēi metaphisicy ponit, & auferat rei quoad ēi
 etig metaphisicy. Caput. 34.

Secundo

Sicut
hura
causa

Quid sit attributum?

15

De huius origine & usu satis erudite tractat. P. Aquinas de Theo
 uno lib. 3. p. 1. ca. 2. ne auty in voce multy debemus ego ad 23 signat.

Am

singulari fuit opinio Nominalis, quorum Princeps e Okam in 1. dist. 2.
auctentis nomina attributoria n' signari perfectionis aliquas Deo intrinsece, & non,
seu receptus extra Deum, qui si sunt reales, distinguunt a Deo, tamen res a re,
si sint entia rationis, distinguunt a Deo tamen rationes a re. Quamvis ratio
attributi n' spectat illi perfectioni Divine, & receptus nostro formali. Esse n' exist
ratio incarnata, & creata, nec aliq' in ipso Deo, & in intus nostro veritate ce
Dei. Ratio cuius Portus e, & Dei ratio attributi Debat dicere aliquam dist
ab eadem, putat nihil ee in Deo, q' distinguat ab eadem, nec realiter, nec ratione.
Consequenter nihil existens intus in Deo posse subire rationem attributi.

16
Cui tamen opinio omnium, praefer Nominales, docet nomine at-
tributi signari aliq' intra Deum, cui standi e in questione & nomine.
Etenim omnes fatemur dari in Deo perfectiones sapientiae, iustitiae, & veritatis
etiam, in quibus dari in nobis spiritus, quos & talibus perfectionibus formamus.
Sicut enim illae perfectiones abstractae, vel potius uti spiritus tales dicant attributa
sunt, & sunt illis. prout dicitur sit q' appliciter, n' n' nomine attributorio
intelliguntur spiritus nostri formales, & perfectiones Dei, omnes q' spectant veris
attributa. Da n' sunt in Deo, n' sunt ab eterno: intus noster facit attributa:
etia Da distinguit realiter, & separabiliter ab attributis: attributa dis-
tinguunt realiter, & separabiliter inter se. Sed omnes q' spectant unitate Sa-
bent ut agere falsi, & absurdi, q' nomine attributorio n' signant spiritus
nostri formales, quos & perfectionibus Divinis habemus.

17
Reiecta igitur singulari Nominali opinione stat ag
omnes alios, q' attributa sint perfectiones intus extentes in Deo, & ad hoc
supra n' facit obiter inter scholasticos, quibus n' perfectioni-
bus Divinis hae ratio attributi dicitur. In quo puncto mixti e, q' n' dicitur
singuli opinent. Aliqui largissime respondent sub nomine attributi,
quibus q' dicitur, etia q' spectant ad eum, dita numerant inter attri-
buta rationis subiecti, subiectentis, & eum: ut Egidius in 1. dist. 6. q. 1. alii
e id in primis statuunt q' attributa Debet ee extra eum, illi q'
supponere in integre constituta. q' quo inveniunt appellat Damascen-
ny lib. 1. de fide cap. 4. dicentis, attributa ee ea, quae sunt co-natae,
vel circumstant naturae, & Scotus in 1. dist. 3. q. 2. qui ea vocat
Dei quasi proprietates, & quasi passionis.

si neg. huius 29 fractionis. Per se ora veniunt inter se;

nam alii opinantur totum attributi solum venire illis perfectionibus Divinis, quae sunt communes Deo, & creaturis, quae ideo putant attributa vocari. Per creaturis Deo attribuuntur 29 notis modo intelligendi: ut sunt sapientia, bonitas, potentia: ita Henricus in summa art. 32. q. 1. Durandus in 1. dist. 2. q. 3. & ex Recentioribus Gidius lib. 2. tractu. 2. cap. 5. n. 6. Alii e contra non solum perfectiones Deo, & creaturis communes, sed etiam Deo propriae nomine attributi donant, ut sunt immensitas, simplicitas, immutabilitas. Ita communiter Recentiores, & ex Antiquioribus Ricardus in 1. dist. 2. art. 1. Maizon dist. 8. q. 7. art. 3. Capreolus eadem dist. q. 4. Alii excludunt a ratione attributi perfectiones relativas, & solum admittunt absolutas. Alii utriusque generis perfectiones equaliter sub eo nomine representant. Alii requirunt quod sit prout Deo per modum sui adiacentis dicti, & quod sit perfectio simpliciter simplex. Tandem alii ulterius requirunt quod sit in quomodocumque perfectione Dei, & talis ut lumine naturali possit cognosci & creaturas naturales. Hanc opinionem Aristoteles sequitur apud Gidius Sunitany lib. 5. de beatitudine q. 4. per octo articulos, & apud Durandus in 1. dist. 2. q. 3. art. 7. dist. 2.

19

Ex hac opinione varietate oritur, quod unusquisque primo libito peculiariter attributi solum excedat, ut sic perfectionibus, quae solum ipse enumerat inter attributa, & non alius veniat, quod inutile reputo in q. de solo nomine, & de cuius communiori acceptione non facile potest uti in tanta opinione varietate. Adhuc libentissime per Thomam utpote Principi Theologorum, quod ipse nomen definit attributi solum eius obiter 1. & 2. gentes cap. 31. & 32. appellat attributa perfectiones, quae Deo attribuuntur: & 1. q. 13. art. 1. nomina quae Deo attribuuntur. Verum artus huiusmodi relati ad hunc finem accipiunt ad eas conditiones, quae unusquisque indicat varias ad totum attribu-

20

ti. Debitur nam dicitur circa aptum attributi perfectionis generis. Per Ricardum cap. 2. & supponit, in cubito per Philosophandum esse proportionaliter ad cubitum creaturae, in qua tria reperimus eam, passionem fluentem ab eadem, & subiectantem, quae est tunc talis eius. Unde etiam in Deo

distinguitur ab eodem tria rationes, scilicet, essentialis, attributiva, et personalis: 1^a disti-
 nitur enim, secunda quasi fluxit ab eadem, 3^a terminatur enim, in quo solu-
 dit attributum in Divinis coram proprietate, seu passioni in creaturis; 2^a
 proprietates creaturæ dicuntur quodammodo imperfectæ, quia capaciter sunt distinc-
 tionis, et dependentis, seu fluxus ab eadem, ideo scholastici ad regu-
 randum sane imperfectæ noluerunt in Divinis uti nomine proprietatis, et
 eius loco apposerunt nomen attributi, quo innuitur totum dicitur, et
 dependentis ei ex parte intellectus attribuentis unum perfectum et modum
 proprietatis, aliquid et modum eorum. Unde ita definit attributum: effectio
 2^a sub aliqua determinata ratione perceptibilis extra eam, et modum proprietatis
 2^a totaliter fluentis ab eadem, et in eadem. Quod defensor late ipse auctor ex-
 plicat, et eo quod labore, quo posset oblati sibi Enigma.

U

Ego ex ista expositione subiecti Dei creaturæ non video
 quod aliter possit deduci, quoniam quod attributa sunt perfectiones extra eam, et
 quæ non pertinent specialiter ad personalitatem: Unde in Deo solæ man-
 ebunt exclusivè à ratione attributi perfectiones, quæ retinentur enim, et per-
 fectioes personales, quæ sunt Deo spectant non ratione eorum, sed solè ratione suppo-
 siti. Nec in aliquo alio potest evenire subiecta Dei creaturæ, nisi sepa-
 rat Sic auctor attributa Dei passionibus, aut proprietatibus sub-
 stantiæ creaturæ, quæ realiter distinguunt ab eadem, et ab illa realiter di-
 manant, patet expositionem esse fere nullam, quod attributa non distinguunt re-
 aliter ab eadem Deo, neque realiter ab illa fluxunt, vel dimanant: Di-
 cere autem quod quasi fluxunt ab eadem est verbum ludere, et invidibile explere:
 Si enim dicat eo quasi fluxu, aut quasi dependentia signari quod in his
 nostris recipiat attributa quasi fluxentia, aut dependentia ab eadem,
 nego id nos posse ex veritate recipere, sed per magis fictionem, non quod minus
 fictè, quoniam si Deo recipere quasi corpus, tunc enim repugnat attri-
 butis ratio fluxus ab eadem, quoniam Deo ratio corporis.

U

Si vero separat attributa Dei passionibus subiecti creaturæ,
 quæ communiter vocantur metaphisicæ, et quæ non distinguunt realiter
 à subiecta creaturæ, tunc difficile mihi videtur scire huiusmodi passi-

ones

ones in substa creatas, qm in d, qd eque digne, erigore
 e in creatis, in dicitur, qd inter ea, que realiter identificant
 uny fluat, e dependat ab alio. Und ulterius videro nimis
 scrupulose vitari nomen passionis, e appetitatus in dicitur, si se-
 mel dequirat pot ab imperfectione distinctionis realis, dicitur influxus,
 ut vere dequirat in appetitibus, e passionibus metaphisicis, que
 reedunt substa creatis. qd si oppositio servanda e, n e cur denegemus
 substa d passionis, e appetitatus metaphisicas, e anxie quaxamus
 alia nomina quibda.

23

Propterea existimo in hac otio. Nihil aliud certy
 remanere, qm qd attributa sint quoda perfectiones passiones, que
 vere sunt in Deo, dicitur a nobis tribuunt q veras esse; negli-
 cet attendendo ad h signatiry nominis attributy signet id, qd al-
 teri attribuit tngm causy, tamen in hac rigoroza significatione
 n pot usurpari in dicitur, qd dicitur illy perfectiones, que in hac, aut
 illa opinione vocant attributa requirunt Deo tribui tngm
 causy, nec alia rone omniter eas Deo attribuimus, qm igitur p-
 dicando de Deo q veras enuntiationes, aut affiendo Deo eas p-
 fectioes habere, que foris e minus propria locutio. Nihilominus ad-
 do eas perfectiones debere aliquomodo distingu ab eia; ty qd omnes
 ita opinant; ty qd si videremus singular perfectiones, que hoc nomine gaudent
 reperimus etiq gaudere hac aliquali dit. In quo n adhuc definitur hac
 perfectiones debere ei extra eia; qd bene possunt ab eia distingu salty ditte
 inadequata, qm dicitur sint oio intra eia;. Si auty vellei excludere a rone at-
 tributi perfectiones relativas, qd h n ty pntent ad eia; omnes tribus pntis,
 qm ad rone suppositi, ut revere oppositio substa d creatas, n indicabor. e
 Ego satis in utroq n e magni momenti. Prop. 2. an eia d a se
 rei formaliter includat omnes perfectiones abas.

Vra /
 notata
 dicitur

Dicitur

ex eo qd sit actus purus n' opponat qd se cy attributio realiter dicitur; ad huc ex eua
 & attributio, resultabit quiddam oppositio passiva qd accidet. 2° qd fide d' ce-
 dimus in Deo simplicitate; s' simplicitas n' solum opponit s'poni, s' etig plu-
 raliati qd n' solum debemus vitare in Deo s'poni, s' etig pluralitatis. Mox
 qd s'poni n' opponit simplici, quatenus e' uny, s' etig simplex e' uny,
 s' quatenus e' ex pluribus. qd ratione pluralitatis s'poni opponit simplici.
 qd simplicitas n' solum opponit s'poni, s' etig pluralitati. Id est si dissolvat
 s'poni, & maneat omni parte s'poni dicitur n' manet simplicitas. qd
 manet pluralitas. qd pluralitas pugnat cy simplicitate. 3° qd si remel admit-
 tat, e' etig attributa distingui, ut res dixerunt p'amentary, nequeunt distin-
 gui, nisi ut substa, & accidens, atq' adeo ut opponantur uny qd accidentale.
 accidentia uny opponunt uny qd cy substa, cuius sunt accidentia.

27 Ad fundy. xet, negando e' etig, & attributa realiter se bene ut
 in diversis p'amentis; imo negando a nobis scipi ut in diversis p'amentis; &
 qd a nobis, ita sciperet, adhuc in se n' ita se haberent; n' enj licet, ex imperfecto
 nostro modo concipiendi qualis de Deo in hac vita habemus, arguatur ad re-
 ipse. 2° se, & qut e' a parte rei. Ad istatq' dico illud axioma frequenter u-
 surpaxi extra re, qd n' bene intelligit, vel p'anusquisq' qd tibi magis placet, sub
 eo intelligit. Itaq' modus intelligendi vel pot' se habere ex parte obiecti, vel solum
 ex se actus: si se h'at ex se obiecti, veru' e', qd modus intelligendi sequit' modu'
 emendi; qd n' possumus cy veritate, & citra fictione intelligere aliquis modu' in
 obiecto, qd n' obiectu' eo mo' sit a parte rei. si s' modus se h'at ex parte actus, sal-
 cy e', qd modus intelligendi sequit' modu' essendi. Ad re qd notatq', qd q' inty
 distinguimus attributa ab eua, modus sic intelligendi n' se h'et ex se
 obti n' enj affirmat' attributa ei distincta ab eua; s' solum attingimus
 attributa abstrahendo q' inty ab eua. Unde attributa sunt in inty nostro
 sine eua, qm' in re sint s' cy eua.

28 Tenendy qd e' tngm' fide certy e' etig qd n' distingui realiter
 a p'fectionibus abtis, e' in hoc sensu eas omnes realiter a parte rei includere.
 Dixi in hoc sensu; qd ita intelligi debent p'f'cti, qui e' inclusione' fatent'.
 n' enj aliud intendunt, qm' q' na, sive eua p' sit a parte rei realiter ity
 cy s' p'fectionibus: que' identitas n' e' p'p'ia, & realis inclusio, imo pot' e'
 hanc inclusione' d'io d'ituit; qd realis inclusio importat distinct' realy in ad-
 quaty includentis ab incluso, qu' cy n' reperiat' inter attributa, & e' etig
 qd, eo ipso, qd sint p'f'cti idy realiter n' possumus p'p'ig inclusione' realy.

Dem
 ex p'ar
 obte
 p'ar

in deo admittere, et id dicitur & inclusione formali à parte rei, & quae est
circa diffinitivam disputationis: & ille enim solus intelligimus identitatem
formalem à parte rei non per inclusionem formalem, quae ratio requirit duas for-
malitates à parte rei distinctas, ut est certum.

Caput. 24.

Sententia Scoti.

29 Scotus in 1° dist. 8. q. 4. §. ad 44, et in libro 1. q. 1. §.
& primo, et cum eo reliqui Scotisti docent, non debet distinguere à parte rei for-
maliter ab attributis, quoniam distinctionem ipsam appellant ex natura rei, nec potest scilicet
explicari & distinctio rationis, ut ostendunt Suarez in metaphysica diff.
30. lect. 6. & Carol. 1. q. 4. art. 2. de bio. 12. n. 92. & Rai-
naudus in sua theologia naturali diff. 6. q. 2. art. 1. & alii, & existit
tamen ex potentia loci, ut ex 1° dist. 12. q. 1. §. 2. ubi opinionem, ubi exprime
hanc opinionem & distinctio rationis refutat.

30 Itaque per maiorem explicationem distinguunt Scotisti quatuor
genera distinctionum, ut videtur à Maximo dist. 8. licet alii septem ge-
nera distinctionis admittant. 1^a dicitur essentialis, qua una quod sita est exten-
ditur ab alia quod sita est extente, ut Deus à Creatura. 2^a realis, qua res dis-
tinguitur à re, ut Pater à Filio. 3^a formalis, qua quod sita est unius non est quod sita est
alterius, ut quod sita est sapientiae non est quod sita est bonitatis. 4^a modalis, quae est inter
quod sita est, & modum ipsius, ut inter sapientiam, & eius finitatem, vel infinitatem. Et
sic 1^a est omnium maxima, & includit reliquas omnes; post hanc sequitur distinctio
realis, quae includit distinctio entitatis ab entitate; 3^a media inter reales, & mo-
dalis est formalis, seu quod sita est; minima vero omnium est modalis, quae per se non sit
extensum ab eadem ratione formali: modus enim adveniens formalitati non variat illam, sed
auget, vel minuit intra eandem rationem formalem. Inter eas quoque, & attributa non de-
sunt distinctio essentialis aut realis, sed non distinguunt entitatem, sed sunt una enti-
tas: hoc modo salvantur quoque simplicitas, & dictum Damasceni, quod Deus est
pelagus omnium perfectionum; nimirum identice: admittunt autem distinctio formalem
quod sita est unius non est quod sita est alterius; & modalem inter quod sita est attrib-
utum, & eius infinitatem.

Maxima sine concessione sine peccato originali = non facta nada quae per se igitur:

32 2^a arguty q^{ue} hac opinione d^{er}umit a^{nt} d^{iv}eritate ceptuy for-
 maliy, ex qua sic arguit Scotus. Si infinita sapientia est formaliter infinita bo-
 nitas, sapientia est formaliter bonitas, i^o hoc est falsu^m. q^{uod} d^{icitur} ex quo infertur q^{uod}
 mai^{or}, q^{uod} infinitas n^{on} d^{er}etuit r^{ati}oⁿe^m f^or^omali cui addit, i^o tantu^m auget intra ead^{em}
 r^{ati}oⁿe^m. Et interius caloris n^{on} d^{er}etuit r^{ati}oⁿe^m f^or^omali caloris, i^o e^g auget. Mor^o q^{uod}.
 Concludere aliq^{uod} f^or^omali est illud includere in una r^{ati}oⁿe^m finali, velut d^{icitur} f^or^omali,
 vel ut part^{is} eius, i^o sapientia n^{on} includit bonitatu^m, neq^{ue} ut d^{icitur} f^or^omali, neq^{ue} part^{is}
 eius. q^{uod} sapientia n^{on} includit f^or^omali bonitatu^m. q^{uod} neg^{at} infinita sapientia exit
 id^em f^or^omali cy infinita bonitate.

32 2^a arguty d^{er}umit ex infinitate Dei, in hunc modu^m:
 in Deo est infinity pelagus substant^{ie} ex Damasceno. 1° d^{icitur} f^{ide} cap. 12. I^o omne
 infinity importat multiplicitat^{em}, infinity eni^m est id cuius r^{ati}oⁿe^m aliq^{uod} extra est ex
 A^{nt} 3° philosoph^orum textu. 62. q^{uod} infinity in p^{er}fectione^m essentialiter d^{er}etuitate p^{er}-
 fectionu^m q^{uod} et distinctionu^m; si eni^m una extra aliq^{uod}, utiq^{ue} una n^{on} est alia. Si dicat,
 q^{uod} ratio est ext^{er}nitat^{is} virtualis, d^{er}et q^{uod} tunc n^{on} exit infinity actuali, i^o virtuale. Si
 dicat q^{uod} est ext^{er}nitat^{is} q^{uod} r^{ati}oⁿe^m d^{iv}iliter, q^{uod} tunc n^{on} exit infinity a^{nt} p^{er} rei, i^o q^{uod} r^{ati}oⁿe^m,
 d^{er}et exit infinity in Deo n^{on} realis, i^o fabricata ab int^{el}lectu.

33 2^a arguty d^{er}umit ex infinitate Dei, in hunc modu^m:
 in Deo est infinity pelagus substant^{ie} ex Damasceno. 1° d^{icitur} f^{ide} cap. 12. I^o omne
 infinity importat multiplicitat^{em}, infinity eni^m est id cuius r^{ati}oⁿe^m aliq^{uod} extra est ex
 A^{nt} 3° philosoph^orum textu. 62. q^{uod} infinity in p^{er}fectione^m essentialiter d^{er}etuitate p^{er}-
 fectionu^m q^{uod} et distinctionu^m; si eni^m una extra aliq^{uod}, utiq^{ue} una n^{on} est alia. Si dicat,
 q^{uod} ratio est ext^{er}nitat^{is} virtualis, d^{er}et q^{uod} tunc n^{on} exit infinity actuali, i^o virtuale. Si
 dicat q^{uod} est ext^{er}nitat^{is} q^{uod} r^{ati}oⁿe^m d^{iv}iliter, q^{uod} tunc n^{on} exit infinity a^{nt} p^{er} rei, i^o q^{uod} r^{ati}oⁿe^m,
 d^{er}et exit infinity in Deo n^{on} realis, i^o fabricata ab int^{el}lectu.

34 2^a arguty d^{er}umit a^{nt} d^{iv}eritate ceptuy for-
 maliy, ex qua sic arguit Scotus. Si infinita sapientia est formaliter infinita bo-
 nitas, sapientia est formaliter bonitas, i^o hoc est falsu^m. q^{uod} d^{icitur} ex quo infertur q^{uod}
 mai^{or}, q^{uod} infinitas n^{on} d^{er}etuit r^{ati}oⁿe^m f^or^omali cui addit, i^o tantu^m auget intra ead^{em}
 r^{ati}oⁿe^m. Et interius caloris n^{on} d^{er}etuit r^{ati}oⁿe^m f^or^omali caloris, i^o e^g auget. Mor^o q^{uod}.
 Concludere aliq^{uod} f^or^omali est illud includere in una r^{ati}oⁿe^m finali, velut d^{icitur} f^or^omali,
 vel ut part^{is} eius, i^o sapientia n^{on} includit bonitatu^m, neq^{ue} ut d^{icitur} f^or^omali, neq^{ue} part^{is}
 eius. q^{uod} sapientia n^{on} includit f^or^omali bonitatu^m. q^{uod} neg^{at} infinita sapientia exit
 id^em f^or^omali cy infinita bonitate.

Ant

Anus qz; ng a p rei puerio filii e generatio, e puerio spu. s. n e
generatio, e hoc qz; ita e q intellecty, e q voluntaty. Con qz; qz; si
a parte rei intus, e voluntas eunt idy formaliter, e t vera e qz; qz; a
parte rei filius pueri e voluntaty, e spu. s. pueri e inty; qz; t e falsa.

35

Hic qz; qz; dicitur distinctionis realis n pot ee distinctio ronis,
s qz; dicitur distinguens realiter emanationes diuinas, e distinctio inter inty et vo-
luntaty. qz; e qz; n e distinctio ronis, sed dicitur a parte rei: plet alias d dictiones
affect Mayronus usq; ad 12. quibus totidy alias ex p pzo genu sup addit
Recogitue q. 4. cap. 1. n. 6.

36

4y arguty dicitur ex modo cognoscendi attributa sic: dy sci-
pit uny attributy, vel aliud etig terminat egdy cogny, vel n terminat; n
got dici 1y; qz; terminare cogny, idy e, ac cognosci. qz; si dy sci pit sapientia
trat cogny, etig bonitas; dy sci pit sapientia sci pit etig bonitas, qz; e ma-
nifeste d experientig. qz; debet dici, qz; dy sci pit sapientia n trat hunc
dy bonitas. qz; a parte rei, e ex p obti uny attributy trat cogny, et n aliud.
qz; a parte rei uny attributy distinguit ab alio aliqui idy a p rei tratet,
et n tratet egdy cogny, qz; e agesta d dictio.

Caput. 34.

Communis sent contra Scotum auctoritate
probatu.

37

Contraria sent negans a parte rei dicitur falsy esse qz;
ab attributis, e etig attributy inter se, omnis e, e a nobis admittenda: e q se-
quens reliqui omnes scholastici cy Magistro in 1. dist. 8, e 45. S. Thomas
ex professo dist. 2. q. unica art. 3. obiter v in 1. p. q. 4. art. 2. ad 1y. e
q. 13. art. 4. corpore, ubi Thomisty seu omnes Okamus in 2. dist. 2. q. 1.
e cy eo Nominales. Bonaventura ibidy dist. 34. q. 2. ad 5y. Egidius dist.
2. p. 1. q. 3. Durandus dist. 2. q. 2. Aureolus dist. 8. part. 3. art.
6. e qm plures alii apud Hilium lib. 2. tract. 9. cap. 9. n. 3. e qz; veniunt
Antiquiores Philosopher, quos videre poteris apud P. Recogitue cap. 2. nec ta-
tis fuit relatis auctoribus eug senty huius, s plures eoz; graues notas in-
uunt oppositay senty, e grauiores quidy ee tempora Scoti; optimy auty
dicitur e a cenzuris abetinu ipsest; dy agit d opinione, qz; a florenti-
sima scotistay academia, in oculis ecclisy catholice publice ad hunc usq;

Fig

39

Probari solet esse nostra sent. 1.º multiplici S. Patry auctori-
 tate, quos abunde reperies apud Accusatorum citatos à n.º 10, et apud P. S.
 Amicus tom. 1.º & Deo uno disp. 3.º sect. 2.º n.º 27. quorum relationi &
 studio veritatis pascam. Generaliter tñ noto à pluribus Docti oia
 in Deo ei idē, & uny: s.º facile explicant ab scoto & identitate reali,
 n.º formali. Hanc autē explanationē n.º facile admittunt, alii Patres, qui
 positive excludunt omny distinctō inter eūq, & attributa; n.º enī possunt
 explicari & distinctione reali duntaxat, q.º dī indefinite negant, omny
 distinctioy excludunt, cy ego negativa indefinita equivaleat illi. Dy-
 terea q.º loquunt de illa distinctione, quā ab aliquibus ponebat in Deo,
 & nullus etiā Hereticoy posuit attributa D.º realiter dicta, tñqm plu-
 ra supposita, vel tñqm plura mutuo separabilia. Hęc distinctio neg
 reperit in proprietatibus creatis. q.º reiciunt P. S. d.º 13. scilicet à parte
 rei, quę sola fingi poterat in Divinis.

39

Exquirunt adhuc urgent alii P. S. quos apud Accusatos re-
 peris, si omniter affiant in perfectionibus Divinis, n.º esty grati scie-
 ty & scuto, ut Deus ē sapiens, & scuty & abstracto, ut ut sapientia
 ē Deus, s.º etiā abstracty & scuto, ut Deus ē sapientia: & abstracty
 & abstracto, ut sapientia ē bonitas, ex quo sic procedit arguty nulla for-
 malitas distincta ab alia ex parte obiecti, pot. de illa judicari ut ab-
 tracty & scuto; s.º attributa D.º ita quānt de eua q.º attributy, & illa
 n.º sunt dy finalitates ex parte obiecti distincty. Mor. stat auctoritate
 Patry. Major q.º q.º scotistas n.º pot. grati aialitatis, & realitatis &
 scotico: do ē aialitatis, aut realitatis ppter distincty final. q.º distinctio for-
 malis à parte rei prohibet predications abstracti & scuto.

40

Ret Scotus dicit & citata. 6.º ad arguty principale in creaturis
 omny q.º dicationis in abstracto ei final, et tñq.º idēty; in Deo autē pone
 ei idēty, et n.º final. Ratio ē; nq.º in creaturis cy abstractit una finalitas
 ab alia. Vt genus à diffa, unaqueque manet finita, et n.º neutra habet
 causy identitatis cy alia; sunt enī idē inter se, q.º d.º uni textio: Unde si ab-
 strahat à textio, n.º manet causa identitatis, neq.º neq.º veritatis ppter uni-
 entis illa extra abstracta inter se; et ita n.º vix dicit: aialitatis ē realitatis,
 vel e converso. at v.º abstractendo scitatis à sapientia, & sapientis à bonitate
 remanet utraq.º p.º rump.º finaliter infinita, Unde cy infinita sit causa

ab
 h.º
 ex
 cre
 h.
 h.º

Ve
 -co

un
 ad
 n.º
 idē

identitatis, adhuc posita qualibet abstractione manet identitas, et ideo
potest etiam in abstracto dari ad indices. Hec subtiliter excogitata, subli-

41

ter etiam redarguenda sunt.
1° redarguit rursus admittendo eam disparitatem quoad
infinitudinem, inter perfectiones Dⁱ & Creatas, negando tamen eius sufficientiam
in ordine ad solutionem questionis diffinitae. Nam ratio, vel infinitas, quae remanet
in una realitate Dⁱ & sapientia sic abstracta, vel est infinitas
in omni genere, vel sola in tali abstracto. Si in omni genere, quae sapien-
tia infinita intra eam rationem includit etiam bonitatem, quae non potest distinguere
ex parte rei a bonitate, quae d^{icitur} suggestio. 1^a ratio patet, quod sapientia infinita
in omni genere non potest extrahi a ratione solius sapientiae, et sequenter
non potest extendi ad bonitatem; si vero manet infinitas sola in tali abstracto
genere, hae infinitas non potest esse ratio identitatis cum bonitate; nam sapien-
tia, quaecumque infinita in ratione sapientiae non dicitur identitas, nisi
cum eo quod est intra talem rationem suam; quia enim bonitas, et quocumque alio modo
extraneo, adhuc manet sapientia in sua propria ratione reali infi-
nita, quae non poterit predicari in abstracto sapientiae d^{icitur} bonitate, si
non potest predicari a realitate d^{icitur} realitate. Patet hae ratio ex primis dictis;
nam in utroque casu non manet causa identitatis, inter unam realitatem, et
alteram.

42

2° redarguit; nam hae identitas, seu causa identitatis,
quae remanet inter perfectiones Dⁱ, potest illarum abstractionem, vel est iden-
titas realis, vel realis, seu entitativa; sed neutro modo solvit ar-
gutum, quod est. Quia magis, quod est identitas realis, igitur sapientia d^{icitur} bonitas
non sunt duae realitates, sed unica tantum, ut patet; illa enim quae si realiter
unum, non possunt esse duo etiam realiter; si est identitas realis; Ergo, vel specio-
sa identitas sufficit ad veritatem predicationis abstracti d^{icitur} abstracto, vel ea
sola non sufficit; si dicat Ly. quod etiam in perfectionibus creatis poterit dari
abstracti d^{icitur} abstracto, quod etiam in illis non est identitas realis, quae minime
solvit per abstractionem, identitas enim realis, etiam ad scotistas, patet dicitur
suae distinctum, et diversitatem d^{icitur} sony. Si dicat Ly. quod adhuc in divinis non
poterit dari abstracti d^{icitur} abstracto, quod non manet causa sufficienti ad
veritatem huiusmodi predicationis.

43

3° redarguit; nam inter a^{bstractam} realitatem, et realitatem s^{cientiam} datam
vera identitas realis, seu entitativa, quam inter sapientiam, et bonitatem
divinas, quod in utroque datur vera causa, seu ratio identitatis realis a parte
rei. Et manifestum, quod vera identitas subsistere non potest sine vera eius

ca

causa, seu ratione: inter se quoque nunc quare cy abstractis realitas ab hoc
 non manet ea identitatis cy aialitate, & ea manet q' abstractis a deo
 sapientia? Certe n' pot assignari alia ratio, nisi quod inter se ipso q'
 abstractat unq' finalitatis ab alia p'cindit ab identitate reali, que e'
 inter utiq'; hoc eni e' abstractum, unq' eximere ab alio q' intellectu. Ex quo
 potius inferat q' infinita sapientia n' pot abstracti a bonitate. p'bo, illud n'
 pot abstracti ab alio, a cuius identitate inter utiq' n' pot p'cindi; p' n' pot
 p'cindi ab identitate sapientie p' cy bonitate 2y scoty. p' sapientia p'
 n' pot abstracti a bonitate. p'bo mox; q' 2y scoty, q'mtuncq' abstractat
 sapientia p' manet causa identitatis reali cy bonitate, p' manente causa
 identitatis, n' pot p'cindi ab identitate. q' est.

44

Ad redarguit ad Thomam Scoti: nam si sapientia infinita, qua
 infinita e', dicitur identitatis reali cy bonitate infinita, et sic sapientia ut
 sic dicitur identitatis reali cy bonitate ut sic. (hoc eni modo arguebat Scotus
 supra cap. 2. d' nos, nempe si infinita sapientia est id' finaliter cy boni-
 tate infinita, et sic sapientia ut sic est id' finaliter cy bonitate ut sic.)
 p' sapientia ut sic n' dicit identitatis reali cy bonitate ut sic; q' n' sapientia
 infinita dicit identitatis reali cy bonitate infinita. Patet sequela maxis
 ex ratione Scoti; nam infinitas n' destruit rationem finalitatis, cui addit, p' solo illo
 arguet intra eadem rationem.

45

Stat' d' ex Patribus, in Deo magis p'prie p'at abstracte &
 decreto, q'm decreto de decreto: ita Bernardus. serm. 80. in Cantica. cy retulisset
 erroris Hilverxi dicentis Pater e' veritas, id est verus, addidit: q'm verius,
sanctiusque dixisset, Pater e' verus, id est veritas. Unde sic arguitur: si at-
 tributa circumstantur esse tuncq' p'fectiones ab ea finaliter ex p' rei dicti,
 esse est iusta p' iustitig sibi formaliter ex p' rei sup'additig: et sic magis p'
 p'prie diceret, esse iusta, q'm iustitia, p' p'prie & Pater magis p'prie di-
 cit. q' attributa n' sunt p'fectiones finaliter ex parte rei distincte ab eia.

46

Stant q' ead' sent. plures alii Patres dicentes oia in Deo ee'
 Leius eia, & omnia unq', eisd' signare. Ita Anselmus in Monolo-
 gio cap. 16. iustitia, vel eia unq' signat q' alia, vel oia simul, vel singula-
sibiliter Bernardus. 5. de consideratione cap. 7. Augustinus. 7. de Trinitate
 cap. 5. et alii, ex quibus sic arguit: nihil pot distinguere finaliter ab eo, q'
 in se finaliter includit, p' eia p' includit in se formaliter omnes p'fec-
 tiones ab ea. p' eia p' n' pot distinguere finaliter ab illi. Mitto solutio-
 nes, que sic Patribus adhiberi solent ab Scotistis alibi modis refutandas.

Caput

47
 Varij rationes, quibus impugnari solet Scotica sententia
 et laminantur.

48
 Quae nostra, omnia, et omnia sententia directe opponat Scotica, et
 alius rationibus roboranda est, quae ipse, qui Scoti sententiam impugnant: et in ali-
 quibus impugnationes notae sunt, et familiares apud Scotos, et quae ipsi me-
 ditatas exhibent solutiones, et quae multorum iudicio non difficile, propterea eas
 separatim referemus, etiam examinem vocabimus, ut earum efficaciam, vel ineffi-
 ciam cognoscat. Omnes autem ut in proximo ad eam Scoti dirigunt, ut
 absint insolentiae distinctionis formalis ex parte rei, cum identitate reali.

49
 1^a ratio sit ex Okamo in 1° dist. 2. q. 1. quodcumque & aliis
 verificantur & dictoria in se habet distinctio realis inter illa, & de formalibus
 ex parte rei distinctio verificantur & dictoria, quod ubique est distinctio formalis
 a parte rei, dat etiam distinctio realis. Mor. supponit tamen certam, cum
 propter & dictoria inducta sit ab Scoto distinctio formalis. Maxime, negati-
 ter excludit omnia ad habendam distinctioem realem, si enim dicat, homo distinguitur
 realiter ab equo, quod homo est realis, et equus non est realis, negabit illatio,
 et dicitur sufficere quod sit inter hoc distinctio formalis. Et facile ad hoc sententia Sco-
 tica, distinctioem realem non inferri ex verificatione & dictoria; per alia,
 et alia realitate extenti, quae aliter, maxime dignoscitur ex reparabilitate
 utriusque: vel non inferri ex verificatione & dictoria & formalibus, & reali-
 tatibus; sicut enim verificatio & dictoria & formalibus arguit distinctioem formalem,
 ita si sit & realitatibus, arguit distinctioem realem.

50
 2^a ratio sit ex Aureolo quodlibeto. 1° art. 2. quodcumque aliqua
 formalitas non est nihil, et alteri; & formalitas, dicitur sunt idem; non
 est aliquid res est. quod verificata formalitate verificat res. quod non possunt dis-
 tingui attributa ut formalitas, et formalitas, quod distinguantur ut res, dicitur. Et
 quod verificato inferiori, verificat superior; verificato enim reali, verificat
 animal: & formalitas se habet ad realitatem tamen inferiori ad superior, cum
 omni formalitas sit realitas, et non est. quod verificata formalitate verificat reali-
 tatem. quod implicat distinctioem formalem, sine distinctioem reali.

Respondet 1° Maior in 1° dist. 8. q. 5. littera A. posse
 verificari formalitates, quod verificentur realitates, etiam si formalitas sit iden-
 tice realitas: ut in divinitate verificantur primum, quod verificet res;

quod si prout sunt identice esse; sicut dicitur 1°, ne arguitur Aureoli quod
 realitates esse res non solum identice, sed etiam realiter, quod ex una propria ratione
 reali, non sunt nihil. Sexta nihil. 7° res. 2° dicitur 2° dicitur Socrates esse ponere
 mysterium Trinitatis in absolutis, neque sunt tres personae, sed una essentia
 in absolutis multo admirabilius essent plures, et innumerabiles realitates, et
 una essentia: quod tamen mysterium Patres solum agnoscunt in relativis. 3°
 si exemplum Trinitatis valeret, etiam posset realitas non solum realiter, sed
 etiam realiter pluralificari, quod pluralificaret res, cum personae realiter mul-
 tiplicantur, non multiplicata realiter essentia.

51 Propterea respondet 2° littera D, quod realitas generative neque
 est res, neque nihil. Sed hoc responso potius arguet, quam minuit diffinitum,
 quod quilibet realitas ponit a parte rei. quod non potest prescindere ab utroque extrin-
 sectionis et illud 14° prout: quodlibet est, vel non est. Melius est 3° idem Mai-
 ronis littera N. et Basolus. §. prout ad tertium articulum. in responso-
 ne ad 14°, 15°, sive realitatis accipi posse dupliciter. 1° continue prout omni eo
 quod est extra nihil: et tunc accipi debet, quod omnis realitas est res: et sic, inquit,
 Maizonus; tot sunt res, quot sunt realitates: in quo sensu realitas
 est quod superius ad realitatis, et multiplicata realitate, multiplicat realitatem.
 2° potest accipi res, sive realitas stricte, prout distincta a modalitate,
 et realitate: et tunc non omne, quod est extra nihil est res. Prout responso gene-
 tus evacuat diffinitum, neque etiam in omnium opinione modus est extra nihil, et
 tamen non dicitur distinguere a modificato, tanquam res a se, sed tanquam modus
 a se. In quo eodem sensu realitas non est res, sive realitas; neque distinctio
 realis est realis: et multiplicata realitate non multiplicat realitatem.
 Et distinctio modalis non est realis stricte accepta, et ex multiplicatione
 plurium modorum, non sequitur multiplicatio rei, seu subiecti modificati; etiam
 si modi dicantur esse idem realiter cum subiecto.

52 3° ratio litterae Durando in 1° dist. 2. §. 2. omne ens, aut est reale, aut
 rationis. quod omnis distinctio, aut est realis, aut rationis. quod distinctio realis si non est
 rationis, exit realis, atque adeo non poterit stare cum identitate reali. Hec ul-
 tima contra patet. prout 1^a neque idem, et diversi sequuntur ens ut ens, ex Aris-
 to. metaphys. textu. 16. §. si omne ens, aut est reale sicut rationis, omnis
 distinctio, aut exit realis, aut rationis. Et hoc impugnatio videtur Achilles apud

53 prout Thomistas. Sed Maizonus dist. 8. citata §. 5. littera B, neg.
 ans

ani, nq 2° distinctio entis e, in ens extra animam, & ens in anima: ens autem
extra animam dividit in ens reale, & q^o distinctio, nq in via Scoti q^o distinctio
n^o extenter n^o sunt reales, q^o tota realitas sumit ab extra: & t^o sunt
extra animam, q^o n^o sunt fabricati ab a^o. quare in hac via n^o omne
q^o e extra animam e reale; licet omne reale sit extra a^o: & hoc responso
facile arguty dissolvit. Nec minus facile set Basiliensis civitatis in res-
poncione ad 14 dicty reale posse accipi dupliciter. 1° communem q^o requi-
t ens, ut ens, & tunc omnis distinctio, aut est realis, aut rationalis, &
distinctio realis e realis, quatenus realitas e ens, seu res communem accep-
ta, & que distinguunt formaliter distinguunt etig realiter, id e a parte
rei. 2° pot^o accipi distinctio stricte q^o distinguit a dict. reali,
& modalis: & requit q^o ut 3° dicty a realitate, & modo: & tunc dis-
tinctio realis n^o e realis; arguty q^o Durandi pbat q^o dict. reali 1°
modo accepta, ut latissime 3° distinguit a dict. rationis; n^o auty q^o
dict. reali 2° modo accepta, ut 3° distinguit a reali, & modalis.

54
4° ratio sit ex Caetano de ente, & ess^o cap. 6. q. 12. inter
pfectiones Dei ab a^o, n^o potet ee distinctio realis. q^o neque realis. Co^o
p^o, q^o distinctio realis e maior q^o realis. q. 12. Hoc aut, nq illa
distinctio max^o e, que fit q^o magis intima, q^o que fit q^o minus; 1°
distinctio realis fit q^o grata, que insunt rei in 1° signo; realis q^o
ea, que pot^o, ut docet Scotus in 1° dist. 2. id e realis pener q^o distinctio;
realis pener ext^o, que e minus intima rei, q^o q^o distinctio for-
malis e max^o, q^o realis; imo cy sit q^o maxime intima erit distinctio
omny maxima.

55
Hoc impugnatio pazy efficax e: ad q^o facili negotio
rei pot^o cy Ligueto, dist. 8. q. 3. distinctiony reale dici maior, etigri sit
q^o minus intima, q^o infert formalis; omnia eny, que distinguunt realiter
distingunt etig formaliter, licet n^o e^o. quare in via Scoti, distinctio realis
e minima inter tria genera distinctiony relata cap. 2. q^o infert ab aliis,
ergo nullq^o alig infert. Unde in forma ad arguty negat co^o, d^oni, quo
illa pbat. Ad huius pbaty distinguendy e ans: illa e distinctio
max^o, que e q^o magis intima, si sit opazatio inter distinctiones eius q^o ge-
neris dedit ans; si fiat opazatio inter distinctiones diversi generis negat
ans; eteny q^o ambq^o distinctiones n^o reales, aut ambq^o reales, forte illa erit
max^o distinctio, que fit q^o magis intima, q^o v^o una e realis, & altera
realis, comper realis erit max^o distinctio, q^o n^o fiat q^o grata minus
intima, p^oter 2° dicty.

56

tione ad caput. 4° Scoti de 1° p^orio. Si ponit distinctio inter attributa
 debet poni maxime realis, ne distinctio ponit in Deo n̄ ut imperfec-
 tio, s̄ ut perfectio. q̄ debet poni summa distinctio, in Deo enī n̄ ponit
 perfectio, qm̄ n̄ sit summa: s̄ summa distinctio n̄ ē formalis 2° Scoti q̄
 vel nulla distinctio debet poni in Deo à parte rei, vel ponenda ē summa
 n̄ ut perfectio. s̄ n̄ ut max^o effectig habet p̄dicta ratio: pot enī facile re-
 ai dist^o fialy poni in Deo ab Scotistis, neq̄ ut imperfectionis, neq̄ ut perfect^o;
 s̄ ut q̄ ratio sequit^o ad Divinas perfectiones: n̄ enī possunt in Deo sti-
 neri perfectiones infinite 2° suas fialitates; & p̄ditates, nisi trahant
 seay dist^o fialy, & p̄ditatig. Et sic pot̄ asseri q̄ dist^o fialis, licet n̄
 dicat perfectioy primario, dicit tñ secundario, ut q̄ sequens essentialiter
 fialitates perfectionis. Sane dist^o de se n̄ attendant extra distinctio-
 nis, neq̄ dicit perfectioy, neq̄ imperfec^o, neq̄ dist^o realis inter person^{as}. P̄
 dicit perfect^o, vel salt^o n̄ dicit imperfectionis; qm̄ tñ inter attributa di-
 ceret imperfec^o n̄ lexem.

57

6° ratio sit ex Sumel 1° p^orio. q. 4. art. 2. & 3: distinctio ex
 na rei debet fundari in opposit^o ex na rei; s̄ dist^o realis inter pro-
 nas P̄ fundat^o in opposit^o reali; s̄ inter attributa nulla ē oppo^o ex
 na rei, qm̄ soly reperit^o inter relationes P̄. q̄ inter attributa nulla
 ē dist^o ex na rei. s̄ facile negat^o omny dist^o fundari in opposit^o; li-
 cet enī omnis oppo^o asserat dist^o; n̄ tñ in via Scoti ois dist^o asserit
 oppo^o, et q̄ in creatis facile reperibilis ē dist^o etig realis qm̄ non
 fundat^o in opposit^o, qm̄ enī oppo^o ē inter Equ, & Leony: in Divinis autē
 n̄ reperit^o distinctio realis sine opposit^o; q̄ sola oppo^o pot̄ ad eq dist^o obli-
 gare; at v̄ ad dist^o fialy pot̄ obligare alia ratio, qm̄ n̄ sit oppo^o, nem-
 pe igit^o q̄ditas cuiusque attributa, qm̄ n̄ ē q̄ditas alterius, neq̄ uny
 attribut^o d̄finit^o q̄ d̄finit^o alterius.

58

7^a & ultima sit ex P^o Forbes de Trinit. q. 28. art. 2.
 dist^o 1^a: attributa, ut contra distincta ab essā, vel sunt Deus, vel creature.
 inter sp̄c enī n̄ dat^o mediy; s̄ non sunt Deus, cy supponant^o dista ab eisdē,
 qm̄ ē Deitas q̄ sunt creature, q̄ ē abn̄divinū. Dicendū q̄ ē q̄ attributa
 n̄ distinguunt^o ex na rei ab essā. Non videt^o impregnatio, reū enī pot̄
 ab Scotistis, attributa etig pot̄ dista ab essā ē uncta cy essā p̄mo

ei idem est esse & identitatem realem, quod sufficit, ut non sint creaturae, nisi id
enim quod est idem realiter est esse & potest esse creatura. Vel clarius rebus, attributa
quod edita ab esse, neque est formaliter Deus, neque est formaliter creatura: enim hoc
potest dari mediis a parte rei; licet enim quicquid est a se, vel a Deo, vel
creatura realiter; non tamen debet esse, vel Deus, vel creatura formaliter; sed licet animal a se
rei, vel est rationale, vel irrationale realiter, non tamen a parte rei est formaliter rationale,
neque formaliter irrationale. Caput. 54.

Strenuitur via ad efficaciam impugnatur Scoti.

59 Alia via efficaciter impugnandus est subtilissimus Doctor
nempe arguitur, qui illius dogmata, & terminos agrime calcant; immo et
supponant. Quo primum videndum est quod ad Scotum sit formalitas, quod realitas,
unde sumat hanc distinctionem, vel identitatem, quod licet admodum difficile sit
propter varietatem opinionum, quae regerit etiam inter domesticos subtilissimos
rethoricos & Philosophos, conabimur tamen, quantum fieri poterit, in hoc casu potare.

60 Igitur D. Ricardus lib. 3. quod potest attingi, & dixit de Scotista-
ry scripta consideratione scholae, quod formalitas ad Scotum est quae libet ratio positiva
extra animam constituta, susceptibilis quantum est de se operi proprio, & ut quod alterius:
enim quomodo dicitur ratio positiva ad excludendas negationes, & quibationes,
quae proprie non sunt formalitates. Praeterea dicitur extra animam ad excludenda
signamenta, & entia rationis, quae non sunt formalitates, & sic non dicuntur distin-
gui formaliter, quae distinctio ad Scotum praecedit omnes operationes intellectus.
Addit constituta ad includendas quoque rationes definitivas, quoniam eas, quae
definiuntur equivalent in eis, quae non sunt definitivas, & proprie non oriuntur ex
genere, & diffinitiva, ut ens, & veritas. Praeterea dicitur constituta, & distin-
cta, ne ratio constituta appellatur formalitas, & constituta dicitur formalica-
ty: enim sic formalitas actualitatis constituit actualitatem, & realitatis rationalem, utraque hominum.
Quare formalitas cadit tantum supra rationem constitutam: & deo & Maizonny in
tract. formalitatis cap. de dist. essentiali littera E formalitas est ut quod, non ut quod,
neque est rei, & rei.

61 Utterius dicitur susceptibilis quod formalitas proprie distinguit
a realitate, quod hoc quod formalitas respicit esse intelligibile, realitatis vero respi-
cit esse reale. Quia propter dicitur formalitas a se formalis sub quo quae libet
est potest esse in intellectu: vel in ratione obiecti motum causando operis, vel saltem
in

in zona obli trahidi: erideo Scotisty à dist' septuq formalit' in int' colligunt dist' finalit' in re. Picit qmty e' d' se, q' finalit' n' p'cedet ab int' neg' actuali, neg' p'oli: M' etig si implicaret int'us, adhuc daret finalit' susceptibilis, qmty e' d'ere. Denique dicit' optu' p'prio, e' n' ut q' alterius, ad excludendas omnes modalitates, qu' sunt p' se insusceptibiles, q' n' sunt susceptibiles, nisi ut actualis modificationis alterius.

62 Hpc de finalitate. Ad explicatione v' realitatis, qu' n' minus difficilis e', omniu' aliu' acceptionibus huius nominis rei, qu' ad re n' p'tinent dicunt Scotisty re posse accipi tripliciter: vel p' re subsistentie, vel p' re extensie, vel p' re essie: Hpc se infere q' ordiaz, q' omniu' rei subsistentie e' existens, n' e' d'. Omniu' rei extensie, e' rei essentia, n' e' d'. Iuxta hanc triplicem rei acceptionem potest accipi etig tripliciter realitas, essie, exte, et subsistentie, ad qu' tria ee, toty ee reducit Scotus in 3. dist. 6. q. 2. a Realitas 1. modo accepta fundat dist' reals large sumptq; id e' qm' cunq' dist' a parte rei. Realitas 2. et 3. modo accepta fundat dist' reals stricte sumptq, qut odistinguit' a dist' finali. Convenit q' inter Scotistas omnes q' exta natio requirit' ad realitatem: quare homo et leo in p'p'a obiectiva distingunt' finaliter, n' realiter; q' n' sunt exte: ut docent ex p'p'e Maizonus dist. 8 citata. q. 2. littera, B et cy eo directus, et alii omnes: sive q' exta e' ipsa realitas, ut multi docent, sive q' e' conditio ad realitatem natio requirita, ut alii opinant': in qua opinione ipsa met finalitas qut stat subexta erit realitas. Similiter stat apud eiusmodi Met' q' subsistentia sufficiat ad constituenq' realitatem in quomodocunq', s' p'p'pota exta tanq'm conditione. Pat' igitur duplex realitas stricte sumpta alia, qu' p'venit ab exta, alia, qu' p'venit a subsistia, cy Soct'n' dixerunt, q' a subsistentia n' p'venit realitas sine exta; ab exta v' potest p'venire realitas sine subsistentia; n' plura accidentia actualia distingunt' realiter, et sunt p'lei rei, eo q' seant alig, et alig realitatem exte; qm' accidentia nullq' seant subsistentia; q' sola exta satis e' ad constituenq' realitatem stricte sumptq, subsistia v' n' nisi p'p'pota exta

63 Hinc deducit' 1. multiplicari realitatem eo ipso q' multiplicent' exte. E' facile patet, si dicat' q' ipsa exta e' realis, n' ita facile si dicat' q' e' conditio ad realitatem. N' si finalitas ipsa e' realitas ab exta tanq'm a conditione

n̄ video quare multiplicata est multiplicanda sit realitas; ex multipli-
catis additionis & n̄ multiplicat id ad q̄ ē additio. Nō video quare ab uni-
ca est n̄ possint provenire duz realitates, si est ē tanty additio ad realitatem, &
n̄ igitur realitas, nō demus in hoc casu duas realitates, a realitatem, & realitatem
ē sub unica est: sane si est ē additio, ut formalitas sit realitas, it̄ sunt
duz realitates, ita erunt, duz realitates ab ead̄ est. Uget ex doctrina Scoti-
tary, nō ipsi docent q̄ est ē additio, ut subsistentia sit realitas: p̄terea q̄
tres subsistentiy erunt tres realitates etig ex unica est. q̄ etig duz realitates
ab unica est possunt ē duz realitates. p̄ hoc con, q̄ si subsistentia, ut sit
realitas, exigit est t̄m̄ additio, ita formalitas, ut sit realitas, exigit
est t̄m̄ additio. q̄ si ab unica est possunt plures subsistentiy fieri pler
realitates; ita poterunt ab unica est plures realitates fieri plures realitates.
¶ q̄ sit de hoc, deductio opposita omniter admittit ab Scotistis.

64

Peducit 2.º ex unica est posse stare plures realitates, n̄
nimix multiplicari subsistentiy: ut patet in ratione Divis, quz sunt tres
realitates q̄ coly multiplicatione subsistentiy sub unica est. Ratio ē,
q̄ ipse subsistentiy sunt realitates, p̄supposita est. q̄ si sub unica est possunt
multiplicari subsistentiy, etig poterunt sub ead̄ unica est multiplicari
realitates.

65

Peducit 3.º n̄ posse multiplicari realitates nisi multipli-
cata est, vel salty subsistentia. p̄ q̄ nihil ē, q̄ sit realitas ap̄ Scotistas,
nisi vel est, vel subsistentia. q̄ nisi multiplicat est, vel subsistentia,
n̄ pot̄ multiplicari realitas. Patet con; q̄ illa realitas multiplicata nō ē
est, nō subsistentia, erig aliy p̄ter est, & subsistentiy ē realitas, q̄ ē 2.
supposity Scotistary.

66

Peducit 4.º optus aliquos distingui realiter nil aliud ē,
qm̄ stare sub fluxibus extētiis, vel subsistentiis. p̄ q̄ nō distingui realiter
ē ē pler realitates, vel plures rei; ē erig distinctio realis fluxualitas rezy,
vel realitaty. P̄ ē plures rei, seu plures realitates 2y Scotistas ē stare sub
fluxibus extētiis, vel subsistentiis. q̄ 2.º ity deducit optus aliquos ē idy
realiter, nil aliud ē, qm̄ stare sub unica est, & subsistentia. p̄ ē sit itez;
q̄ identitas realis ē immultiplicitas rei, sive realitatis; p̄ sub unica est, &
subsistentia stat omnimoda immultiplicitas rei, sive realitatis, ex sola est,
aut subsistentia sit realitas. q̄ sub unica est, & subsistentia stat identitas
realis.

67

Peducit 5.º tunc dari disty reales in objecto ex n̄a rei, q̄ ē illud
possunt in int̄ ē plures optus reales n̄ p̄quivalentes inter se, sive quoz u-
nus, n̄ includat aliy: vel q̄ in int̄ possunt ē pler & fones reales, quoz
neutra includat altery, nō scotistay à dist. ceptus realiy arguent disty in ipsi

sb

obis à se; n̄ q̄ distinctio realis obtoy expectet operationem intus, aut ab illa dependeat, licet enj eet inq̄olis intellectus, adhuc maneret obtoy distinctio realis, si ipsa q̄nty e de se, eunt susceptibilia modo dicto; s̄ q̄ cumit ea distinctio q̄ ordinj ad n̄ros optus. Unde tandem

68

Peducit 6. in quo consistat diversitas inter formalizantes, et alios, nq̄ realitatis nemo negat, aut negare pot; omnes enj admittunt dari à parte rei rationes constitutivas, q̄ se susceptibiles modo supra explicato: s̄ controversia e, utry q̄s fundent distinctj reales ex q̄ optus obiectivi, ita ut q̄cunq̄ duplicat realitas in intus respondeat duplex realitas in obto à parte rei dicta: q̄ docent formalitj; an v̄ tantj ex q̄ ceptus realit, itaut ratio plane una, et eady à parte rei, sit susceptibilis distinctis susceptibus q̄ditativis, seu definitivis: q̄ docent ex reliquis scholasticis

69

Homistj. Ex hac doctrina Scotistarj fidelitex relata colliger, qm̄ frigidant arguta casj precedenti opposita ad impugnandj dictj reales à se rei, utpote qm̄ n̄ intime calcant Scotistarj doctj, et t̄os, et qm̄ necesse sit ut novo calore foveant.

Caput. 6y.

Impugnatur efficacitex Scotus.

70

1.° Jex dicti reali, destruit omni distinctio roni, qm̄ admittunt ipsi Scotistj ex scoto in 1.° dist. 2. q̄. 7. p̄bo assumptj, et suppono omny distinctj roni verari ce obto indistj à parte rei; Suiusmodi enj distinctio n̄ supponit distinctj in obto, s̄ ponit: alioqui etig qm̄ distinguunt realitex q̄ sciunt dicta distinguunt rone, q̄ apd omnes e absurdj. Hoc fatet ipse formalista Maiorinus in tract. realitatis art. 2. punto. 2. littera S. ubi ait, ea qm̄ distinguunt rone, distingui sola rone. Nunc sic argutor: ideo obta distinguunt realitex à parte rei, q̄ d̄ illis formantur distincti optus: à distinctione enj ceptus realitj arguent Scotistj, ut vidimus, distinctj reales obtoy à parte rei. q̄ quocunq̄ sciunt distinctis susceptibus realibus, distinguunt realitex à parte rei. q̄ nulla distinctio q̄ optus verari ce obto indistj à se rei. q̄ nulla e distinctio roni. Omnia sequentj patent ex dictis.

71

Confirmo q̄ aliq̄ rone distinguit vel format & eo duplex optus, vel unicus: si duplex. q̄ d̄ q̄nta Scotica duplex etig erit à parte rei optus obiectivus, et sic n̄ erit distinctio roni, qm̄ e distinctio sola ab intus fabricata, et qm̄ nulla supponit distinctj in obto. Si unicus. q̄ neq̄ erit distinctio roni, qm̄ e dis-

tinctio

72
distinctio generis fluxus spiritus. Non est ea, quae distingunt à se ipsis distinguuntur dupliciter
spiritus obiectivi: ita quae distingunt ratione, debent distinguere dupliciter spiritus formales, non
formati à ratione. quod ubique est unicus spiritus nulla est distinctio rationis.

73
Pet. 1. Theodorus Smicing tom. 1. tract. 2. disp. 1. q. 2. n. 41. ea
distingui ratione, quae recipiunt distinctio spiritibus inadequatis, imperfectis; eam di-
stingui formaliter à parte rei, quae recipiunt distinctio spiritibus adequatis, effectis:
eideo attributa non distingui ratione, sed formaliter à parte rei, quae recipiunt dixer-
unt spiritibus adequatis, effectis.

74
Sed ostendo hanc responsionem fibrosam esse. Non supponit id de quo
maxime ostendit. Fratrem omnes in scotico, quoniam Thomam, per à
nobis posse recipi sub hoc duplici spiritu formali, sapientia, bonitas, dicunt scot-
ico quilibet ex his septibus esse adequatus, effectus respectu sui obiecti; Tho-
mum negamus esse adequatus, effectus. Ratio illorum est, quod sapientia obiectiva
est formalitas à parte rei distincta, à bonitate: et propterea licet hic spiritus
formalis sapientia non attingat bonitatem, est adequatus, effectus respectu sapi-
entiae obiectivae. Ratio nostra, et Thomae est, quod sapientia obiectiva non
formalis à parte rei distincta à bonitate, sed unica formalitas, et eadem à se
rei et bonitate: Unde iste spiritus formali sapientia, qui non attingit bonitatem,
non potest esse adequatus, effectus respectu illius formalitatis obiectivae; quia ipsa sit
etiam à parte rei bonitas non attingit ut bonitas, et propterea non effectus, et ad-
equatus attingit quod solus spiritus hunc formalem sapientia; non potest esse effectus
et adequatus ille spiritus, qui non attingit obiectum, sed totus, qui formaliter includit
à se rei.

75
Infero nunc: quod si spiritus formales distincti dicantur adequati, vel
inadequati, effecti, vel imperfecti, provenit ex eo quod est, aut non est distinctio
formalis in obiecto à parte rei. pro efficaciter contra si sapientia, et bonitas
obiectivae sint unica formalitas, quilibet ex istis septibus formalibus scoticis,
nempe sapientia, bonitas, erit inadequatus, neuter scoticus ex se aut totus for-
malitatis obiectivae: si sint duo formalitates à parte rei distinctae, quilibet scoticus erit
adequatus; quilibet scoticus ex se aut totus sui formalitatis obiectivae. quod si spiritus for-
malis sit adequatus, vel inadequatus, praesupponit distinctio, vel indistinctio à
parte rei in obiecto. quod scilicet, quod sapientia, et bonitas attingunt fluxibus scot-
icis adequatis, effectis, nil aliud est, quam vere id de quo maxime ostendit.
Et assumendum est ab scoticis aliud nullius generis, scilicet, quod quocumque recipiunt dis-
tinctio spiritibus formalibus distingunt formaliter à parte rei, et sic funditus evanescit
omnis distinctio rationis, et manet in suo robore impugnatio nostra.

Pet. 2. Sixtus et alii eiusdem scholae salvati dicitur rationi in duobus

caribus. 1.º q idem recipit in concreto, et in abstracto, ut homo & humanitas, sapientia, & sapientia; hęc enim formaliter n̄ differunt, s̄ 2.º diversos modos recipiendi idem obiectum formale, docet Scotus in 1.º dist. 8.º q. 4.º 2.º q idem recipit de se ipso ut Petrus & Petrus, in qua predicatione, inquirunt, quatenus distinguitur ratione à subiecto.

76

Non in 1.º q idem recipit idem in concreto, et in abstracto, ut homo, & humanitas, recipit substitutum, & substitutum; non secus substituitur quod abstractum. q.º 2.º Scotistas debent hęc distinguere ex natura rei, et plus quam ratione. q.º cog. non ideo ab illis ponitur distinctio ex natura rei inter definitum, & definitivum, q.º definitio est ratio substitutiva, & definitivum est substitutum; dicunt enim non posse idem esse substitutum, & substitutum; s̄ humanitas est substitutum, homo est substitutum. q.º Homo & humanitas distinguuntur ex natura rei. Si autem dicant, inter hęc non esse veram rationem substituti, & substitutivi, s̄ tantum diversum modum signandi idem concretum, & abstractum; ita poterit dici, neque in definito, & definito esse veram rationem substituti, & substitutivi, s̄ tantum diversum modum signandi idem esse, & distinctum. Aut si obijciat, & distinctio faciunt distinctionem plurius rationis, & ex natura rei, inter definitum, & definitivum; ita etiam inter concretum, & abstractum, & sic homo, & humanitas non distinguuntur sola ratione.

Non in 2.º casu: non quod dicimus homo est homo, aut Petrus est Petrus idem plane significamus tamen in subiecto, quam in predicato; aliter non esset ego plane identica q.º idem plane recipimus tamen in subiecto, quam in predicato, ex signatione conveniat conceptui, nec aliud prestat intellectus, quam idem prout hic recipere, q.º minima sufficit ad distinctio rationis. Idem, non etiam admittit apud Scotistas duplex distinctio rationis, alia rationis rationis, & sine fundo, alia rationis rationis, & sine fundo in re. Assignat q.º distinctio ex fundo in re, quod non sit formalis, & ex natura rei; distinctio enim, quod ponit in his duobus casibus, nullum fundum habet in re: q.º enim fundum est distinguendi Petrus à Petro, aut hominem ab humanitate? vel si hęc distinctio fundum aliquid in re habet, rogo, quod distinctio rationis exit, quod ponitur fundum caret?

Caput. 74.

Efficacius impugnatur idem Scotus.

2.º q.º hęc distinctio Scotica (quantumcumque involvat, aut obvertatur sub nomine formalis, aut mediæ, vel ex natura rei) est tamen vere, & simpliciter distinctio à parte rei, quam distinctio realis; sicut ut ab hoc nomine abstractamus, quam illa que ab omnibus ante tempora Scoti cognoscebatur ut vera simplex, & abstracta distinctio: hoc est aperte incidere in sententiam Sualterii, & aliorum, quos retulimus cap. 1.º Superius disputationis contextu damnatam à Doctoribus ut hęc distinctio Scotica non potest admitti salva fide inter eorum, & attributa. Et mox; q.º censura Doctorum?

n^o curabat & no^e, quo appellabat ea distinctio, sⁱ an in re sit vere, ac simpliciter distinctio q^uo^m opponat^r Qualiter^{us} e^oi^{us} r^encui^{us} Ecclesie^{us} negantis verq^{ue} dicit^r inter abta^{ta} divina. p^r max. Arg 2° Scotista^{us} ut vidimus, toty^{us} dixerim^{us} eaz^{um} distinctiony^{us} soly^{us} existit in eo, q^uo^m formalis distinctio sit inter duas formalitates, realit^{er} v^o inter duas realitates, iive res, p^rter hoc aut^{em} t^{er} vere, & a^u parte rei distinguit^r formalit^{er} a^u realitate, q^uo^m realit^{er} a^u realitate. q^uo^m t^{er} vere, ac simpliciter una est distinctio, q^uo^m altera: q^uo^m eni^m extrema sint formalitates, en^{im} realitates, nihil minuit & proprietate distinctionis, cu^m t^{er} vere, & simpliciter una formalit^{er} n^o sit alia, q^uo^m vere, & simpliciter una realit^{er} n^o est alia.

79

Confirmando. qui negat hanc formalit^{er} est ill^{ud}, negat verq^{ue}, ac p^rter identit^{er} inter eas formalitates, n^o minus q^uo^m qui negat hanc realit^{er} est ill^{ud} negat verq^{ue}, ac p^rter identit^{er} inter eas realitates. q^uo^m qui affiat, hanc formalit^{er} distingui ab illa t^{er} vere, ac p^rter distinct^{er} affirmat, q^uo^m qui affiat hanc realit^{er} ab illa distingui. An^{te} p^r 2°; q^uo^m omnia extrema, q^uo^m sunt ead^{em} ante int^{er}, veniunt in vera, & p^rter zone identitatis; identit^{er} eni^m vera, & p^rter definiti^{er} p^ot^{est} independent^{er} ab eo, q^uo^m extrema sint h^{ec} vel illa, sⁱ d^{ic}tu^{us} d^{ic}tu^{us} omni^{um} ab^{ut} ext^{er}mi^{us}, q^uo^m vere sunt id^{em} a^u parte rei. Id^{em} dico & distinctione. q^uo^m t^{er} p^rter identit^{er}, & t^{er} p^rter distinctio adstruit^r in utroq^{ue} casu. sⁱ ut abstinemus a^u nominibus formalitatis, & realitatis pone^{re} has formalitates est A, & B; illas realitates est C, & D. sane t^{er} vere A n^o est B. q^uo^m vere C n^o est D. q^uo^m t^{er} vere distinguit^r A a^u B, q^uo^m vere C distinguit^r a^u D. & soly^{us} est distⁱⁿct^{io}, q^uo^m A, & B sunt formalitates; C aut^{em}, & D n^o sunt nisi realitates; q^uo^m est distⁱⁿct^{io} extrem^{orum}, en^{im} ipsius distinctionis.

80

Dicit, A & B distingui formalit^{er}; C aut^{em}, & D distingui realit^{er}. 1^a distinctio negat identit^{er} formal^{it}; 2^a negat identit^{er} real^{it}; & p^rter neg^{at} est ead^{em} identit^{er}, q^uo^m negat, neque ead^{em} distinctio, q^uo^m affiat, sed d^{ic}tu^{us} d^{ic}tu^{us} distingui formalit^{er} nihil innovat supra p^rter distingui, q^uo^m q^uo^m ext^{er}ma distinctionis sint formalitates; & distingui realit^{er}, nihil addit supra p^rter distingui, q^uo^m q^uo^m ext^{er}ma distinctionis sint realitates. q^uo^m tota distⁱⁿct^{io} se tenet^r ex parte ipsius distinctionis, sⁱ ex parte ext^{er}my. Quis identit^{er} formalis nihil explicat supra identit^{er} ut sic, q^uo^m q^uo^m extrema sint formalitates. Identit^{er} realit^{er} soly^{us} addit, q^uo^m extrema sint realitates. Rogo nunc q^uo^m dicit, q^uo^m distinctio formalis negat identit^{er} formal^{it}, vel negat simpliciter identit^{er}, vel soly^{us} negat est identit^{er} est formal^{it}? Si p^rter q^uo^m distinctio formalis est vere, & p^rter ac simpliciter distinctio, & t^{er} p^rter in zone distinctionis, q^uo^m distinctio realit^{er}; n^o eni^m excogitari p^ot^{est} magis p^rter distinctio, q^uo^m ea, q^uo^m negat simpliciter identit^{er}. Si 2° var. q^uo^m null^{us} identit^{er} negat, sⁱ p^rter dicit, est identit^{er} n^o est formal^{it}; ad hoc aut^{em} sufficit, q^uo^m ext^{er}ma n^o sint formalitates. Si aut^{em}

null^{us}

nully identitatis regas manifesty e, q nully adstruit distinctione, et sic distinc-
tinctio formalis n' exit distinctio, sed quidy negatio q' qm' excludit long' for-
malitatis ab obiecto de quo loqueris.

81

Urgo efficaciter. Amoris A et B distingui formaliter q' sunt
formalitates: Cauty et D distingui realiter q' sunt realitates. q' q' A, et B
sint formalitates, n' ponit simpliciter distinctione, s' p' se facit, q' ea distinctio
sit formalis, sive inter formalitates. Et similiter, q' C et D sint realitates, n' po-
nit simpliciter distinctione, sed p' se facit, q' ea distinctio sit realis, sive inter
realitates. s' anteqm' sciamus q' A, et B sunt formalitates, scimus ee obta dita,
et idy scimus circa C, et D, anteqm' sciamus q' sint realitates. Rogo nunc in quo
differunt ex dy distinctiones, sane nully discrimen reperies, q' adhuc n' pot' recurrere
ad id, q' alia obta sunt formalitates, et alia realitates. q' t' p' p'ria e una distinctio,
qm' altera, et p' soly diff' se tenent' ex parte ext'ory una transibit in distinctio-
ny formaly, et altera in realy. Unde si p' im'pote A, et B fierent realitates, iq'
distinctio, que e inter ipsa, est realis; et si p' im'pote C, et D fierent formalitates
iq' eorum distinctio n' est realis, s' soly formalis. q' manifeste ordinet ear' distinc-
tiones n' differre in zone p'p'ry distinctionis; st distinctio inter duas substas,
et distinctio inter duo accidentia n' differunt in zone distinctionis p'p'ry, utraq'
en' e p'p'ria distinctio, s' zone ext'ory.

82

3° impugnatur Scotus ex implicatione sup' docty. Docent Sco-
tist' aialitate, et realitate distingui formaliter; ee tn' idy realiter; q' sunt sub
unica realitate: nomine auty realitatis intelligunt exty. p'bo nunc, hoc im-
plicare manifeste. Vel exta, que a te appellat' realitas e' idy simpliciter a
parte rei cy aialitate, et realitate, vel n' si n' e' idy, q' quoy, refert q' exta
sit unica ad hoc ut illy formalitates sint idy a parte rei, inde realiter inter se?
Sane eatenus ponent ee idy inter se, quatenus fuerint idy cy uno textu; nempe cy
realitate. s' si n' sunt idy cy illo textu, n' ponunt ee idy inter se. Fateor q'
exta unius formalitatis, et exta alterius est eady; nego tn', q' ipse formalitates
inter se ponunt ee idy ex hoc titulo, si n' sunt idy simpliciter cy eua exta.
Si auty exta e' idy simpliciter a parte rei cy illis formalitatibus: inter q' illy
formalitates n' ponunt ee simpliciter a parte rei disty; s' naxio exunt idy. p'bo
coy ex iure flagabili p'rio, que sunt idy cy uno textu sunt idy inter se. q'
eo p' se q' illy formalitates sint idy cy una simpliciter realitate sunt idy inter se,
et sic n' ponunt ee disty.

83

Infat, neq' tota diff'at' insuperabilis in mysterio
Trinitatis consistit in eo q' una singularis natura sit idy cy pluribus personis
distinctis inter se. q' n' e' admittendy passy in creatis q' una singularis realitas
sit idy cy pluribus formalitatibus distinctis inter se. p'bo coy, q' sic iure flagabilis
illius

illius p[ro]p[ri]i n[on] abstrahit à quacunq[ue] mat[er]ia, d[icitu]r abstrahit ab eo q[ui] extre-
ma sint realitates, vel formalitates, & s[ed] s[ol]y ostendit repugnantia in eo q[ui] unus
singulare sit id[em] cy pluribus distinctis inter se. q[ui] t[ame]n repugnat q[ui] una realitas
sit id[em] cy pluribus realitatibus inter se distinctis, q[ui]n q[ui] sit id[em] cy pluribus
formalitatibus inter se distinctis, cy t[ame]n p[ro]p[ri]e una formalitas n[on] e[st] alia, q[ui]n una reali-
tas n[on] e[st] alia, à qua distinguit[ur].

99 Viduo sane impugnatur posse iterum confundi scotitarum termi-
nis extra s[ol]y e[ss]e id[em] inter se ea identitate, qua sunt id[em] cy una textio. Unde
cy realitas sit id[em] cy illis formalitatibus sola identitate reali, & n[on] formali se-
quit[ur] q[ui] sint id[em] inter se sola identitate reali n[on] formali: d[icitu]r n[on] distinguunt
realiter, s[ed] s[ol]y formaliter; Sane aut[em] obsequium in dirigendum in p[re]cedi im-
pugnatione, in qua d[icitu]r t[er]tios: realiter, & formaliter evolvimus x doct[ri]na
scotitarum, d[icitu]r lux apert[us] eduximus; n[on] ly formaliter, vel realiter s[ol]y de-
notant q[ui] extrema sint realitates, aut formalitates; n[on] aut[em] variant n[on] res distinctionis, aut
res identitatis: s[ed] anteq[ui]m perveniamus ad illos t[er]tios, implicat q[ui] unus singulare sit id[em] cy
pluribus inter se distinctis, ut d[icitu]r hoc illo expositio abstrahente à mat[er]ia: s[ed] sit
95 Soc A, ~~et~~ Soc B; Soc C, e[st] Soc A. s[ed] Soc C e[st] Soc B.

Impugnatur 4.º n[on] e[st] distinctio, vel identitas realis sumeret ab
ext[er]na, vel subsistentia, requeret d[icitu]r in Deo quatuor res inter se distinctas realiter,
hoc e[st] o[mn]i falsu[m]. s[ed] et doct[ri]na, ex qua illud inferret[ur] p[ro]bo requeret, q[ui] subsistentia d[icitu]r
sunt tres res cy fundent inter se distinctione realy: d[icitu]r ext[er]na ab[se]ntia e[st] et[er]na realy,
cy fundet identitate realy attributory, que ex unica ext[er]na sunt una res. s[ed] in Deo
sunt quatuor res, s[ed] tres res subsistentia, & una res ext[er]na: p[ro]terea inter 2[us], & 3[us]
e[st] distinctio realis. s[ed] inter 2[us] & subsistentia, ergo ext[er]na exit distinctio realis. s[ed] subsi-
96 stentia relativa distingueret realiter ab ext[er]na ab[se]ntia: q[ui] e[st] error in fide.

Dices, tres subsistentias distinguunt formaliter n[on] realiter à se ext[er]na
ab[se]ntia, & sic n[on] ostendere quatuor res; n[on] quaternitas resy fit p[ro] distinctione realy
cuiusq[ue]. s[ed] d[icitu]r e[st]: implicat multiplicata realitate n[on] poni distinctione realy; s[ed]
impossible e[st], multiplicata formalitate n[on] poni distinctione formaly; n[on] s[ed] distinctio
inter formalit[er], & formalit[er] n[on] p[otes]t n[on] e[ss]e distinctio formalis; ita distinctio
inter realit[er], & realit[er] n[on] p[otes]t n[on] e[ss]e distinctio realis. s[ed] in Deo dant[ur] tres sub-
sistentia, & una ext[er]na, que omnes, 2[us] Scoti, sunt realitates, & sunt distincte
inter se à parte rei. q[ui] n[on] possunt n[on] e[ss]e omnes distincte realiter inter se. Istat,
n[on] distinctio formalis, vel realis in via scoti tales sunt zone extremorum, à
2[us] specificant, ita exp[re]ss[us] omnes formalit[er], & 3[us] sic arguitor. Omnis distinctio
ante intellect[us], que e[st] inter 2[us], & 3[us], e[st] p[ro]p[ri]e, & stricte distinctio realis; s[ed] distinc-
tio ante intellect[us], que e[st] inter subsistentia relative, & ext[er]na ab[se]ntia, e[st] distinctio
inter 2[us], & 3[us]. q[ui] e[st] p[ro]p[ri]e, & stricte distinctio realis. Mat[er]ia, & mo[do] e[st] doct[ri]na
scotitarum; con[tra] aut[em] legitime inferret[ur]: ex qua tandem d[icitu]r quaternitas resy
realiter

87
 Impugnatur 5° in q^o cy multitudine ceptum formalium pot^{est} esse iden-
 titas formalis a parte rei. q^o attributa Dⁱ n^o distinguunt^{ur} formaliter a p^{ar}te rei.
 Patet ead^{em}; n^{on} ideo. Sane distinctiones formales possunt inter attribu-
 ta, q^{uod} iudicant impo^{ssibilem} identitatem formalem cy multitudine ceptum formalium ut
 vidimus. Ans^{er} ex 1° in ead^{em} Dⁱ separata ad attributa, de qua sic arguitur ad
 bonitatem. Ead^{em} Dⁱ 2^a Scotus, est a parte rei p^{ri}ncipium, et radix attributorum. q^{uod} a p^{ar}te
 rei uny^{que}que attributum radicat^{ur} in ead^{em}. Rogo nunc an in ead^{em} radix ceptum p^{ri}ncipium
 sapientie sit dicit^{ur} a parte rei a p^{ri}ncipio, seu radice bonitatis. vel n^{on} sit distinctum.
 Si 2^a, q^{uod} tot dabit^{ur} radices distinctas in ead^{em}, quot sunt attributa radicata in
 ead^{em}; et dicit^{ur} radicibus distinctis formaliter inter se quod si sit^{ur} pot^{est}, ut^{rum} sint id^em for-
 maliter cy ratione ultimo constitutiva ead^{em}, vel n^{on}. Si id^em, q^{uod} et id^em formaliter inter se;
 n^{on} que sunt id^em formaliter cy uno 3°, sunt et id^em formaliter inter se, alioquin ad-
 mitteret^{ur} in absolutis mysteriis Trinitatis, eo plane modo, quo n^{on} potuit Scotus
 illud capere in relativis; si n^{on} sunt id^em cy ead^{em}. q^{uod} igitur radices attributorum
 distinctas ab ead^{em}, radican^{ur} in ead^{em}, et sic dabit^{ur} p^{ri}ncipium p^{ri}ncipium, et radix radicum, et q^{uod}
 recurrat id^em argutum, an distinguant^{ur} nec ne.

88
 Si v^{er}o dicat^{ur} 2^a, nempe q^{uod} ead^{em} sub unica indivisibili formalitate
 sit radix omnium attributorum, tunc sic procedo. Radix bonitatis est ead^{em} formalitas
 cy radice sapientie, et igitur ceptibiles sint q^{uod} p^{ar}te ceptus formalis q^{uod} p^{ar}te ratione pote-
 rit bonitas est ead^{em} formalitas cy sapientia; n^{on} sit sapientia quae talis n^{on} est bo-
 nitas, alioquin ut infert Scotus, omⁿi sapientia est bonitas, ita radix sapien-
 tia quae talis n^{on} est radix bonitatis, alioquin omⁿi radix sapientie est radix bo-
 nitatis, q^{uod} est falsum; cy intus creatus sit radix sapientie n^{on} t^{er}mi bonitatis, que
 radicat^{ur} in voluntate. Et q^{uod} h^{oc} pluralitas ceptum n^{on} impedit quominus
 in Deo advenit sub una formalitate radix sapientie, et bonitatis, ita n^{on} q^{uod} ad-
 venit igitur sapientia, et bonitas.

89
 Probat^{ur} 2° id^em Ans^{er} in ead^{em} extra separata ad attributa, n^{on}
 vel extra communis attributi, ut est actualitas unius attributi distinguit^{ur} formaliter
 a seipsa ut est actualitas alterius, vel n^{on} distinguit^{ur}. Si 2^a, q^{uod} tot erunt dicit^{ur}
 formalitates in ead^{em} quot sunt dicta attributa, que extant q^{uod} talis ext^{er}na q^{uod} attri-
 buta n^{on} extant una omⁿi ead^{em} dⁱctid, q^{uod} igitur Scotus docent; cy actualitas
 nihil aliud sit q^{uam} ead^{em}; si v^{er}o dicat^{ur} 2^a q^{uod} sit ead^{em} sub unica simplici for-
 malitate sit actualitas, t^{er}mi dicit^{ur} attributi, sic argumentor:
 possunt est sub unica formalitate actualitas bonitatis, et actualitas sapientie,
 et igitur si actualitas bonitatis ut sic, n^{on} sit ex suo ceptu actualitas sapientie ut
 sic. q^{uod} possunt est sub unica formalitate bonitas, et sapientia, et igitur bonitas

ut sic n̄ sit ex suo oꝑtū sapientia ut sic. q̄ pluralitas recepty formalis n̄ pugnat cū identitate reali obtoy.

201
90

Nec valet rēe cū Theodoro Smiling tract. 2.º disq. 2.ª q. 2.ª n.º 41. distinctione realitatis fieri p̄ distinctione recepty realitatis n̄ q̄m̄q̄, s̄ p̄fecty, & adequaty, nō s̄a ē q̄ n̄ ē māi rō, cū sapientia, & bonitas distinguant̄ p̄ plures oꝑtū p̄fectos, & adequatos, eñ actualitatis sapientiy, & bonitatis, nō ea, quę sunt actualiter rōnes alterius distinguunt̄ adequate p̄ adequaty distinctione fieri. s̄ si bonitas, & sapientia, p̄ scititat distinguunt̄ adequate, & p̄fecte, etig actualiter bonitatis ut sic, & actualiter sapientiy ut sic: aut si hęc possunt coinciderē in unig realitate, poterunt etig bonitas, & sapientia.

Caput. 83.

Respondetur ad argumenta Scotistarum cap. 2.º proposita.

21

Concludo hanc disq. (forte longior, qm̄ vellem) solutione argutoy, quę p̄ sua sent̄a p̄ducunt Scotistę, et nos cap. 2.º. Suius disq̄tationis p̄mittimus. Ad primę q̄ rē negando sequelę maxis; p̄t enj stare, q̄ infinita sapientia sit formaliter à parte rei bonitas; qm̄vis n̄ quilibet sapientia sit realiter bonitas: sicut p̄t stare q̄ sapientia infinita sit realiter bonitas, qm̄vis n̄ quilibet sapientia sit realiter bonitas; q̄ parit̄ videmus in unica entitate à parte rei adunaxi plures oꝑtū, qui diverſi reperunt̄ p̄ varias entitates à parte rei distinctas interesse. Ad p̄batione sequelę hęc duplici ē infinitatę: alig 2y q̄, alig impliciter: 1.ª n̄ dicitur rōne formalę cui addit, neq̄ illę extrahit ad alig lineę: 2.ª n̄ p̄t n̄ extrahere rōne formalę ad alig lineę; q̄ ē infinitas in omni genere p̄fectionis, infinitas q̄ sapientiy q̄ ē infinitas in omni genere, & p̄terea facit q̄ sapientia 2.ª sit realiter à parte rei bonitas, & quilibet alia p̄fectio impliciter: imo iudicio hoc ē independens ab infinitate, & etig in creatis, in q̄ nulla reperit̄ infinitudo possunt p̄les p̄fectiones identificari, quę s̄n realiter distę reperunt̄ in aliis entitatibus.

92

Ad id q̄ affert̄ in p̄batione moxi dicendy ē posse d̄finiri sapientiy in omni, vel hanc, aut illę sapi. entig, qut ē in re. sapientia in omni, & p̄t oꝑndit̄ p̄ inty cū oꝑtū. sapientia n̄ includit neq̄ ut d̄fōis, neq̄ ut partę d̄fōis bonitaty; hęc tamen sapientia, nempe d̄fōis includit à parte rei ut partę d̄fōis, vel ut melius dicam

e etig a p tu bonitas, et quilibet alia pfectio simpliciter, Unde q do dicitur
sagientia p d fone coi omnibus sagientia n dicitur adquate v toty qe
in se, p tanty inadquate, et imp fecti, put a nobis confundit by reliquis.

93

Ad 13 dicitur qe distinctio fcaly a parte rei, n infertur
ex separabilitate unius p hui formalis ab alio; nisi tales p hui suggerantur
adquati, et pfecti uny uny obtoty: qe alio capite pbandy e. Ad 23
dicitur dico qe recipimus sagientia corere dicitur acceptu formalis egd fcali-
taty a parte rei, qe coreret acceptu formalis bonitatis; nego tn inde requi q
attributa sint tanty plura nomina synonyma, id p hui signantia; nq
fieri, q significat id in se, distincty tn p hui debet notari acceptibus menta-
libus; hoc auty dicitur arguit distinctio ronis extra rpi objecto. Ad 33
dicitur omittit maior, et minor, et nego cog, q inter ea, qy coly rone dis-
tingunt pot dari ma, vel ma difra; sicut etig dat inter ea, qy realiter
distingunt: sic magis differunt homo, et leo, qm Petrus, et Paulus, qui
differunt realiter, qm p hui debemus quere q homine, et leone alig
distinctio, qy sit plusqm realis. Ad 43 dicitur negat assumpty; ad
batione Deo, distinctio ronis n facere p se ad pfectione cog objecti;
facere i p accidens, nq p hui im pfectione mter, unico p hui n adquate
objecty.

94

Ad 24 arguty Deo, ad infinitaty pfectionis formalis sufficere
extremitaty virtualy, rone cuius una simplex pfectio a parte rei p hui valeat
pluribus a parte rei distinctis, quare poterit stare in Deo infinitas sine
ulla extremitate, vel distinctioe actuali, et e quoad hoc evidenti incantia;
ng p hui Deo infinita in rone cog, et tn n stinet infinitos gradus partia-
les inter se formaliter distinctos a parte rei, stituentes uny cog infinity:
alioqui intra uny fcalitaty unius attributi eent alig fcalitater moty
inter se distincty actu infinity, q absurdy e etig apd formaliter. q
pot entitas Dei ee formaliter infinita in pfectione, qm n stineat
infinitas pfectiones formaliter distinctas, et uny extra alig; it p hui e
infinita in rone cog, qm n stineat infinitos gradus cog uny extra
alig. Imo arguty facile retorqueri pot in adversarios, ng si in Deo da-
ret multiplicitas, et distinctio pfectiony a parte rei, nulla pfectio est in
Deo infinita simpliciter, q nulla stineret fcaliter a parte rei, rone p
pfectionis simpliciter; eo eni igit, q quilibet pfectio a parte rei sit extra
omnes alias, nulla p hui existit a parte rei, qy stineat eas omnes, et sic
nulla erit simpliciter infinita.

Ad

Faciant hunc sensu generatio passiva filii talis e' ex sua ratione reali, quasi specifica, ut e' in Deo intus, & voluntas distinguuntur realiter, generatio e' q' intus, & p' voluntaty, & spiratio passiva talis e' ut in carne p' dicty distinctionis e' q' voluntaty, & q' intus, nec in alio sensu possunt e' res illy spec, q' certy e' q' filius & facty credit realiter q' illy p'fectiony, quy realiter simul e' intus, & voluntas, & sequenter credit realiter entitative p' voluntaty, similiter certy e', q' sp' sanctus credit realiter q' illy p'fectiony, quy realiter n' e' voluntas, intus, & sequenter credit realiter entitative p' intus. Ad hoc auty n' requirit distinctio actualis inter intus, & voluntaty, s' virtualis ex parte p'ris, & actualis ex p' operationy, quy respiciunt hoc p'ris: sicut ex eo, q' calor ut a sole ut calefactivus, & exsiccatio a sole ut exsiccativus, n' requirit differre formaliter inter se p'ris calefactivy, & exsiccativy, s' satis e' distio virtualis in p'ris & actualis generis h'os notatos; nempe veritaty, & calory, resolvendo toty in p'ris hypotheticy, & qua dicty e' supra.

Hinc pot' ad staty. Nego eny fundy distinctionis realis e' distio' rationis, neq' emanationis. D' distinguuntur realiter p'pter opposy relativy inter ipsas, ex diste auty virtuali, seu p' equivalentiy, qm in Deo redimus ad eandem distinctione, quasi formalis, ipsary emanationy, q' una emanatio respicit p'fectiony D' qua equivaleat intus creato, vel creabili; altera respicit eandem p'fectiony, qua equivaleat voluntaty creaty, vel creabili, & ex hoc diversio mo' respiciendi p'venit differre quasi formalis illary emanationy. Deniq' arguty retorquens in Scotistar; neq' apud ipsos intus, & voluntas in Deo soly distinguuntur formaliter n' realiter; inter se q' fundy distinctionis realis inter generationy, & spirationy passivas, vel e' distinctio formalis inter intus, & voluntaty, vel oppositio relativa inter ipsas emanationes: si dicat hoc 2°, id ipsy nos docemur: si dicat 1°, id e' neq' distinctio formalis n' pot' e' fundy ad distinctiony reals; q' nulla distinctio minor pot' e' fundy ad distio' maxy; distinctio auty formalis mox e' qm realis, ut Scotisty fatent. q' bo ans. q' id e' distinctio rationis n' pot' e' fundam distinctionis realis, q' e' mox qm realis. q' est.

Ad alias d' dictiones, quy afferri poss' & dicuntur & attributis separatis inter se facitine veri pot' eas optime diximi, vel p' distinctiony rationis, vel p' distincty virtualy, sive equivalenty ad p'ris optes realiter distinctos, vel p' diversit'y h'ory, quor una p'ris affect, & altera p'ris dicit intus intelligit, d' amat, voluntas amat, d' intelligit; misericordia parit, d' punit; iustitia punit, d' parit est. s' in hoc n' e' immorandy. Ad arguty Deo, dy respit uny attributy reliqua oia attributa terminare a parte rei eg' cogny, q' omnia a parte rei sunt p'ris idy, nec dat' a parte rei uny, & aliud; s' uny sub alio, & alio opte reali inadeguato.

Nec indiget requirit, qd dicitur sapientia p hunc dptu flaly. Sapia, cognoscat etig bonitas
 clare, edite, sive eub dptu bonitatis; nq ad hoc requirit qd pferat ad ppa motata
 bonitatis, nec sufficit, qd utcuq terminet cogn. Et e' evidenti instantia in
 gradibus omnipotentis, inter quos n' admittunt Scotisty distinctione formale
 a parte rei, alioqui oportereut pni in Deo in finitio gradu actu flaliter dicitur.
 No intus cognoscere Deo ut potentis creare hominy, pot n' cognoscere eud
 ut potentis creare Angely: nunc pto, dy dicitur ratio creativa. Sicut terminat
 eodm cogit ratio creativa Angeli, vel n' si n' trahat. q' una ratio distinguit for-
 maliter a parte rei ab alia, q' admittere recueant Scotisty, si trahat q' dy
 dicitur ratio creativa Sicut, dicitur etig ratio creativa Angeli: eudm est cog-
 noscere Deo ut Creativm Sicut, atq' cognoscere eumde ut Creativm Angeli.
 q' e' d' experientis. Id pot dici de rationibus: talibus alterius, ex alterius hinc,
 que rationes n' distinguunt in Deo flaliter a parte rei. Occurrere debent
 Scotisty ad notis resolutione que n' pot n' illis placere.

Disputatio 3^a

An essentia divina a parte rei flaliter includat
 perfectiones relativas?

Caput unicum

Brevis resolutio diffatis ppositis.

100 Post dicitur pcedentis late a nobis agitata, fieri nihil
 restat agendy in pnti diffate, que ppter breviter expedienda e' p-
 sentis, et signa e' specialis ratio diffatis, ea potius p' teneat ad mag' de
 divinitate. Igit' omnes ille d' d' qui p' teneant distinctione flaly,
 aut alig a parte rei inter eudm, et attributa, et inter uny attributa, et
 aliud, a fortiori debent eodm distinctione cadere inter eudm, et relatio-
 nem q' maior causa Sicut distinctionis auctendy videt sic militare.
 Nq' essentia d' e' alig' absoluty, relatio alig' respectivm: essentia n' p' ducit,
 nec p' ducit, relatio, vel p' ducit, vel p' ducit: essentia communis e' tribus sup-
 p' t' d' d' d' relatio n' p' ducit a Sicut, vel alterius respectu tanty, que
 omnia vident' p' teneant uigentissim' flaly ad p' teneand' inter eudm.
 et relatione alig' d' d' a parte rei: n' pot d' d' d' distinctio realis subra
 fide Catholica p' d' d' d' distinctio formalis ex na rei, d' ante inty.
 101 Q' d' d' d' e' ut plures d' d' qui nobiscy negant p' d' d' d'
 distinctio flaly inter eudm, et attributa, p' n' noba diffate subcumbant oneri

egredientes inter eius relationes. Durandus autem in 1. dist. 33. q. 1. auerit inter
 eius relationes dari distinctionem realem modalem, qualis est inter se, et modum eius;
 in 2. qualis est inter duas res adequati distas: quoniam distinctionem ipse non agnoscat nec in
 attributis, nec inter ipsa, et eius, et tota ratio huius distinctionis est propter educa-
 tionem Primarij prout quod immunitas eius prout educentis, et in eius relatio, quod non
 videtur fieri, quod non est. Et distinctio ante in se, saltem modalis inter eius, et relatio-
 nes. Hic 2. Durandi sententia non minus absurda est, quam quae dicitur a Qualiter,
 et Milveto, immunitas in 1. dist. damnat, saltem ut exonea, ne dicam ut Sy-
 netica, et distinctio realis modalis inter se, et eius modum, quoniam admittit sic aucta,
 et vera distinctio realis a parte rei, quoniam merito abhorrent omnes Catholici, nec
 temperat eius rigor auerendo se modalem, et quod aliter est distinctio, et sit mo-
 dum rei, et non rei, non tollit quod distinctio sit vera, realis simpliciter, sicut in
 creatis, et vere simpliciter distinguit realiter rei ab eius modo, quoniam ab alio
 se simpliciter dista. Quod si distinctio realis simpliciter admitti non potest inter eius,
 et relationes, salva fide, neque poterit admitti distinctio realis modalis.

102

Superest stror. ex Scoto, et reliquis formalistis, qui quoad
 species temperatius loquuntur, sunt non appellantes eam dista realem, et tantum formalem
 a parte rei. Et frequentes ad dista praecedenti dista. addimus hanc dista for-
 malis a parte rei, non potest admitti inter eius, et relationes, et propter im-
 plicationem, quoniam in se includit huius distinctionis dista. Et quod existimat
 hanc distincta esse simpliciter realem, et quod propter distincta, quoniam ea, quae ab
 omnibus Catholicis explodebat ante tempora Scoti, ut satis probari-
 mus capite 7. praecedentis disputationis.

103

Specialiter autem impugnatur. Hic distinctio formalis inter
 eius, et relationes plane inutilis est ad eum finem, ad quem praecipue Scotus illam
 excogitavit. Et ut efficaciter ostendam, respondo Scoti pluribus in locis
 et praecipue in 1. dist. 2. q. 7. hanc distinctionem formalem aueruisse inter eius, et
 relationes, ut distas mysterii Trinitatis evinceret, videbat enim quod non
 fragabili illius personae, quae sunt idem unum sextio sunt idem inter se, quod videtur
 unum quod relationes. Et sunt idem unum eius debent esse idem inter se. ad hanc
 quod distas evincendum, existimant oportere ponere a parte rei aliam dista
 inter eius, et relationes praedictam omnino actus inter, quoniam appellatur for-
 malis modo explicato.

104

Probo igitur inutilem esse hanc dista, et explicando my-
 sterio Trinitatis, neque tota distas huius mysterii consistit in eo, quod intel-

ti

ligibile vidat, q̄ plura, quae sunt inter se dista sint nihilominus
 id̄ ex uno singulari medio; & admira distinctione formalis manet
 equaliter in intelligibile hoc punctu. q̄ ad hunc finem plane innotuit
 est distinctio formalis. Sola minor indiget probatione: q̄bat autē
 in hunc modum distinctio formalis solum probat, q̄ relationes non sint id̄
 formaliter ex eua; n̄ tollit q̄ sint id̄ realiter ex eady eua; q̄ licet hoc
 distinctio tollat q̄ relationes sint id̄ formaliter inter se; n̄ t̄n̄ pot
 tollere q̄ inter se id̄ sint realiter. Probo eōq̄: hoc distinctio eate-
 nus aufert identitatē inter ipsas relationes, quatenus aufert identi-
 tatē ipsarū ex medio, s̄t eua; & solum aufert identitatē formale ip-
 sarū ex medio; n̄ realē. q̄ solum aufert identitatē formale inter se; n̄
 realē; q̄ n̄ obitante distinctione formalis relationes sunt id̄ rea-
 liter ex eua; n̄ obitante hac distinctione, exunt id̄ realiter
 inter se. q̄ adhuc admittit distinctione formali manet equali-
 ter in intelligibile hoc mysterium, nempe q̄ plura inter se
 realiter distincta sunt id̄ realiter ex uno singulari medio, quon-
 iam propterea sint idem realiter inter se. nihil deest. S. Vigor.

Mariam non tetigit primum peccatum

105

Vigor. efficaciter ex doctrina Scoti; ipse enim eady distinctio in responsione
 ad 1^{am} arguti questionis 4^{ae} explicans illud parū, quod sunt id̄ uni 3° est. ita dicit
 1) dico q̄ max. sic est intelligendum, quatenus aliqua identitate sunt eady alicui illa tali
 2) identitate inter se sunt eady; q̄ n̄ pot̄ solvi aliqua identitate exteriori inter se, nisi
 3) illa identitate, qua sunt eady medio, et q̄ hanc q̄ sic intellectus tenet ois fia
 4) syllogistica; hoc solum verū, qm̄ subtiliter Scotus ex hoc arguit eady identitate
 si id̄ eady inter se, qua sunt id̄ ex uno medio; & pot̄ dicit formalis auert ab Scoto
 relationes sunt id̄ ex uno medio, s̄t eua; identitate reali. q̄ pot̄ distinctio formalis
 relationes si id̄ inter se identitate reali. q̄ distinctio formalis n̄ apparet sic ad negan-
 dy identitatē reali ipsarū relationū inter se, qm̄ cogimur negare ois catholicis.
 q̄ adhuc admittit distinctione formalis manet equē difficile mysterium.

Varij

106 Varias solutiones excogitaverunt ad hoc arguti ty Scotus, qm illius diviguli:
 nec in p'enti curio, an sufficientes sint p' solvenda diffate mystezii; solummodo ea
 omnes posse ex d'beri à Thomistis negantibus dictz fialy: q' mibi sufficit ut credz
 inutilz ee hanc distinctz fialy quandoq' illa n' admittit, vel admittit manet quia
 difficulte solutio huius strictissimi nodi: quomodo autz solvendus ille sit p'inet
 ad matz & Trinitate.

Disputatio 4^a

De Constitutivo Divinze esse p'ute à parte rei.

Caput. 13.

Necessaria ad explanationem p' p'mittit.

107 Anteqm ulterius p'eamur p'parantes eius cy attributis, et at-
 tributa ipsa inter se oportet statuere constitutivz adequatiz eius q' aliter eni coeco
 modo quidam ignorantes p'rit, idipz & quo loquimur. In quo n' possum n'
 vehementer mirari fluxu p'p' incivilitatz, qui p'nuicq' ap' se statuunt, q'
 sit eua p' aut p' q' adequatiz constituat plures paginas implent disputantes: an
 e' quomodo illa distinguat ab aliis p'fectionibus Divi; ne autz alieu no' n'
 damus in ead' damnatione positi, cy p'nuic disputaverimus & distinct' a p' rei inter
 eius attributa, relationes, ad vertendz e' id à nobis optimo scilio factz p' d'curio
 huius diffate circa dictz à parte rei, n' ty dependit à rationibus fundatis in natura
 ay & q' loquimur, qm vel ab extra fide, q'z realz identitatiz in dei p'fectione p'
 revelavit; vel à rationibus generalibus fundatis in omnimoda Dei simplicitate &
 infinitate; Unde q' p'rit & constitutivz eius, & attributivz, poterimus d'curio nullz
 ee distinctionz à parte rei inter grata p'.

108 p' dupliciter loqui possumus & eua p' vel 2y totz id q' e' à p' rei,
 p'nuic independentez à consideratione nostri intus; vel p'nuic 2y q' subest nostro cepti-
 bus illz visibilibus p'nuic sub ratione eius, p'p' in p'enti die p' solum loquimur &
 constitutivz eius 1° modo acceptz; postea reparatiz actuz & ipius constitutivz 2° acceptz.
 vido ab aliq' n' apparari hanc questionz divisionz, p'nuicimant p' idipz constitui eius
 à parte rei p' q' distinct' 2y nostro consideratione cy ead' sit eua, q'z à nobis visib-
 rat, e' illa, q'z e' à p' rei; implicat autz q' ead' p'nuic eua p' diversa grata constituat
 si v' dita e' illa eua, q'z e' à p' rei, e' illa, q'z subest n'z considerationi, q'z mutatur
 subty dicit: q'z e' ead' subto actuz e' d'ip' partiz, aut separari n' potest.

Ad

10

Ad quos duo res: 2^a, omittit q^d illorum existimatio vera in se sit,
 adhuc tñ n̄ est inutilis ea separatio questionum; q^d n̄ omnes in ea veritate o-
 veniunt: Unde licet id^e dicendū sit in una questione, ac in altera, oportet
 eas separare ut aliorum rationes in momenta ex dicto ponderent: 2^a, nego illo-
 rum doctrinam ulliter esse veram, q^d licet eadē sit realiter eadē, quæ à nobis videt-
 ur, et illa quæ est à parte rei, n̄ tñ semper est eadē, scilicet ratione nra, nō
 consideratio n̄ semper attingit illū eūq^{ue}, quæ est à parte rei 2ª totū id, q^d à
 parte rei est, s̄ p̄ se 2ª aliquis opty cuius eūq^{ue} methaphisicę abstractę
 investigat. Unde n̄ est mirū q^d 2ª ratio nra nō constituit q^d diversa grata, ac o-
 stituit à parte rei; it̄ n̄ est mirū q^d mens, seu consideratio nra aliquis
 opty, qui est à parte rei attingat, percipiendo scilicet ab alio ex quo est
 id^e realiter; fateor tñ sicut n̄ nihil huius doctoribus accidamus q^d
 si consideratio nra attingeret eūq^{ue}, quæ est à parte rei 2ª totū id, q^d est à
 parte rei, tunc id^e quod est constitutum eūq^{ue} sicut est à parte rei, ac eūq^{ue}
 sicut subest nostro intellectui; tunc neq^{ue} scilicet una eadē distingueret
 ab alio, alioquin incurreremus illū implicat^{um} ab his d^oct^orib^{us} obiectis;
 sicut q^d eadē p̄ se eadē constitueret q^d diversa grata.

11

Hęc doctrina magis explanatione indiget eę inculco exem-
 plo ariali, q^d est in Soc^o, de cuius constitutione, si quis sciat, debemus eę d^oct^ori-
 tinctę p̄mittere, vel eę potius loqui de ariali huius 2^a totū id, q^d
 est à parte rei, vel p̄ se 2^a q^d subest acceptis nostro p̄ se illud consid-
 ranti sub ratione ariali. 1° modo arial est reale, visibile, admixtū, est
 demq^{ue} q^d de illo p̄ se p̄ cogitū est realiter, independentē ab
 extra, vel dicta forma. 2° modo totū est p̄ se sensationis; n̄ q^d illo re-
 gent^{ur} reliqua omnia grata, sicut ab illis sicut abstrahit q^d considera-
 tionē nostrę. Soc^o dicitur est manifestū, q^d arial huius p̄ se est à parte rei;
 q^m q^d requirit ut sit arial, à parte rei est reale visibile, eę tñ visi-
 bile, et reale n̄ requirit ut sit arial, plura eę dant^{ur} à parte rei arialia,
 quę tñ visible, aut realia n̄ sunt, ut patet in Doct^orib^{us}. sicut ut tax-
 mus eūq^{ue} ariali, q^d est in Soc^o 2ª totū id, q^d est à parte rei plura deb-
 mus aggregare constitutib^{us}, q^m ut p̄ se d^oct^orib^{us} illius eūq^{ue} in ratione
 ariali. Id^e igit^{ur} dicendū est de illa 2^a.

12

Hanc questionem in sensu explicato p̄ se aliqui ex
 Paul^o Scholasticis, cuius attingunt; eę ex p̄ se dicitur Silius
 in commentationibus Theologicis lib. 2. tract. 1. cap. 6. 7. et 8. vbi
 asserit p̄ se omni abt^u est est eadē si in se, seu sicut est à p̄ se.

docet hanc e[ss]e unum doctorum sententiam. E[ss]e autem ty auctoritate S. y
Patris, ty aliq[ui]d rationibus, qu[od] altiori examine indigebant.

W2

D. Ludovicus de Rivas tract. 1.º disp. 1.º. cy eg[re] q[ui]d
sub nostris terminis apparuerit q[uod] illius maxi[m]e explanatione notat
n.º 16. duobus modis cum ipse etiq[ue] in se ipsa ratione virtualiter
distinctionis. 1.º. scilicet ut dicit tantu[m] scilicet illu[m] q[uod] q[ui]d etiq[ue]
in se ipsa substituit in ratione Dei ut Deus e[st] scilicet ut maliter
quodammodo ut dicit D[omi]n[u]s entitatis ab[se]nti[am] adequate sumptu[m], quo
pacto reflectit etiq[ue] omnes p[ro]prietates attributales q[ui]d[em] ad hanc du-
plex Dei acceptio[n]em d[er]ivabit ex S. Patribus, qui ipse docent attributa spectare
ad e[ss]e[m] Dei, ipse etiq[ue] auerunt, e[ss]e extra e[ss]e[m] q[ui]d testimonia ex[em]plum recte
deiliari n[on] posse, nisi p[ro]missa hac duplici acceptio[n]e nominis Dei, nec acquiescit
alio[rum] solutioni, qui docent S. Patres asserere attributa e[ss]e se ipsa & e[ss]e[m] Dei,
n[on] aut[em] nostro modo intelligendi; q[uod] p[ro]missis tandem claudit attributa p[ro]tinere ad
substitutio[n]em e[ss]e[m] 2.º modo acceptu[m], n[on] t[ame]n in 1.º modo acceptu[m], etiq[ue] loquendo in
utroq[ue] casu & e[ss]e[m] p[ro]t[er] e[ss]e[m] a parte rei.

W3

Illius Doctoris explicatio videt mihi se potius confundere q[uam]
illustrare; in primis displicet ea duplex acceptio nominis Dei, n[on] utraq[ue] in
id[em] genus coincidit. p[ro]bo efficaciter: illa scilicet q[uod] q[ui]d Deus in se ipsa substituit
in ratione Dei, ut Deus e[st] scilicet ut distinguit in se a p[ro]prietate ab[se]nti[am]
adequate sumptu[m]. q[uod] talis scilicet p[ro]prietas, & p[ro]prietas ab[se]nti[am] adequate sumptu[m] s[un]t
genus id[em] etiq[ue] scilicet a parte rei. q[uod] reclusa omni consideratione nostri int[el]l[ect]us,
ead[em] e[st] acceptio Dei ut dicit tantu[m] illu[m] scilicet illu[m] q[uod] q[ui]d etiq[ue] in se ipsa substituit
in ratione Dei, ut Deus e[st] scilicet ut, ac ut dicit d[omi]n[u]s entitatis ab[se]nti[am]
adequate sumptu[m]. Instat, n[on] illu[m] acceptio[n]es eatenus e[ss]e[m] diver[si]s, q[ui]d[em] signant
signarent ob[se]ntia distincta, vel a parte rei, vel 2.º consideratione nostri, n[on] e[ss]e[m]
ex alio casu p[ot]e[st] provenire spe[ci]e diver[si]tatis: s[ed] neutro modo signant ob[se]ntia d[ist]incta.
q[uod] n[on] sunt diver[si]s acceptio[n]es. Mot[us] p[ro]t[er] q[uod] ob[se]ntia 2.º consideratione n[on] d[ist]incta
n[on] possunt signare; cy illu[m] acceptio[n]es, ut supponit, sint ante omne op[er]e[m]
intellectus: deinde illa ob[se]ntia n[on] sunt a parte rei d[ist]incta. q[uod] neutro modo
signant ob[se]ntia distincta.

W4

Dicitur 1.º entitatis D[omi]n[u]s ab[se]nti[am] adequate sumptu[m] addere supra
illu[m] scilicet illu[m] q[uod] q[ui]d Deus substituit in ratione Dei aliq[ui]d a parte rei virtualiter
d[ist]inctu[m]; nempe attributa D[omi]n[u]s ex[em]plum a parte rei e[ss]e[m] diver[si]s virtualiter
ear[um] acceptio[n]es: s[ed] 2.º e[ss]e[m] 1.º. q[uod] sine fundo ponit ea distinctio virtualis inter
e[ss]e[m] & attributa. 2.º e[ss]e[m] 2.º. q[uod] am[pl]ius e[ss]e[m] talis distinctio[n]is, ex ea sola sequit[ur],
q[uod] e[ss]e[m] D[omi]n[u]s virtualiter n[on] substituat q[uod] attributa, n[on] v[er]o q[uod] substituat q[uod] illa scilicet.

St

Patet neg ea tantis zone n' substituent eiq, qua si ab eia dita; s' attributa
coly sunt ab eia virtualiter dita. s' coly virtualiter n' substituent eiq; fia-
liter auty substituent q' n' sunt ab eia fialiter dita. q' si loquamur de sti-
tutiro fiali eiq' utraq' acceptio, in id' p'prie coincidit.

115

Dices 2° a parte rei, Independentex a nostro intell, Quis
ut sit Deus fialissime n' requirit ea omnia grata, quae includunt maliter
in tota entitate D' adequate sumpta. q' a parte rei, Independentex a nostro
intell n' substituit Deus ut Deus fialissime q' illa omnia grata, quae mali-
ter includunt in tota entitate D' adequate sumpta. Ans p'x, q' adhuc
ablatis pluribus eiusmodi gratis maneret Deus, ut Deus e' fialissime. Con-
tra q' d' q' n' requirit ad substituy n' pot' ei ip'ius substituy, nihil enj
magis requirit, qm substituy requ' substitui. q' eo p'prie q' aliqua grata n' re-
quirit, ut Deus sit Deus fialissime sumptus, ea n' ponunt ei' substitutiva Di, ut
Deus e' fialissime sumptus.

116

Aliq' indulgendi e' ad veritatem, ut hanc obiect' maxi distinctio-
ne refutemus. Eiusmodi q' Deus ut Deus sit fialissime in nro optu n' requirit
in eod' optu ea omnia grata, quae maliter includunt a parte rei, in tota enti-
tate D', Equo actu sumus in sequenti dist', adhuc in obiectis p'hibet e'.
q' intendit nega dari in Deo aliq' graty requirunt ad substitutione Di, validus
n' requirunt ad eod' substitutione, q' e' agere implicatoriy, si nulla est in re distio
inter ea grata, ut vere nulla dat. Dico ig, q' reclusa quacunq' operatione intell,
Deus e' Deus q' tota sua simplicissima entitate, quae cu' includat omnes p'fectiones
etiq' attributales, n' pot' n' ee Deus eualiter q' eas omnes p'fectiones: e' eo pacto,
quo ad substitutione Di requirit una p'fectio, requirunt etiq' omnes; q' inter-
ung, e' omnes simul nulla e' a parte rei distinctio. Unde negand' e' abte anj
obiectionis: ad cuius p'patione negat s' iliter, q' ablato realiter aliquo, vel pluri-
bus gratis Dini maneret Deus, ut Deus e' fialissime a parte rei; q' nullus
graty Dini realiter auferri pot', nisi auferendo tota entitate D' q', quae
unica e' indivisibilis realiter: e' sequenter quolibet grato realiter ab-
lato, nihil p'prie manet, q' q' Deus substituat, q' in Deo realiter n' e' aliq' q'
auferat, e' aliud, q' n' auferat. q' q'libet graty Dini requirit ad substitutione
Di. p'prie cog: illud requirit ad substitutione Di, quo ablato, nihil manet, q'
q' Deus substituat; s' quocunq' grato Dino ablato nihil manet, q' q' Deus substituat,
ut vidimus. q' q'cunq' graty Dini requirit ad substitutione Dei, ut Deus e'
a parte rei.

117

Aliter dicendum est, si sermo fiat de substitutione Di q' ut e' in
nostro optu: si nimirum responsum nomine Dei a nobis intelligi aliq' tanty ex
illis

illis

114

illis gratiis, quae sunt in entitate. *De* a parte rei nempe ens à se, & ens
 veritate in se non dignitatem, *De* illa gratia, quae est in entitate. *De*
 sint dicta & intellectus potest unum & intellectus archetypum manente altero et
 unum; ita possumus dicere de uno gratia, quae requiritur ad constitutionem Dei
 ut est in nostro intellectu, & de altero, quae non requiritur ad eandem constitutionem; & ex-
 cludamus ab intellectu reliqua omnia gratia & abstractionem ab illis, & solum re-
 linquamus ens à se, manebit in intellectu nostro. *De* bene inferemus,
 quod reliqua omnia gratia non requiruntur ad constitutionem Dei, quae est in nostro
 intellectu. Sicut enim intellectus specialiter reliquorum gratiarum non requiruntur ad intellectum
 & Deo, ita reliqua gratia non requiruntur ad Deum, quae subest nostro intellectu
 speciali de Deo. *De* displicet, adhuc admiranda diversitate illius depli-
 cis accipionis cum nomine Dei, quod dicitur sic auctor Dei in deceptione
 non constituitur & omnia attributa in ratione Dei specialissime, quod quoniam alienum sit à
 veritate, constabit ex dicendis tunc in hac de qua, tunc in sequenti.

Caput. 24.

Essa *De* a parte rei constituitur per omnes
 perfectiones absolutas.

W Hic solo mihi videtur oratio certa, suggesta omnimoda
 identitate à parte rei inter omnes perfectiones *Dei* absolutas, quae iden-
 titas non sic probanda est, sed supponenda ex dictis tota de qua 2. praecedenti. *De*
 quod quod est in Deo, quae est à parte rei, est realiter omnis perfectio absoluta. *De*
 quicquid constituitur *Dei* quae est à parte rei, est realiter omnis perfectio absoluta.
 Patet contra; nam quod quod constituitur *Dei*, & beat esse in Deo, si aliquid quod constituitur *Dei*,
 quae est à parte rei, non est realiter omnis perfectio absoluta, id non quod constituitur
Dei, quae est à parte rei, est realiter omnis perfectio absoluta: quod est dictum
 antea assumptum. Hoc autem ante quod, si nulla datur à parte rei distinctio
 inter absoluta, quae sunt in Deo. *De* quod est in Deo quae est à parte rei, est reali-
 ter omnis perfectio absoluta; alioquin daretur in Deo aliquid quod non est realiter om-
 nis perfectio absoluta: quod sine distinctione à parte rei salvari non potest. Hinc
 ulterius infero quod omnis perfectio absoluta realiter constituitur *Dei*, quae est à
 rei. *De* contra; constituitur realiter *Dei* specialissime est, esse realiter id, quod consti-
 tuitur *Dei*; & omnis perfectio absoluta est realiter id, quod constituitur *Dei*. *De* omnis
 perfectio absoluta realiter constituitur *Dei*. *De* contra; quod omnis perfectio absoluta non di-
 stinguatur realiter ab illo, quod constituitur *Dei*, ut supponimus; alioquin daretur

dis

ditio realis inter constitutum & i, domus effectus abtj f'is effectio abta
& realiter id, q' constituit Deu.

119

Vidit hoc arguty quidy Accentior, dicit n' bene ar-
guit ab identitate reali cy constituto rei, ad constitutum ipsius; nq' extra
crea' e' idq' realiter cy essa creata, & sequenter cy ipsius constituto; & t'n
extra creatur n' e' constituto esse creata. Silitex relationes q' sunt idq' re-
aliter cy essa D, & t'n n' sunt constituto esse D. P'is negando aut si
sermo sit de constituto rei gut e' a parte rei, & quo tanty in p'enti loquimur
ad 1y exemgly p'ationu dico exty e' constituto esse creata gut e' a parte rei,
q' enj dicit vulgariter q' extra n' e' constituto esse creata, sermo e' de essa 2y
d'p'ty methaphisicis, & gut abstrahit a re extente, & n' extente; si auty ser-
mo sit de essa gut e' a parte rei ig loquimur de essa extente gut extense
esse n' pot' n' constitui p' ipse exty. Ad 2y exemgly & relationibus d'nis
dicemus cap. sequenti.

120

2o ex ead' d'lo. Illud e' constituto salty partiale rei
quo p'icere ablato etigi nihil aliud auferat aufert res; & p'icere abla-
ta qualibet p'fectione abta realiter, etigi nihil aliud auferat, aufert eua
D' gut e' a parte rei. q' quilibet p'fectio abta e' constituto salty partiale esse
D' gut e' a parte rei. Max citat ex disp. 1. ubi hoc p'is p' constituto
reiy lati stabilivimus. p'bo mo'is: ablata p'icere qualibet p'fectione D, etig
si nihil aliud auferat, aufert q'q' abty e' in Deo; & ablato p'icere q'
q' absoluty e' in Deo, aufert essa D, gut e' a parte rei. q' est p'bo mo'is
huius sylli; de mo'is enj dubitari n' pot' q' quilibet p'fectio D e' rea-
liter quidquid abty e' in Deo. q' auferru realiter q'mlibet p'fectione D
absoluty, stabilivime e' auferru realiter q'q' abty e' in Deo. p'bo Sanc cog:
quibet p'fectio D abta n' aliter aufert realiter, q'm auferru toty
entitaty D; q' q' n' distinguit a tota entitate D. q' auferru realiter
uny, e' auferru realiter altery.

121

3o p'x. Et rogo prius advenaxios, an det a parte rei
alig' p'aty constituto esse D? q'cul dubio reburit dari. Peto ulterius ut
illud mihi assignent, & d'cent. Suggonamus q' hoc p'aty e' ens a se;
quidquid enj de hoc dixerimus, possumus dicere de quolibet alio: nunc
sic argutor: hoc p'aty ens a se e' a parte rei idq' cy quolibet alio p'ato
abto d'no, ut suggonimus. q' q'q' realiter verificat de p'ato ens a se,
realiter debet verificari de quolibet alio p'ato abto d'no. Patet con;
q' aliter salibile est illud p'is evidentiissim; q'q' sunt ead' uni textio,

sunt id inter se, & plura Trinitatis mysteria. cogitamus admittere
inter grata abta. sine sic pcedo, s' & grato ens a se realiter veri fi-
cat q' sit substitutiv' ens. N. q' de quolibet grato abto dno debet
realiter verificari, q' sit substitutiv' ens. N. E' strictus pcedo hoc
syllo' expositio. Hoc ens a se e' realiter substitutiv' ens. N. s' hoc
graty dny, nempe bonitas, e' hoc ens a se; q' hoc graty dny nempe
bonitas e' realiter substitutiv' ens. N.

22

Fortè vobis soly inferri ex hac argutatione, q' bonitas d.
sit maliter, & identice substitutiv' ens, id e' q' sit realiter id, q' e' sti-
tutiv' ens. N. n' inferri q' ipsa bonitas scilicet sit substitutiv' ens
N. s' de 1° nq' peto ut mihi explicet by scilicet, si enj intelligat
per inty n' e' ad 19, q' in p'enti n' loquimur de substitutiv' inty; n' q'
intelligat aliq' a parte sui, negari n' pot' q' ipsa bonitas d' sit etig
scilicet substitutiv' ens. N. q' etig scilicet a sui ipsa bonitas e'
hoc ens a se, q' scilicet e' substitutiv' ens. N. s' de 2° nq' ex p'positis
p'missis n' soly inferri, q' hoc graty dny, nempe bonitas sit realiter
id, q' e' substitutiv' ens. N. s' etig q' ipsamet sit substitutiv' ens. N. q'
n' soly inferri, q' bonitas sit maliter, & identice substitutiv' ens. N. s'
etig scilicet. An' ita efficaciter ostendo: in syllo distincta veritas
inferri in sequenti, ac sup'ota e' in p'missis; sed in p'missis sup'ota
e' h'c veritas; nempe q' hoc graty dny: bonitas, e' realiter hoc
ens a se, & q' hoc ens a se e' realiter substitutiv' ens. N. q' in sequenti n' pot'
inferri p'mis h'c veritas, s' h' q' hoc graty dny, nempe bonitas sit realiter ens
a se, q' e' realiter substitutiv' ens. Patet con; q' h'c veritas e' scilicet ead' ipsa,
q' exprimit in p'missis, ut consideranti patebit. q' inferenda e' in sequenti alia
veritas dicta, nempe q' hoc graty dny bonitas, sit substitutiv' ens. N. q' e' noty
intenty.

23

Quat' q' aliter ridicula est tota h'c syllogistica; quis enj me cog-
ret, ut concedam. Pr'y e' realis? Sane possem admittere omny hominy e' realis,
& simul Pr'y e' hominy, negare tn' impune Pr'y e' realis, q' p'miss' soly me
radigunt ad concedendy q' Pr'y sit homo ille, qui e' realis; n' tn' ad concedendy, q'
Pr'y ipse sit realis. Om' stolidy hoc est, nemo ignorat. Ostendo igit' ead'
de stoliditaty incurere, q' admittit, hoc ens a se e' realiter substitutiv' ens, e' hanc
bonitaty dny e' hoc ens a se; negat tn', hanc bonitaty d' e' realiter substitutiv'
ens, ostentus admittere, hanc bonitaty d' e' id, q' e' realiter substitutiv' ens
N.

Jand

224 Tandem: 4° q^o ead^e deo auctoritate plurim^o Sanctorum P^o quos
 dis^o sequenti referimus, agentes & substituto formali eius D^o put e^o in
 nostro op^o: quor^o testimonia null^o tergiversation^o patiunt^o, sed aperte
 vincunt attributa ei & substituto eius D^o salt^o put e^o a parte rei; et ad
 act^o aperte reludant & substituto eius 2° nostr^o op^o, ut mo loco videbi-
 mus.

Capit. 3°.

Essentia P^a put est a parte rei substituta
 etiam per omnes p^ofectiones relativas.

225 Maior^o ad hoc molimini e^o hoc deo, q^om^o p^ocedens p^oter
 special^o zones, qu^o in 2° q^o occurrunt, quas disolvimus cap^o subsequen-
 ti, e^o p^oterea leg^o negarunt plures ex iis D^o q^o, qui no^o h^oic^o v^oveniunt in
 1° deo, p^ocedens eius D^o put e^o a parte rei substit^o p^o omnes p^ofectiones alt^o. Se-
 quunt^o p^o p^oter negat^o p^oter 2° q^oentes cap^o 9. Rubionis in 1° dist^o
 3° q^o 1. deo 3°, Tumul 1° parte q^o 28. art. 2. dis^o 3. deo 1° e^o q^o 39. art.
 1° dis^o 2. P. Molina 1° parte q^o 28. art. 2. dis^o 6. P. Barquez dis^o
 121. cap^o 2. P. Suarez. lib. 4. de Trinitate. a cap^o 5. e^o a fortiori on-
 ner, qui negant attributa ei & substituto eius D^o.

226 Part^o v^o affiat^o nob^o h^oic^o sunt Henricus Ghibeto 5° q^o.
 6. Anselmus in 1° dist^o 1° art. 4. circa fin^o, e^o distinctione 4° p^o 2. dis-
 tinctionis, art. 4. 5. e^o 6. In 3° distinctione 1° q^o 3. art. 3. Animi-
 rans in 1° dist^o 27. art. 2. Carstanus 1° q^o 27. art. 2. sine. Baroz
 1° q^o 28. art. 2. dubio 3° ad 6°. P. Valentia q^o 39. q^o tua 13. punc-
 to. 1° ad ultim^o arg^o, e^o colligit ex P. Thoma 1° q^o 27. art. 1. ad 3°.
 auerente in p^ofectione fini esse d^oneris verby intelligibilit^o p^odent^o p^oter verby e^o
 qu^oerunt^o ad eius p^ofection^o p^oter. Nec op^oter dicit q^o 33. art. 3. ad 1°. ubi auerit,
 p^oter omnia includi in op^o p^oter, e^o n^o e^o p^oter, n^o ibi loquit^o de inclusione
 explicita 2° nostr^o op^o; n^o aut^o de inclusione implicita: quo pacto omnia inclu-
 dunt^o in op^o p^oter in decreto signat^o; hoc eni modo in eo loco sumit^o p^oter;
 p^oter n^o includunt^o explicite, s^o tant^o implicite in op^o omnia, q^o p^oter n^o in-
 cludent^o explicite 2° dis^o Thom^o in op^o p^oter, et p^oter in op^o p^oter

227 Proband^o e^o hoc deo ~~quod~~ eius^o fere zonibus, ac p^ocedens. v^o p^oter
 substituto eius q^o illud assignet p^oter relativas p^ofectiones nulla dat^o dist^o a p^oter
 q^o p^ofectiones relati^o a p^oter substituent^o eius. Coa^o patet, n^o alioqui a parte
 rei independent^o ab int^o, e^o uny, q^o substituent^o eius, e^o altery, q^o n^o substituent^o
 eius: q^o sine distinctione a p^oter rei intelligi n^o pot^o. 2° q^o p^oter ablation^o

relationis in se ipsa, et si nihil aliud auferat, auferat esse D. put e a p. 116
q. relatio e substituta eiq. put e a parte rei. Coa. patet ex dictis q. dicit. huc
precedenti. Dicit. q. quia auferat se ipsa relationis, e auferat tota entitate D,
quy e a parte rei, a qua n. distinguit relatio; s. p. p. ablatione totius en-
titate. In se ipsa, et si nihil aliud auferat auferat esse D. put e a
parte rei. q. p. ablatione relationis in se ipsa, et si nihil aliud
auferat, auferat esse D. put e a parte rei.

228 3. specialiter q. q. n. e. mai. diffat, in eo q. esse D. put
e a parte rei, substituat q. relationes, qm in eo q. esse D. put e a parte rei
sit id. realiter ex relationibus; s. p. ad admittend. e q. esse D. put e
a parte rei, sit id. realiter ex relationibus. q. admitti debet, q. put e a p.
rei substituat q. relationes. Coa. q. q. id. q. detinet aduersarios ab hac opini-
one e ea specialis diffat, quomodo scilicet esse substituat q. relationes, qn una
relatio, quy etiq. substituit q. eiq., substituat q. alieg. relationes. q. si huc diffat ead.
e, ac illa, quy resultat ex identitate unius esse ex pluribus relationibus, n.
e cur oblectemur sedere eiq. D. put e a parte rei substitui q. relationes. q.
aut. ead. sit diffat, ut ostendebat ant. q. q. q. ead. p. rone, qua saluat,
eiq. e. id. ex relationibus, qn una relatio sit id. ex alia, saluat. q. esse
substituat q. relationes, qn una relatio substituat q. alieg. q. ead. e. utro. bi. q. diffat.

229 Viget efficaciter hanc rone: si huc specialis diffat n. occurrer-
ret p. dubio, nemo ex illis Doctoribus, qui sedent eiq. substitui q. attributa,
negaret etiq. substitui q. relationes: s. illa specialis diffat integra manet, e q.
quali labore solvenda, qm n. dicat eiq. substitui q. relationes, ut pote quy p. rone
resultat ex identitate unius esse ex pluribus relationibus dicit. q. p. hanc
specialis diffat n. debet negari, q. esse substituat q. plures relationes distinctas.
q. n. q. bene explicat terminis, eiq. put e a parte rei substitui q. relatio-
nes, nil aliud e, qm eiq. e. realiter plures relationes distinctas. q. dy admit-
tat, ut naxo admittend. e, eiq. e. realiter plures relationes distinctas, ma-
net integra diffat, quy cogit aduersarios ad negand. q. esse put e a p. rei, sti-
tuat q. relationes: s. ut, quomodo una relatio, quy substituit p. eiq. n. substituat
q. alieg. relationes, q. qm ipsa esse substituit: quy, mutatis terminis, e ead. q.
diffat, ac quomodo una relatio, quy realiter e. esse, n. sit realiter alia re-
latio, ex qua e. id. realiter ipsa esse.

230 Pater d. p. rone. Cam e. nullius efficacis, q. etiq.
inter communicabile filio, e Paternitate nulla dat distinctio a parte rei: et
tn. n. licet inferre, q. Paternitas e a parte rei communicabilis filio. Nec
urget illa ratio, q. alioqui a parte rei, e independenter ab int. e. uny q.

communicat filio, & aliud q̄n coicari filio. q̄ q̄modo inter substitutivū eius, &
affectiones relativas nullā est distinctio à parte rei, n̄ licet inferre, q̄
affectiones relative sint à parte rei substitutivū eius. Sicut q̄ sine distinctione
à parte rei pot̄ intelligi, q̄ à parte rei eia communicat filio, & à parte rei
Paternitas n̄ communicat filio, ita poterit intelligi sine distinctione à p̄ri
q̄ abty substituat à parte rei eius, & relative à parte rei n̄ substituat eius.

131
Rō 1.º scēno anti, negando cog, q̄ n̄ licet insuperabilē distat
mysterii Trinitatis extendere ultra id, q̄ ex fide cogimur admittere. Et enī,
q̄ eia P̄ realiter communicat filio, & Paternitas, realiter n̄ communicat
filio, nil aliud ē, qm̄ q̄ eia sit realiter id̄ cy filio, & q̄ paternitas distin-
guat realiter à filio. q̄ eadē fide, qua credimus eia ē realiter id̄ cy fi-
lio, & Paternitas distinguī realiter à filio, debemus credere, eia coicari,
& Paternitas n̄ communicari. Et hoc arct, q̄ fide credimus in mysterio
Trinitatis, solū infer, q̄ relatio Paternitatis n̄ substituat à parte rei filii,
à quo realiter distinguī, n̄ v̄ infer, q̄ n̄ substituat eius P̄ à parte rei, cy
qua realiter identificat, q̄ sit pot̄ stare, q̄ Paternitas sit id̄ realiter cy eia,
qn̄ sit eadē realiter cy filio, ita poterit stare, q̄ Paternitas eadē substituat rea-
liter eius, qm̄ substituat realiter filii. Et quidē si admitteremus q̄ à p̄ri
abty substituit eius, & relative à p̄ri n̄ substituit eius, q̄ admitteremus aliud
mysterium Trinitatis ad q̄ ex fide n̄ cogimur, nempe q̄ abty cēt realiter
id̄ cy substitutivū eius, & relative n̄ cēt realiter id̄ cy substitutivū eius. q̄ n̄
ē minus difficile, qm̄ q̄ abty sit id̄ realiter cy filio, & relative nempe
Paternitas distinguat realiter à filio.

132
Rō 2.º Paternitas pot̄ ē à parte rei eia communicabilis
filio, ut sit unus Deus cy illo, eia eia communicabilis filio, ut sit una persona
cy illo: quo sensu etia eia P̄ pot̄ ē à parte rei eia communicabilis filio,
ut sit unus Deus cy illo, & n̄ ē communicabilis filio, ut sit una persona cy illo,
sive ut n̄ sit distincta persona ab illo. Imo illud ip̄y coicabile filio, inter q̄, &
Paternitas, nulla dat̄ à parte rei distinctio, ita ē in se communicabile, ut sit co-
municabile filio, ut sit unus Deus cy illo, & incommunicabile, ut sit distincta p̄-
sona ab illo, q̄ id̄ ip̄y realiter, p̄ q̄ ē id̄ Deus cy filio ē distincta persona à
filio. Unde infer, q̄ Paternitas, que ē illud communicabile filio, sit realiter
à parte rei communicabilis filio, quatenus ē id̄ Deus cy illo, & incommunicabilis, qua-
tenus ē distincta persona à filio, q̄ illa Paternitas ē realiter unus Deus cy filio,
& sit persona distincta à filio. Quare arguty potius nobis faret, qm̄ nocet.
q̄ numq̄m dat̄ à parte rei, unū q̄ sit communicabile simpliciter, & aliud q̄ n̄
sit communicabile simpliciter, s̄ unū, q̄ sit communicabile, ut sit unus Deus,
& distincta persona, nempe eia, eia ip̄y realiter, q̄ realiter sit unus

Duf

diffat, an sit illud ante in sensu, in quo e verum sit sufficiens ad infer-
rendi q filiationis sit substitutiue Paternitatis, aut e a pater, e foris aliquis
in parte affirmatiue inclinaret, qe, illo inferret manifeste, q Paternitas sit ali-
quo pacto id e pater cy filiatione, nempe identitate faciente Paternitatis, e fi-
liationis uny, e cyd Deo, licet distinctas personas. q ex illo etiq inferret, q Pa-
ternitas a parte rei substituat aliquo pacto q filiationis, n quidq substitutione, qe
Paternitatis faciat ead psona cy filiatione, sed qe paternitatis faciat cyd Deo
cy filiatione. Nec in hoc videt inuolvi maior diffat, qm in eo, q Paternitas
sit id e Deus cy filiatione, e distincta psona a filiatione: sicut eni ita iden-
titas n tollit distincte psonary, ita neq ista substitutio poterit tollere distincte
psonary, qm fide v. tenemur fateri in mysterio Trinitatis. Seruata autq
hac psonary distinctione, n videt inueniri, q Paternitas substituat Deus
q filiationis modo iq explicato.

136
Sed ne in hac angustia redcamur, que feliciter examine indi-
gent in tract. De Trinitate possumus interij dicere, ex illo anti X^o sensu,
in quo veritatis stinet, n inferri, q Paternitas substituat q filiationis; q
in illo supponunt auferri plura realiter distincta, nempe filiationis, e Pa-
ternitatis, que sunt duo supposita dicta, licet unus, e id e Deus; ex eo autq, q
q psona ablationis duorum auferat uny ex illis, n inferret, q uny sit substituti-
ue alterius, s ad summy, q tale uny sit substitutiue collectionis resultantis ex
illis duobus, it licet ex ablatione psona materię, e formę, auferat forma,
n sequit q forma sit substitutiue materię, s ad summy q forma sit sti-
tutiue psonis resultantis ex materia, e forma, hoc amplius declarabit si
genetiemus sensu illius exclusiue: psona auferat filiationis, X que diximus ee
verq. Sensus autq e iste: auferat q q e aliquo pacto id e cy filiatione, e q q
nullo pacto e id e cy filiatione n auferat. Cui in parte affirmatiue, n soly
auferat filiationis, s etiq Paternitatis, distincta realiter, que aliquo pacto e
id e cy filiatione, nempe id e Deus, quomodo q ex hoc pot inferri, q Pa-
ternitas substituat q filiationis & Trinitatis? soly itaq inferret, q Paternitas
substituat q aliq, q e id e cy filiatione aliquo pacto: q aperte verq e etiq
in omni sententia; q Paternitas substituit q relationis psonis Patris; que
e id e Deus cy filiatione, qm dicitur dicitur psona a filiatione.

137
Superest q dicendi, q ante illud dumtaxat in v sensu inferret
zong substitutiue, in quo iq dixi ee falsy, e ppter ea negandy. Nego igit,
q si ita auferat filiationis, ut nihil ab illa dicitur auferat debeat auferri
Paternitatis, q Paternitas e aliq dicitur a filiatione; e ppter ea n pot auferri
si nihil dicitur a filiatione auferat. Ad psonas suias ante Deo
dupliciter psona supponi auferri filiationis: vel ita ut simul auferat

999 e idem cy ipia, et sic n̄ auferri solg filiatione, s̄tus relatione realiter
 distat, qū sunt idē Pater cy ipia filiatione. Vel ita ut solg auferat fili-
 atio, et n̄ 999 e idem cy ipia, et sic n̄ auferri alias relatione distincta.
 ex 1^a suppone requit auferri totg entitatē P̄, qū ē tres prong realiter dis-
 tincte, et sequenter requit auferri Paternitatē. ex 2^a suppone n̄ re-
 quit auferri totg entitatē P̄, qū ē tres prong, et sequenter n̄ requit au-
 ferri Paternitatē ex vi supponi, s̄ licet in se n̄ ponit auferri filiatō, qū
 simul auferat Paternitatē, p̄pter strictiūm inexionē rōne identitatē utri-
 usq̄ cy una Nitate, pot̄ t̄i suppo loqui d̄ filiatione, et n̄ loqui d̄ Pater-
 nitate cy sint prong realiter diste. Aliter obtingit in arguto a nobis
 facto in nostra r̄azōne ad gbandy J̄yā 2^a d̄stituat q̄ Paternitatē. s̄
 licet negemus auferri filiatione, adhuc ex vi supponi in qua auferat
 sola Paternitatē debet auferri etiā P̄, s̄ h̄c relegenda s̄ in mat̄ d̄
 Trinitate.

Capit. 44.

Suntur arguta contra illg capitū p̄cedentis.

138

Primum diffates incurgunt d̄ 23 n̄q̄ illg cap. p̄cedenti sta-
 tutū; ostendimus t̄n̄ ear̄ omnes n̄ t̄ḡ oriri ex nostra doct̄ia, qm̄ ex meo
 mysterio Trinitatis, q̄ omnes tenemus admittē, et p̄p̄ta ab orbis
 ē solvenda, aut d̄volanda: ē hanc existimo ē sufficientē argutoy
 solutoy, quātus nostrḡ solḡ impugnare stendunt.

Obiicit 1° d̄ct̄ia, ē Patres distinguunt in d̄o omnia
 a p̄p̄tis: omnia vocant eccl̄ia, p̄p̄ta vera p̄sonalia; s̄ si relatione
 d̄stituerent eiq̄ P̄, eent p̄que eccl̄ia, ac omnia. q̄ est. s̄ fiat, n̄q̄ Con-
 ciliū lateranense, ē florentinū d̄stinent totḡ eiq̄ ē coḡ orbis p̄sonis,
 p̄sonalia s̄ ē p̄p̄ta uniuersūq̄. q̄ p̄sonalia n̄ sunt d̄stitutio eiq̄.
 s̄ d̄stinent Patres gignendo totḡ subitḡ d̄municare filio p̄ter ē
 Patres; si autē relatione eent d̄stitutio eiq̄, Pater n̄ totḡ eiq̄, s̄
 partē eiq̄ d̄municaret filio. q̄ est.

139

Deo, neque Concilia, neq̄ Patres distinguere realiter
 omnia a p̄p̄tis, cy ex fide stet oppoſitū. q̄ q̄ omnia appellant ec-
 cl̄ia, ē p̄p̄ta p̄sonalia, n̄ loquunt̄ d̄ his p̄fectionibus qū sunt a
 parte un̄, q̄rit sic ē in Patre P̄ unica realiter indivisibilis entitas,
 qū ē eccl̄ia, d̄municat, d̄stituit unq̄ eiq̄ om̄nē, s̄ s̄ ē p̄p̄ta, ē p̄sonalis,

21
Distinguit ab aliis personis, et in hoc sensu illis non coicatur. Dicitur
communis distinguunt a propriis, loquuntur 24. nos in scriptis, et nomine eius
intelligunt entitatem. Dicitur 24. quod explicitè in nostris scriptis communis
est omnibus personis, usque ad relationes non sunt vitales, sed tantum abstrahit. Ad
definitionem dico, a nobis etiam admitti eorum definitionem Conciliorum. Sed tota
eius est communis omnibus personis; personae vero distinguuntur inter se; quod nihil aliud
est tota eius est communis tribus personis, quoniam cum illis identificari, personalia esse
propria uniuscuiusque, nil aliud est, quam distinguuntur inter se. Qui videtur difficile, quod
tota eius sit communis, et substituat per aliquam personam; Deo eodem diffatur ei in eo quod tota
eius sit communis omnibus personis, et sit etiam aliqua propria unius personae; negare enim non
poterit, quod eius, quae tota realiter est communis, sit etiam realiter Paternitas propria
personae Patris. Explica mihi quomodo eius, quae tota coicatur sit realiter Paternitas
propria, et eadem remanebit explicata, quomodo eadem eius, quae tota coicatur substituat
realiter per Paternitatem propriam.

240
Ad 24. quod definiunt Concilia Deo, quoniam relatio sit distinctiva
tutis eius. Patris generando coicatur filio tota substantia, propter eam Patrem. Hoc enim
nihil aliud est, quam quod generationis filius exadat idem Deus cum Patre, non tamen eadem
persona cum illo. Itaque sicut non bene valet Paternitas incoicabilis filio est realiter
idem cum eius; si non coicatur filio realiter tota eius, sed pars eius; ita non valere
potest: Paternitas incommunicabilis filio substituit realiter eius, si non communicat filio
realiter tota eius, sed pars eius. Ratio est, quod si idem igitur, si salvatur quod tota
eius coicatur filio, quoniam tota eius sit realiter Paternitas incommunicabilis
filio, potest salvari, quod tota eius communicat filio, quoniam tota eius substituit realiter
per Paternitatem incommunicabilem filio, nec est minus difficile, quod coicatur eius filio,
quoniam communicat aliquid, quod est idem cum eius, quoniam si communicat eius filio, quoniam communi-
cat aliquid per quod realiter substituit eius; non substitui realiter per aliquid, est ei idem rea-
liter cum illo, tunc non est realiter distinctus ab illo.

241
Et Retorquens arguitur in aliquos ex adversariis qui admit-
tunt relationes distinctivas eius. dicunt enim tota Paternitatem, non communicari filio,
quoniam eius, quoniam substituit Paternitas communicat, quod poterit communicari tota
eius, quoniam non communicat Paternitas, quoniam substituit eius: aut si hoc impossibile
est, etiam erit impossibile, quod tota Paternitas non communicat, si communicat aliquid per quo
substituit Paternitas. Solutio per adversarium est, quod tota Paternitas, quae non communi-
cat filio est realiter distincta a filio, et est realiter idem cum eius, quae communi-
cat, et propterea, quoniam substituit realiter per eius communicat, igitur tamen non communi-
cat. Similiter solutio per nos est, quod tota eius, quae communicat, est realiter
idem cum Paternitate, quae non communicat, et propterea quoniam substituit realiter

42 Paternitatis & coicatis, ipsa in coicat tota
 Obiicit 2°. q^o e^o substitutiv^o P^o e^o substitutiv^o cuiusq^{ue} prony; &
 n^o omni relatione n^o substitutiv^o cuiusq^{ue} prony. q^o n^o d^o relatione. sicut substituti-
 v^o P^o n^o, imo nulla relatio est substitutiv^o P^o. q^o nulla e^o substitutiv^o cuiusq^{ue} prony.
 imo patet q^o nulla prona e^o divinitas. Max^o q^o n^o quilibet prona e^o vult d^o d^o.
 q^o quilibet prona debet substitui p^o id omne, quo Deus substituit.

43 Res^o p^o respondendo magis q^o n^o q^o e^o Deus, e^o quocunq^{ue} prona
 q^o Pater e^o Deus, est e^o prona filii; ita n^o q^o e^o substitutiv^o P^o e^o substitutiv^o cuiusq^{ue} prony.
 Ad oblationem recedo anti nego con: sicut ex ea q^o quilibet prona est verus Deus n^o re-
 quit q^o quilibet prona sit omne id, q^o e^o Deus. q^o n^o quilibet prona e^o q^o quilibet
 prony, quod e^o Deus; ita n^o requirit q^o quilibet prona substituat q^o omne id, quo Deus
 substituit. q^o si dicat utryque ee^o egue difficile, ac in intelligibile. Res^o me in q^o-
 renti n^o p^o fiteri explicatione mysterii divinitatis, p^o eo mysterio p^orogato de-
 trahi substitutiv^o eius. q^o n^o p^o p^o pugnare illy diffates, qui hoc mysterii
 impugnant.

44 Res^o 2° distinguendo magis q^o e^o substitutiv^o P^o e^o substitutiv^o
 cuiusq^{ue} prony zone divinitatis recedo, zone prony, nego magis: hac distinctione
 utunt^{ur} P^o in simili arguto, docente saliqua prona convenire divinitati, que t^o
 n^o conveniunt prony; n^o coicabilitas convenit essentialiter divinitati, que t^o n^o venit essen-
 tialiter prony; & cuius q^o divinitate e^o ipsa divinitas. q^o licet explicatione indigeat, t^o
 nobis arguto e^o ut credamus eg diffate n^o pugnare directe d^o n^o q^o d^o; p^o mys-
 terii divinitatis; n^o it^o Pater dicit coicabilis filio zone divinitatis, q^o p^o p^o p^o
 ea sequat, q^o sit coicabilis filio zone prony; ita potest dici, q^o substituat q^o fili-
 ationis zone divinitatis, est substituat zone prony p^o filiationis.

45 Obiicit 3°. esta P^o e^o q^o facte una, indivisa nullq^{ue} in se
 admittens distinct^o ex natura rei; & relationes sunt plures, & d^o d^o. q^o
 nequeunt substitui eiq^{ue}. Istat 1°. esta P^o e^o tota coi; q^o tota ~~omni~~
 absoluta, q^o n^o pot^o substitui p^o relationes; alioqui qua parte includeret
 relationes n^o est omnis, e^o abta; e^o p^o p^o, d^o relativa. Istat 2°.
 si na P^o includeret essentialiter relationes, aut substitueret q^o illas cent
 vey q^o p^o p^o: na p^o ducit, na p^o ducit; p^o sequens e^o damnaty in con-
 cilio Lateranensi, creferet eaq^{ue}. damnamus & summa divinitate.
 q^o n^o substituit na p^o relationes. Maxia que concedida in peccad^o
 original, no falta nada sino pronyque el paxxado Respondo
 alabuelta de la q^o e^o e^o e^o a 17 de Noviembre del ano
 1658. Dia de S. Anselmo & S. Victoria Patronos de Cordova.

Seco. hoc arguitur equaliter pugnare cum unitate identice, quia ad veritatem ut pote ca-
solici tenent admittere simul cum dicto pugnare. Hoc factum esse dicitur realiter una,
et indivisa; relationes non realiter plures, et distincte, quod nequeunt esse realiter idem cum esse
dicitur quod realiter dictio pugnare non obicit realiter, et identice unitati eius, quod dicitur identifi-
centia relationum cum esse; ita neque poterit obicitare quod dicitur realiter substituuntur eius. Utat
quod negandum est cum quod relationes sint plures realiter inter se, adhuc si idem realiter cum una
et indivisa nam, ex parte quod dicitur sunt plures realiter inter se possunt realiter substituere unam,
et indivisam nam. Ad 19 dicitur, utique in 19 arguitur ad veritatem hoc factum, quod pro-
nalitya dicitur est; quod tota relativa. quod non potest dici per se, et ab aliis, alioquin qua-
si substituuntur per se, tunc ille includeret, non est propria, relativa; sed communi, et absoluta;
hoc non obicitare, quod nalitya ad veritatem includit eius, et alii substituuntur. quod
eodem non obicitare, poterit esse dicitur quod relationes. Dico igitur, quod licet tota esse
sit communi, et ab aliis, adhuc identice, et relationibus, ita potest dici realiter quod relatio-
nes. Ad 23 dicitur, nega neque, quod licet non sit idem realiter cum relationibus, quare una
producit, altera producit, non inferit, quod non producat, aut producat. quod neque inferit ex eo, non
realiter substituuntur quod relationes, quare una producit, et altera producit.

146

Obicitare. Si implicat scipere integram esse in aliquo absque omni eo,
quod essentialiter ille substituuntur. quod implicat scipere integram esse in Patre, absque filiatio-
ne, si filio est de esse. Si. Dicitur quod, nam quod omnia est de esse. Si, implicat, quod ali-
qua persona sit eius, et non sit omnia. Utat, quod si nalitya creata est de
esse humanitatis, non potest in aliquo reperiri integra humanitas absque nalitya-
tate. quod si relationes sunt de esse. Si, implicat in aliqua persona reperiri integram
eius. Si absque omnibus relationibus.

147

Seco, arguitur, vel potest loqui de spiritu nostro reali mentali,
dignio spiritu obicitare, si loquat de spiritu formali, distinguo autem in hunc modum:
implicat scipere integram esse in aliquo, absque eo, quod scipiamus omne id, quod
essentialiter ille substituuntur tamen quod substituuntur ipsa eius, recedo tamen quod substituuntur id, in
quo est integra esse, nego autem similiter distinguo sequens quod implicat scipere in-
tegram esse. Si in Patre, absque eo, quod scipiamus filiationem, ut substituuntur esse
Si recedo, ut substituuntur prout Patris nego eorum. Itaque verum est, et potest scipere
integram esse. Si in Patre, quod simul scipiat filio, at si, cum filio non sti-
tuat Patrem, et esse Patris, non est necesse, quod scipiat ut substituuntur Patrem, et ut sti-
tuuntur esse Patris. Si replicet. Patrem nihil aliud est, quam esse Patrem, quod scipiat
filiatio, ut substituuntur esse Patris scipiat ut substituuntur Patrem. nego eorum, quod licet
Pater non sit aliud, quam esse Patris, et esse Patris sit Pater, tamen ipsa esse
Patris est etiam aliud, dicitur a Patre, nempe dicta persona a Patre; ex parte
scipiat filio, ut substituuntur esse, et non ut substituuntur Patrem, nec supposito mys-
terio remanet diffinitio in spiritu nostro mentali, quodque mentalis sequitur non obicitare

ut

ut e in u, q in re filiatio substituit, ergo, in Patre, potest filiatio dici ut
substituunt, ergo, in ut substituunt Patre.

148
S. Jans videt loqui de spū igo obis, ostendere
n posse integz erg ee in aliquo, qm in illo sit omne id, q illz equali-
ter substituit, paterea distinguo alio modo: implicat ee integz erg in aliquo,
qm in illo sit omne id, q erg equaliter substituit, rursu eius, q equaliter substituit, rursu
eius, q equaliter n substituit, nego. Sic filiatio n substituit equaliter Patre, rursu
ty erg Patris: Unde tantu implicat ee integz erg in Patre, qm in Patre sit
rone eius ipsa filiatio. Explico tres, ut lucz afferam solutioni: integz erg ee in
Patre e, q Patre sit id cy eia: ee in Patre filiatione, e q Patre sit id cy fili-
atione: rursu ee in Patre filiatione rone erg, e, n q Paternitas sit filiatio,
e q eia Patris sit filiatio. Sicut q ex eo q Patre sit id cy eia, n requit q
Patre sit filiatio, e q eia, cy qua Patre e id cy sit filiatio, ita ex eo q eia sit
in Patre, n requit q filiatio sit in Patre rone Paternitatis, e rone rone erg;
q ee filiatio in Patre tmqm id cy Deu, n tmqm ead pona. Ad probatione antis-
re, n ee ead rone q gratis absolutis substituentibus erg: que q n distinguunt
ab eia, neque ab illo, in quo e eia, n rone sunt in eia, e in omni eo, in quo
e eia.

149
Ad probatione Deo, nihil eo exemplo gbari; q vel in eo casu
gionalitatis creata eet taliter id cy humanitate, ut simul distingueret realiter
ab illo aliquo, in quo reperiret q identitatis humanitas, sic admittit mys-
teriu simile mysterio Trinitatis, in quo occurrendu foret eod modo; vel in eo
casu gionalitatis creata, ita eet id cy humanitate, ut n distingueret realiter
ab illo, cy quo ipsa humanitas e id cy, sic n pot sumi paritas ad nra delz
impugnanda, que supponit filiatione ee id cy eia D, e distinguat a Paternitate,
cy qua e eia id cy eia D. Unde potest eia reperiri q identitatis in Patre, qm
in Patre reperiat filiatio, que talz erg substituit.

Caput. 53.

Alia arguta contra eandem Conclusionem.

50
Obicitur s. Patre prius origine, qm generet filiu, e splere Deu,
q q generatione filii n gduat aliq ptenens ad eia Dei. q filiatio, que genera-
tione gduat n e de eia Di. huc patet; q x similitudine fidei, filius gduat Ruf
& Deo. e qm qm, q eo gduat, q Patre. Prius prius origine, qm generet sit
splere Deu, prius qm generet habet splere, e integz eia Dei; e sequanter id,
q gduat q generatione pponit integz eia Di: quomodo igit potest substitue-
re eia, que ante pponit integre substituta. Vnde con evidenter patet ex D.

Hoc arguit utpote de sumptu a paxitibus valde difficile e ppter difficile

flor

trionij explicat, tunc autem explicatio facile dissolvitur. in his nota id arguitur
 ab aduersariis solvendi eum quoad identitatem, quae dicitur in Patre et filiatione,
 iuncta et distincta. ipsius Patris a filiatione, quod est idem de inductione iden-
 tica, ac de institutione essentiali, prout in nostra doctrina, quae utitur eodem uocabulo.
 Arguitur autem ita proponit: Pater prius origine, quam generet filium, est completus Deus
 idem et filio, quod est generationis filium non ducit aliquid pertinent ad identitatem Dei.
 Filiatio igitur ducit non pertinent ad identitatem Dei. Hoc negari non potest, quod Pa-
 ter essentialiter est idem Deus et filio. Contra igitur, quod non potest pertinere ad identitatem Dei
 id, cuius productio hanc identitatem presupponit.

151

Pro solutione rursus aduerto arguitur non posse loqui De ali-
 qua prioritate temporis, sed in omni eo instanti, in quo Pater est Deus dat
 filium, et sequenter dat omne id quod constituit in eo Dei, unde Filiatio nunquam
 presupponit Deum aut Deum dicitur institui in aliquo instanti reali, antequam ipsa
 Filiatio producat, scilicet non loqui posse de aliqua prioritate temporis in qua accipi-
 at Deus Deus non concepto filio saltem tempore generationis actus, quod est dicitur
 et generationis actus, quod accipi non potest sine suo tempore. Restat quod ut loquatur solus de
 prioritate a quo uirgine originis, hoc autem solus dicitur in eo quod illud quod dicitur
 prius producat, et illud quod dicitur posterius producat. dicere quod est dicitur prius origine
 quam generet filium est completus Deus, nihil aliud querit est quam dicere quod est dicitur
 dicitur filium, est completus Deus, sive quod ex quo prius producat suggestit completus Deus.

152

In 2° dicitur ita explicatio, dicitur quam facile negatur. Sit contra, quod ex eo quod
 est dicitur qui producat filium sit completus Deus non sequitur, quod Filiatio producta non sit reali-
 ter idem Deus, qui est est dicitur producat; sed non sequitur, quod Filiatio producta non sit realiter
 et essentia eiusdem Dei, qui est est dicitur producat. Rursus ex eo quod suggestat ex quo prius produ-
 centis completus Deus, non sequitur, quod hunc productus non sit realiter idem Deus et prius
 producat; sed non sequitur, quod hunc productus non sit realiter et essentia eiusdem Dei et prius
 producat. Unde tandem infero, quod ex eo quod est dicitur prius origine quam generet filium
 sit completus Deus, non sequitur, quod Filiatio, quae generatione producat non sit et essentia
 Dei. Patet illatio ex equipollentia omnium illorum antiq. ad quod dicitur eorum allatam
 in obiectione Deo, sed priusquam generet non signare aliquam prioritatem in quo
 reali, scilicet nonis sed solus originis. Unde quod est dicitur priusquam generet deat integre eius
 Dei nihil aliud est, quam quod est dicitur integre Deus sit prius filii, et hoc non obstante
 est dicitur producat filium, qui sit realiter idem Deus et ipso, ita producat filium, qui rea-
 liter instituat eum Deus et ipso, et ita presupponit eum ex quo prius non tollit
 quod hunc productus sit idem realiter et essentia presupponit, ita non potest tollere quod hunc
 productus instituat realiter eum presupponit.

153

Dicitur ex quo prius presupponit completus Deus; sed hoc prius presuppo-

263

Et ut uno verbo hanc diffinitionem sumamus, dico quod inquirimus est quod methus
 alicuius rei si inquiri qualiter quod sit illa res in se, et a parte rei, si quod sit explicitum in
 nostro spiritu finali, et quod sit interrogatio. Unde talia prout, quae requirunt explicitum
 ad talia spiritus finali, pertinebunt ad eum methus quod sit alia prout dicitur a se sui non minus
 essentialia, quam per se. Ex quo inferet omnes questiones, quae versantur circa eum methus rei aliquid
 mixtum et nominis. Namque intelligat explicitum et directe per illud quod quod sit in-
 terrogatio, non dicitur sui signationis explicitum, directa debet esse resolutio questionis.
 Si huius signatio explicita tunc remanet non suggerat in incertis tractabitur diffinitio. Id optime
 declarat exemplo boni, ceterum si quaeramus eum methus boni prius videndum est quod signet
 explicitum, et directe per illud quod Somo; si enim per illud signat explicitum tantum quod
 entitas, quae sit sensitiva, et rationalis, huius tantum prout debemus asserere ad substitutum
 methus boni, non alia, quae etiam boni a parte rei veniant; si vero per illud signetur
 explicitum quod entitas, non solum sensitiva, et rationalis, sed etiam irrationalis, et admirativa, huius
 etiam omnia prout simul debemus colligere ad substitutum methus boni, vel saltem dicitur
 directam sui acceptionem, diversimode debemus questionem resolvere; Unde patet hanc
 questionem et nomine prius esse decidendam.

264

Difficile est explicitum sui signationem taxare ad maxime colligendum
 executionem per diffinitionem inebare possunt aliquae regulae ad hanc signationem dignoscendam. Quae sunt
 huiusmodi pluribus entibus quae differunt inter se ratione aliquorum prout signum evidens
 quod talis tunc non signat explicitum illa prout, in quibus talia inter se differunt, non alioquin talis
 tunc, vel ut equivoce, vel non posset applicari per copulam et cuilibet ex illis entibus. Quia in
 nullo sensu reperitur finale, et explicitum signatum illius tunc. Ita autem quod tunc coram boni, et
 Equo differentibus quoad prout rationis, et similibus non potest signare explicitum rationis, aut
 Similibus, in quibus differunt, si enim illa prout explicitum signaret non posset dici bonum et animal
 ita non potest dici Somo et Equus; propter eandem rationem nec potest dici Equus et animal, sed nec Equus et Somo.

265

Regula est, quod tunc non potest applicari per copulam et alicuius entis, aut subiecto, nisi
 deat hoc, aut illud prout signum etiam evidens est, quod talis tunc signat explicitum, et di-
 recte ea omnia prout, ad eum, non quolibet tunc potest applicari per copulam et omni subiecto. Sicut
 omnia prout, quae talis tunc explicitum signat, quoniam non deat alia, quae malitiam solum eviden-
 tiam signat; quod si ex defectu alicuius prout non potest tunc applicari subiecto per copulam et, signum exit
 manifestum, quod tale prout signat explicitum per talis tunc patet contra, quod si non explicaret, tunc non
 signaret explicitum defectu illius prout non posset impedire applicatum tunc per copulam et; quod si im-
 pedit explicitum signatum, sic optimus arguitur est. Equus non potest prout de bono quod deficit boni prout
 Similibus, quod sic tunc Equus signat explicitum illud prout Similibus. Sic est de hoc potest
 prout animal quoniam boni deficit prout Similibus quod tunc animal non signat explicitum prout Sim-
 libus, ideo illud signet malitiam, et evidentiam.

266

Ita vero ex dictis patet colligitur quod in presentibus interrogamentis, non in quibus inquiri
 aut quod ostendat in re, et a se sui per se in hoc de omni regula dicitur. Si quod sit aut quod osti-
 tuat deus per obicit explicitum, et directe huiusmodi finali deus, quae est longe diversa a
 a presenti, non forte non omnia prout, quae si intus a se sui in deo obiciunt explicitum, et directe

quod sit aut quod osti-
tue

Sicut dicitur finali Deum, quod si ita dicitur, non erit finaliter id substitutum. Si autem est ad finem, ac si
put subit talis conceptus finalis, et propterea dicitur quod rogat in una q^a ac in altera; si autem ali-
quis eodem modo ad utrumque, tunc id non provenit ex eo quod q^a non sunt de se, et ex tunc tunc dicitur; quod
inducit totum Deum, quod est a se, et 24 totum quod est in se obicit tali dicitur finali explicito, et directe:
quod saltem dicitur indiget nova adhuc suggestione, et dicitur et diffinitio substitutum Deum quod est a se.

Caput 24. Etiam metaphisicam Deum non constituit per perfectiones relativas.

Caput 24.

Etiam metaphisicam Deum non constituit per perfectiones relativas.

167

Ne in illis, quae restant si ducimus, in 24 suggestione et tamen extra dicitur
positum, quod Deum metaphisicam quod explicito, et directe obicit hunc dicitur finali non substitutum relecto,
aut per aliquam proprietatem personalem, quod dicitur extra dicitur quod iste tunc Deum non signat explicito,
et directe relecto, aut aliquam proprietatem personalem. Dicitur propter regulam superius positam: iste
tunc Deum applicat per copulam et tribus personis, quae differunt inter se per relecto,
et proprietatem, dicitur enim de Patre, quod est Deus, et de filio, quod est Deus, ac similiter de Spiritu. Si
quod iste tunc non signat explicito, et directe eas relecto, aut proprietatem per eam, non si talis est illa
signatio non potest dici Patre Deus, non potest dici Patre Trinitas, nec Patre Filius, aut Spiritus. Non ob ali-
quam nisi quod dicitur Trinitas, filius, Spiritus signant explicito, et directe relecto, aut proprietatem,
in quibus differunt personae. Si hic tunc Deum signaret explicito, et directe relecto non potest dici Patre Deus
probo locum quod dicitur quod dicitur, et eodem personae modo implat, quod unus positum applicari subit per copulam
et alter non potest applicari eisdem subiecto propter divergentiam malae syllabae, quod si iste tunc Deum, et
Trinitas signant directe, et explicito relecto, implat quod dicitur Patre Deus, non potest dici Patre Tri-
nitas. An est a extremum quod in personis non praeferat subit syllabae malae personae, per illorum signata,
quod propter solam divergentiam malae syllabae non potest divergere illa diffinitio.

168

Pater ad hoc: quod etiam ambo tunc Deus, et Trinitas signent explicito, et
directe relecto, et proprietatem personalem, adhuc assignari potest tunc quare potest dici Patre
Deum, non potest dici Patre Trinitas, ratio est quod hic tunc signat in recto non in obliquo re-
lecto, et dicitur hic tunc Trinitas signat in recto relecto, et in obliquo non, quod diffinitio parum sufficit
etiam in creatis ut variantur species conveniant vera, et altera falsa.

169

Si dicitur et implat quod tunc signat aliquid explicito, et directe et tunc illud signat
in obliquo, quod si hic tunc Deum signat explicito, et directe relecto non potest illud signare in
obliquo, quod hic diffinitio non habet locum, si semel suggestio namus, quod ambo tunc signent explicito,
et directe relecto. An est quod dicitur per directe, non enim dubito quod aliquid signari explicito, et
in obliquo potest, et tunc quod dicitur dicitur ad tunc non potest signari explicito, quod etiam
explicito signat tunc, qui tunc in obliquo signat. Probat, inquam an, quod sig-
nari aliquid directe per aliquam tunc est ita signari, ut per illud suggestio talis tunc, et appli-
cari potest per identitatem cuiusvis subit. De quo enuntiat talis tunc per copulam et, nec
suspicio quod aliud sit directe signari, si hoc non venit signato in obliquo, quod implat
quod tunc signat aliquid directe, et tunc illud signat in obliquo.

170

Deo 2o, qd talis dicitur sic tuus Deus dixerimode signat nra D, ac relos, que divinitas sufficienti e ut P. sit Deus, qm nra nra omnes tres relos. Dico ig me in-
 quixere in pnti eiq methg Dei 2y qd explicite qd hunc tny Deus signat illo modo diverso
 a modo signandi relos; cy enj fatearis qd hunc tny Deus aliq signari uno modo sht
 in recto, e aliq alio modo signari, nempe in obliquo n poteris subterfugere qd in
 qua rogamus scire qd ostendat Deus pnti 2y qd signat in recto p taly tny, vel 2y
 qd obicit explicite, e in recto huc tny fiali Deus, qd auty illud scire qd signatur
 in recto qd hunc tny Deus sit esse metha Dei p. qd scisse qd P. intelligat ee illud
 qd signat in recto intelligit ee Deus, qm nra nra signat ee aliud qd signat in obliquo;
 qd illud scire qd signat in recto e esse metha Dei. Patet coa qd n pot intelligi ali-
 que ee Deus, nisi intelligat huc eiq methg Dei. qd si qd id scire qd signat in recto
 intelligit P. ee Deus, qd id eiq scire intelligit huc eiq methg Dei. Istat, qd
 esse metha Dei e qd affiat qd identitate dicitur qd hunc tny Deus, n solum affiat
 qd identitate dicitur subto id, qd signat in recto, qd solum id, qd signat in recto qd hunc tny
 Deus e esse metha Dei, sedulo igit eiq methg Dei n ostendit p relos, aut qd aliquam
 proprietate ponalis. No falta nada, sino proxima etc etc parafo, acadose que
 serio quando en el onemo ano 2 en el mesmo dia 2 na que se acabo.

171

Replicabis itey sic tuus Deus signat explicite, directe, e in recto relatione d-
 verso tn modo, ac eady relos signat iste tuus Trinitas, diffia auty e qd Deus signat taliter relos ut ear n
 applicat p identitate immaty cuicunq subto applicat Deus, qd equivalent eiq dicitio na que e tres relos, e pnter
 pot dici P. e Deus, si pot dici P. e na que e tres relos; at d. Trinitas signat taliter relos ut ear applicet
 qd identitate immaty cuicunq subto applicat Trinitas, qd equivalent eiq dicitio tres relos que e u-
 nica na, e pnter n pot dici P. e Trinitas, qd n pot dici: P. e tres relos, que e unica na.
 Hoc auty n tollit qd relos explicite, e directe in recto signent ab utroq tno sht. Deus, e Tri-
 nitar, qd nec tollit qd Deus 2y qd signat explicite, e in recto ab isto tno Deus ostendat eiq qd relos.

172

Deo 1o neg anc, e toty doctis objectionis, nra eo scire, qd Deus taliter signat re-
 los ut ear n applicet qd identitate immaty cuicunq subto applicat Deus, ear n pot explicare, sed sig-
 nare explicite, e directe in recto, nec sufficit qd relos utcuq ibi signent in nominativo, qd hoc mxe ma-
 liter se habet, illa qd copula implicationis que e equivalent signationi in obliquo id enj e dicere: P. e
 na, que e tres relos, ac P. e na identificata cy tribus relobus, sive substituens qd tres relos, in quo
 modo loquendi manifeste apparet signatio relos in obliquo pnta auty, e fiali signatio in
 recto tunc solum reperit qd signaty applicat qd identitate cuicunq subto applicat tny qd copula
 est, cy qd sic tuus Deus n applicat qd identitate relos cuicunq subto igit applicat qd copula e

173

ut patet in hac pte: P. e Deus, ind e qd n possit signare relos explicite, e in recto.
 Deo 2o omittendo toty doctis objectionis, sht equivalenty illory troy e signat in recto
 ut inq tny Deus, e Trinitas in relos, qd omni ad huc nego eiq methg Dei ostendit p relos, n gessa
 metha Dei n e toty illud qd 2y adversarij signat utcuq in recto p tny Deus, qd scire illud, qd taliter signat
 ut applicet qd identitate cuicunq subto applicat igit tny qd copula e, qd scire illud qd ista signat n ostendit qd relos
 qd esse metha Dei n ostendit p relos, moxutat glo max. qd hunc tny Deus applicat P. P. qd identitate, qualiter e
 explicite esse metha Dei, n applicat toty illud qd 2y adversarij, utcuq signat in recto, qd scire qd taliter signat

6

q' esse metaphisica Si n' e' totu illud, q' 2y aduersarios uterq' signat in recto,

274 Sciunt q' tali modo signat.
Istas, na in ista spe. Patet e' Deus, qui equivale 2y aduersarios isti: Patet e' na D. qu' e' tres relationes, in ista, inq' spe uny formaliter affiat, & altery supponit q' copula implicationis: supponit q' q' na D'it tres relationes, & affiat formaliter, q' Patet e' na D. qu'indammodo rigiter affiatione formaliter a suppone, ty sic arguor. In sciua illa affiatione formaliter n' involvunt relationes formaliter, & explicite. q' in esse D' n' involvunt relationes formaliter, & explicite. n' q' substituit esse D'. 2y consideratione metaphisica q' relationes. Max' q' n' e' intelligibile q' dicat de Patre, explicite, & formaliter in sciua illa affiatione formaliter, nisi dicat esse D'. n' eni' dicit aliq' q' n' dy e' explicite esse D', ac ginde quasi expectant aliq' substitutivum, ut sit formaliter esse D'. q' e' tta.

275 Istas 2. q' supponit 2y scijs diversitate hary q'ny: Patet e' esse D. Patet e' filiatio, quary una e' vera, & altera falsa; aliqua distinctio debet dari inter scijs D. & filiatione. Sic auty n' pot' ee' mixta distinctio hary vocaliy, alioquin illi tri' sunt oio synonymi, & insufficientes ad faciendy uny spe veru, & altery falsu; ut e' evidens. q' salty debet ee' distinctio generis q'ntus nostras formaliter, tunc cuius filiatio sit extra q'ntu formaliter explicite eius. Hinc auty infero. q' filiatio n' pot' substituere formaliter, & explicite eius D'. Patet con' q' q' e' extra q'ntu explicite alicuius rei; n' pot' illu explicite substituere, ut patet ex ignotivis. Superest q' differas maxime stricte inter D' & q'nta abta, nimiry q' n' ex illis sit substitutivum eius D'. 2y consideratione metaphisica.

Caput. 33.

Aliorum placita proponuntur.

276 Circa diffaty q'posita, in variis semitae dividunt D' scholastici; omnes v' ostendunt assignare aliq' graty quasi specificy, & differentiale civitatis, q' q' Deus totaliter, & primario diversificet a crea, & hoc appellant substitutivum civile civitatis. I' semita e' illor' qui docent hoc graty ee' infinitaty. Ita Argentinus in 2. q. 1. §. 1. loq'. Joletanus q. 6. art. 3. scilicet 3. fundy e' q' Deus e' quare actus civiliter fundant infinitas perfectiones. q' infinitas e' de formaliter zone ipsius. Ans' stat, na Deus e' nulliter perfectus continens perfectiones

sui generis. et coa, qd si infinitas n̄ est & finali ratione di; Dicitur
 n̄ fundaretur hac perfectione ut purus actus; s̄ ut passiva pot. 2. n̄
 illud ē finaliter infinitas, q̄ omnia sibi annexa reddit finaliter infini-
 ta; s̄ Dicitur reddit omnia attributa finaliter infinita, q̄ nullus attri-
 butus ē finaliter infinitas, nisi ut dicitur Dicitur q̄ Dicitur ē finaliter in-
 finita. 3. Nō si infinitas n̄ est finalis ratio Dicitur excogitari posset
 aliqua ratio nobilior ipsa infinitate; s̄ nulla rō nobilior excogitari
 potest. q̄ est. 4. nō Dicitur ē perfectissima ratio ē autē talis finaliter q̄
 infinitas, q̄ infinitas continet omnes perfectiones, qua sola posita nihil Di-
 tati deest, & qua sola sublata, Dicitur ipsa manet imperfecta q̄ finaliter re-
 tituit Dicitur q̄ infinitas.

177

2^a semita ē dicitur hoc gradus in actuali intellectu; ita
 Paulus q. 4. art. 2. dubitat. 7. S. Suarez lib. 11. de Trinitate cap. 5. n. 16, et
 tom. 2. metaph. disp. 30, sect. 15. turbat Laguna, Ferrar, et Caietano, ac videtur
 colligi ex Dico Thoma expresso docente Dei ē cui intelligere, nempe 1. q. 14. art. 9.
 et q. 27. et 34, utrobique art. 2. et q. 93. art. 2. ubi docet solas creatas intellectuales
 ē ad imaginem Dei q̄ imago attendit 2. ultimus diffin. Fundus ē; q̄ nā D. ē essen-
 tialiter vivens q̄ constituit deest q̄ gradus perfectissimi vite; hoc autē ē ipsa vita in se
 actualis. q̄ est. Ans cy coa q̄ q̄ formale constituitur Deum ē ex suprema
 perfectione rei, cy sit radix omnis varietatis. Nō subsumpta q̄, q̄ index perfectio-
 nes subitales. Nō venientes nulla perfectior ē intellectuali, cy hoc reliquos
 gradus subitales in Deo supponat, et sit ad quata ratio, quare ei oīa attri-
 buta veniant, q̄ autē intellectio ipsa actualis, et radicalis sit ultima diffin
 constituta Dicitur, q̄; q̄ vita, que constituit Deum in ratione Dei, n̄ solum deest esse
 perfectissima 2. gradus, s̄ et q̄ actualitatis. Propterea, nō q̄ ē posse in creatis, actu
 ē in Deo, s̄ cuius reales constituit q̄ intellectus radicale. q̄ Deus deest constituit q̄
 intelligere actuale.

178

3^a semita ē Scoti Gilberti. 1. q. 1. S. de altero. Patris Alex-
 tini consolario. 14. ex pramento ad aliq̄ diffin. 2. dubitat. 2. et aliorum assentit
 finale constituitur Dicitur ē intellectus; quatenus dicit subitales gradus vite. Pro-
 bat. 1. Scotus ex Augustino. 15. de Trinitate. cap. 5. affirante, ipse esset di
 ē vite, n̄ qualis, inquit, inert plantis, et brutis, s̄ que oīa intelligit: et lib.
 6. cap. ultimo appellat Deum 1. ac summus vite 2. ac summus intellectus, cui
 id ē ē, vivere, ac intelligere. 2. q̄ Deus ē nā intellectualis. q̄ finale constituitur
 ipse ē intellectualitas. q̄bat cog; q̄ constituitur finale rei ē ultimus gradus
 essentialis ipse; sic autē in natura intellectuali ē intellectualitas; n̄ ipse intelli-
 gere actuale; nō hoc ē perfectio. 2. supponens 1. q̄ addunt alii finale constituitur
 di ē intellectus, et volitum simul q̄ utrumque deest finale nō actualis.

4^a Semita docet quale substitutum Dei esse ipsi esse simpliciter, Ita Silius lib. 2. tract. 1. cap. 24. n. 3. intelligit autem qd esse simpliciter omne esse substantiale, et sic attributale: ita ut attributum 2^a ratione dicitur talis, vel talis perfectionis, ut Sapientie, bonitatis, etc. sint attributa, 2^a ratione substantie substituantur eius. Fundus est, qd ipsi esse est proxime inter omnia gradus essentialia, quaeveniunt Deo, ut Deus est, qd dicitur 1. ex cap. 3. Exodi. Ego sum, quod sum. Vbi nomen proprium Dei est ipsum esse; nomen autem proprium sumit a se, sive eua. 2^a qd Deus proprius esse 1. distinguit a quolibet alio ente, ne per rationem substantie distinguitur ab accidentibus; qd vivere a non viventibus; qd spiritualitate a corporeis, qd esse a actuale 1. distinguit ab omni alio ente creato, qd esse generale, et non esse esse. 3. qd quilibet alia perfectio D. non includit totum esse Dei, sed tantum rationem aliquam dicitur; ne esse sapientie esse bonum, esse iustitiae, etc. esse esse cy addito; esse a simpliciter includit omne esse.

5^a Semita est quorundam R. P. dicentium substitutum quale Dei esse ratione essendi a se. Ita S. Rainardus in sua Theologia naturali dist. 6. q. 1. art. 2. n. 29. fundus est, qd ratio essendi a se non venit Deo per accidentem, neque ratione alterius grati superioris, et imbibit in seipso cuiuslibet perfectionis D. quare quilibet esse a se, qd imbibit esse. Sequitur hanc sententiam. S. Reugitus lib. 2. q. 14. cap. 4. et late dicitur ex Scriptura, et Patribus, et ratione, et ego attribuit D. Thome. 1. q. 9. 3. art. 4. in corpore, ubi dicit, qd Dei essentia est eius esse; et ideo q. 13. art. 11. docet, hoc nomen, qui est esse maxime proprium Dei; sed extere posse sumptum ut commune Deo, et Curia, non potest consistere. Sententia in sua ultima ratione, quasi specifica. Loquitur qd Angelicus Doctor de esse a se, sive imparticipato, qd simpliciter dicit esse.

Capit. 43.

Variis observationes ad veram sententiam.

Antequam veram sententiam proponamus examinanda sunt aliqua quia ad veram substitutionem, quae pars a Deo supponunt, et altiori examine indigent. 1. dicunt: id est substitutum qd 1. differt ab omni alio, qd non est ipsa, qd proprium tamen verum admitto, si sano sensu intelligat. Pro cuius explanatione dico 1. id non esse intelligendum de substituto inadeguato, qd duplici via demonstratio. 1. ostendendo dari aliquid substitutum inadeguatum qd res non differat ab omni alio, qd non est ipsa. 2. ostendendo nullum substitutum inadeguatum posse esse distinctum rei ab omni alio, qd non est ipsa. pro 13. parte: res substituitur per omne illud, qd est de ipsius essentia, sed aliquid potest esse de essentia rei, qd rei non differat ab omni alio, qd non est ipsa. qd aliquid potest esse

181
substitutivum saltem inadquatum, quod quod res non differat ab omni alio, quod non est ipsa.
Magis est evidens. quod homo, quod anima sicut est animal, quod animal autem non differat
homo a Leone, vel Equo. quod aliquod potest esse de eadem re, quod quod res non differat
ab omni alio, quod non est ipsa. Ratio autem prior est, quod res potest essentialiter conveni-
re cum alia re in aliquo genere. quod non eo ipso, quod aliquod generatum sit de eadem re, de-
bet esse distinctivum ab omni alio, quod non est ipsa; alioquin id ipsum, in quo convenit
est formaliter distinctivum, quod est manifesta implicatio.

182
Probo 29 partem, quod substitutivum inadquatum non est tota rei substitu-
ta, sed substitutivum inadquatum non differat rei ab ipso tali substitutivo inad-
quato. quod substitutivum inadquatum non potest rei differere ab omni alio quod non est ipsa.
Primum legitime reludit. quod magis: tota rei substituta addit aliquid supra
substitutivum inadquatum, alioquin si nihil adderet id illud substitutivum non esset in-
adquatum, sed adequatum, et formaliter convertibile cum substituto; ut est plus quam evidens.
quod magis, quod nihil se ipsum potest differere a se ipso. Explicat amplius. quod
homo quod reale non differat a reali, ut patet; sed reale scilicet ut inadquate di-
stinctivum ab homine non est homo; quod homo non differat quod reale ab omni eo, quod non est homo.
Si autem quod reale homo non differat ab omni eo, quod non est homo, nullum assignabile
erit substitutivum inadquatum quod quod res differat ab omni eo, quod non est ipsa; quod illud
substitutivum potest recurrere idem arguitur.

183
Dices: hoc dicitur dicitur omne quod differat specificiter quod
differa specifica est substitutivum inadquatum rei, quod definit per genus, et differat
quod si substitutivum inadquatum rei non potest esse distinctivum ab omni alio, quod non est
ipsa, neque ipsa differa specifica poterit esse distinctivum rei ab omni alio, quod
non est ipsa: hoc autem absurdum est. quod est.

184
Res hominis potest dupliciter separari cum orio,
quod non est homo. 1. si separaretur cum omni eo, quod non est homo realiter; 2. si se-
pararetur cum omni eo, quod non est homo formaliter vel notum quod. Fateor quod quod reale
differat homo ab omni illo, quod non est homo realiter; sed si attendamus ad alias
rei species nunc extentes, et nobis cognitae nulla convenit cum homine in genere reali,
quod sit, an tale generatum possit reperiri in ente alterius speciei ab humana, de
quo in presenti non disputo) existetia quod non est homo realiter non est reale: et tan-
ty in hoc sensu recedo, quod differentia infima specifica, et sequenter aliquid substitu-
tivum inadquatum rei, possit esse distinctivum ab omni eo, quod non est ipsa res, non
se realiter, evidenter; ita bene valet, et reale, quod saltem realiter, evidenter est
homo. At si si homo separaretur cum omni eo, quod non est homo formaliter vel notum quod
nego, quod differa specifica etiam infima sit distinctivum ab omni alio, quod non est sta-
liter homo, quod talis differat infima, non differat homo ab ipsa differa; sed ipsa differa

n' e' fialiter homo, s' tanty paxi methapha hois. q' q' difig' infimg' n' difert
homo ab omni eo, q' n' e' fialiter homo.

84

Dico 2.º illud p'xy intelligendy e' homi' substituty rei
adequato, itant q'libet substituty adequaty rei, il' sit distincty ab omni eo,
q' n' e' talis rei fialiter. Ex facile, e' claritati gra' loquor & hoc: implicat
q' aliq' seat fialiter adequaty substituty hois, en' sit fialiter homo q' im-
plicat q' homo p' xuy substituty adequaty veniat cy eo, q' n' e' fialiter homo.
q' implicat q' homo p' xuy substituty adequaty n' differat ab omni eo, q' n' e'
fialiter homo. Patet h'c con' ex 1.º ea auty q' q' ut homo p' xuy adequaty
substituty veniat cy eo, q' n' e' fialiter homo neccy e', q' aliq' seat fialiter
substituty adequaty hois, en' sit fialiter homo. f. r' hoc implicat, e-
ty implicabit q' p' xuy substituty adequaty veniat cy eo, q' n' e' fialiter
homo. Ifiat. q' soly pot' e' distincty ab omni eo, q' n' e' fialiter homo,
illud p'xy, q' n' pot' reperi in alio, q' n' sit fialiter homo; s' soly sti-
tuty adequaty hois tale e' q' soly substituty adequaty hois pot' e' distinc-
tury ab omni alio, q' n' e' fialiter homo. Max' stat' mox' q' q' q' q' q'
aliud p'xy, q' n' sit substituty adequaty hois, n' e' fialiter homo. q' q' q' q' q'
aliud p'xy p' xuy adequaty substituty hois tale e' ut possit reperi in eo q'
n' e' fialiter homo.

85

Dico 3.º etig' e' p'xy e', q' q' q' e' distincty rei ab omni
eo, q' n' e' ipia fialiter e' simul adequaty substituty rei. Ex ead' facilitate
in hois, q' q' n' e' adequaty substituty hois n' e' fialiter homo q' q' q' n' e'
adequaty substituty hois pot' reperi in eo, q' n' e' fialiter homo; s' q' q' q'
pot' reperi in eo q' n' e' fialiter homo, n' pot' e' distincty ab omni
eo, q' n' e' homo fialiter. q' q' q' n' e' adequaty substituty hois, n' pot' e'
distincty ab omni eo, q' n' e' fialiter homo. Nunc infer' in xany q'xy
aliq' substituty speciale rei p' xuy substituty adequaty q' q' rei differat a
omni eo (q' n' e' ipia fialiter; q' q' n' e' specialissim' sit illud p'xy
adhuc n' e' fialiter tota rei, sive tota ena rei, s' tanty paxi methaphi-
rica illius. q' q' n' e' specialissim' sit q' p'xy adhuc n' pot' res
q' illud differre ab omni eo, q' n' e' fialiter tota ipia rei, cy n' differat a
tali specialissimo p'xy, q' n' e' fialiter tota rei, s' paxi methaphirica

86

Inferet. 2.º n' paxi dai aliq' q' q' rei 1.º differat ab omni eo,
q' n' e' fialiter ipia rei aliq' q' q' e' distincty ab omni eo, q' n' e' fialiter ipia. Ratio
colligit' ex dictis q' n' pot' ita differre, n' q' adequaty substituty, n' n' pot' dai uny
distincty adequaty q' q' aliud etig' adequaty q' q' n' pot' dai uny 1.º distincty rei
ab omni alio, q' n' e' fialiter ipia rei, e' aliud 2.º distincty etig' ab omni alio,

q̄ n̄ ē ipsa res realiter. Mō q̄ manifeste; q̄ res n̄ pot̄ esse nisi unigenit
q̄ n̄ potest esse, nisi unicy substitutivē adquatē q̄ ois̄ existit cy eiā. Cy hoc
autē optime coheret, q̄ possit res p̄ uny graty 1° differre ab omni alio, q̄ n̄
ē ipsa realiter, ē p̄ aliud graty 2° differre ab omni alio, q̄ n̄ ē ipsa realiter.
Ita homo p̄ reale differit 1° ab omni alio, q̄ n̄ ē realiter homo; ē p̄ visibile
2° differit etig ab omni alio, q̄ n̄ ē realiter homo; q̄ p̄ visibile, qm̄ reale
defacto n̄ reperit in alio ente distincto realiter ab homine; q̄ p̄ visibile ē visi-
bile, aut reale, realiter ē homo. q̄ p̄ utruq̄ graty differit ab omni alio, q̄ n̄
ē realiter homo.

287 Insuper 3° pone in aliqua re dari plura graty, p̄ quy
etig distincte differat ab omni alio, q̄ n̄ ē ipsa realiter; q̄ possunt dari plura
graty, quoy nully etig distincte reperiat in alio, q̄ n̄ sit realiter talis
res, ut patet in exemplo soli p̄mine allato, etig in Ro, n̄ omnigōa, ē
immensitas reperite n̄ possunt etig distincte in alio, q̄ n̄ sit realiter huius
ex quo tñ n̄ inferit q̄ talia graty p̄tineant ad eū. Ro ē q̄ etig graty
n̄ p̄tinent ad eū rei pot̄ eē talis, ut n̄ reperiat in alio distincto realiter
ab ipsa re; p̄ eo igitur exit distinctivē ab omni alio, q̄ n̄ ē realiter ipsa res.
p̄ et eo q̄ aliq̄ sit hoc modo distinctivē in inferit, q̄ p̄tineat ad eū rei
cuius ē distinctivē.

288 2° dicunt alii, inter quos ē Silius in statutis, q̄ substituti-
vū debet includere realiter oia, quy veniunt eū substitutivē, ity q̄ debet eē p̄fec-
tissima ratio eū substitutivē. Quoad 23° conditionē in primū responso id n̄ eē in-
telligendū substitutivē inadquato, eū manifeste implicatio, q̄ aliq̄ inclu-
dat realiter oia, quy veniunt eū, dñ sit tota eia, q̄ pars n̄ pot̄ realiter
includere q̄ p̄tinet toti, cuius ē pars. q̄ implicat, q̄ substitutivē inadquato
q̄ ē pars eū substitutivē includat realiter oia, quy veniunt eū substitutivē. Si-
co igitur illy conditionē soly eē intelligendū substitutivē adquato, cy hoc
sñ limitatione, q̄ eo modo debeant substituto adquato venire oia, quy
veniunt eū, quomodo veniunt eū substitutivē; n̄ si aliq̄ venit eū tm̄
qm̄ mera p̄prietat, id etig debet venire substituto adquato, tm̄ qm̄ me-
ra p̄prietat n̄ alio modo; ratio ē q̄ eia substituta, ē substitutivē adquato
m̄t eū realiter substitutivē.

289 Quoad 23° conditionē substitutivē responso eū n̄ eē intelligendū
substitutivē inadquato, q̄ tota eia p̄fectior ē, qm̄ quilibet ipse pars
pot̄ aliq̄ eē substitutivē inadquato, qm̄ dñ n̄ sit 1° p̄fectissima eū substitutivē.
Imo neq̄ ē generaliter intelligenda illa conditio substitutivē inadquato
diferentiali, ē specifico, p̄parato cy graty corbus, ē generis; q̄ p̄prietat.

diffia² rei e minus pfecta, aut magis imperfecta, qm genus, ut dicitur in
 Equo, cuius diffia specifica, nempe hincibile, minus pfecta e, qm ratio
 generica sub h, qm includit, x^o eni sub h n dicit ppositivè imperfectione
 irrealitatis, qm ppositivè dicit Simmibile; pot autem intelligi illa rati-
 o dicitivè adaequato ad summy, hoc rati in eo casu, in quo tota
 esse sit ratio pfectissima omniy rationy, quae includit, i hoc impo-
 nunt e ad inquirendy dicitivè rei, qm mure malitè se habet.

3° dicunt alii, q dicitivè rei, debet e radix omniy
 ppositat, eni debet radicari in alio; hoc p^o frequentè inculcat in Sac
 d^o, i illud iudico oio falsy, si ullitè accipiat & omni dicitivè q po-
 tet res nullas h^o ppositates, vel raly fingamus ear n h^o dicitivi-
 ty huius rei n debet e radix ppositat. 2° q illud p^o, q radical in alio
 det etig sui dicitivè: q dicitivè natio debet radicari in alio, it radi-
 cat eia dicitiva q n e d^o dicitivè ut sic, q n radicat in alio. 3°
 q d^o aliq^o entitat, quae h^oat plura p^ota, quoy uny radicat in alio,
 h^o entitat ut e q^o d^o dicitivè ex illis p^ota dicitivè essentialitè ex quo li-
 bet illoy q^o ex illo, q^o e radix, qm ex illo q radical, q libet eni dicitivè
 dicitivè essentialitè ex cui p^ota q n e d^o dicitivè, q radical
 in alio.

Uxy itaq^o e, q^o res dicitiva, & cuic^o eia q^o dicit^o h^oat
 aliquas ppositones, aut ppositates ab ipa dimanantes, vel in ipa radi-
 catas, dicitivè talis rei raly adaequaty debere e radix q dicitary raly
 aut ppositat, it e ipa eia dicitiva, q dicitivè, dicit dicitiva dicunt
 dicitivè, & tunc implicat, q dicitivè sit pposit, vel ppositat rei d-
 dicitivè, aut in illa radicat, q quidquid radicat in alio e extra eia
 illius, dicitivè quilibet ppositat e extra eia sui radici. q forte occurrunt p^ota
 it, ut generalitè dicat, dicitivè debere e radix ppositat; id e illay ppositat,
 quoy eia ipa dicitiva radix e: eni debere radicari in alio, id e in eia dicit-
 iva, q libentè fatemur. Caput. 53.

Vexa sententia.

Duplici d^ole meq^o sent^o explic^o ce dicitivè Li 24 dicitivè metha-
 phisic. 1^a sit: quilibet pfectio d^o abta, & simpliciter natio e dicitivè
 raly inadaequaty eia q^o in dicitivè methaphisica. Dixi autem sim-
 pliciter natio, ut stat^o excluderem a dicitivè eia q^o dicitivè p^ota libery,
 aut aliquomodo defectibile d^ony, sive appellet^o pfectio, sive mixta de-
 nominatio, abstrahens a pfectione, & imperfectione, sive quocunq^o alio

nomine incogniat, q̄ graty, q̄ longi debet abesse à substitutio eius. De
 2y consideratione metaphysicā, ut regere eū q̄, q̄rat e' à p̄ rei substitue po-
 sit essentialiter. Ratio e' evidens, q̄ illud graty, quo sublato p̄t adhuc manere
 integra eia rei, n̄ p̄t e' substitutivū eia talis rei, eia enj n̄ p̄t integra
 manere sublato, vel minimo illius substitutivū, p̄ q̄libet graty libery, e'
 Deo quoquo pacto defectibile, eo p̄cise tale e', ut eo sublato, maneat inte-
 gra eia rei. q̄ q̄libet graty libery, e' Deo defectibile e' oī extra substituti-
 vū eū. De, etig p̄t e' à parte rei. In hoc discursu sola minor indiget p̄la-
 tione, ea p̄ q̄; q̄ d' ratione libery, ac defectibilit' e', q̄ p̄sit abesse p̄ter
 destructionē illius, cui libery, ac defectibile e'. q̄ q̄libet graty libery Deo,
 e' defectibile tale debet e', ut eo sublato, maneat integer Deus, eive
 integra eia Dei.

293

Huius 2y d' d' p̄batio p̄cise roboranda e' ex 2o d' qm
 max subiciemus. Interz p̄ suadet. 1. q̄ non e' potior ratio, quare una p̄fec-
 tio abta, e' simpliciter nazia sit substitutivū eū. De, d' n̄ alia. q̄ sine ullo
 discrimine, aut exceptione quilibet debet e' substitutivū salty inadeguaty eū.
 De. An' stabit ex infra dicendis. 2. q̄ nulla p̄fectio D' abta, e' simpliciter
 nazia supponit Deū integre substitutivū in suo optu finali metaphysico. q̄
 nulla e', q̄ n̄ p̄tineat ad eū eū in consideratione metaphysica. Patet
 coā. An' p̄z, q̄ nulla p̄fectio D' abta, e' simpliciter nazia, supponit Deū
 summe, ac infinite p̄fectū in suo optu finali metaphysico, p̄ Deū n̄ summe,
 ac infinite p̄fectū in suo optu finali metaphysico, n̄ e' Deū integre substitu-
 tivū in suo optu finali metaphysico, ut infra p̄bavimus q̄ nulla
 p̄fectio D' abta, e' simpliciter nazia supponit Deū integre substitutivū in
 suo optu finali metaphysico. Max huius syl' p̄z, q̄ nulla p̄fectio
 abta simpliciter nazia supponit Deū in suo optu finali metaphysico, e'
 illa p̄fectione, q̄m ip̄a finaliter tribuit Deo q̄ suimet exhibitione ut e'
 evidens, p̄ Deū sine tali p̄fectione in suo optu finali n̄ e' summe, ac
 infinite p̄fectus. q̄ nulla p̄fectio D' abta simpliciter nazia supponit Deū
 summe ac infinite p̄fectū in suo optu finali metaphysico.

294

ut resco. ultimy, e' adeguaty substitutivū Dei sub consideratione
 metaphysica e' q̄d' aggregaty ex oībus oī p̄fectionibus Divinis abtis, e'
 simpliciter nazis, vel aliq̄ speciale graty. Hac omnes p̄fectiones finaliter
 e' explicitē includens in suo optu finali. q̄ dixim, ut n̄ oī dividam ab
 aliis Doctrinibus, qui vident aliq̄ speciale graty e' substitutivū ultimy, e' ad-
 equaty eū. De; q̄ enj mihi videntur huiusmodi graty finaliter, e' explicitē in
 suo optu metaphysico includere oī oī p̄fectiones. P̄ abta simpliciter nazia,
 minime e' illis p̄gnabō, q̄ re ip̄a meū sentiunt, licet n̄ agbem, q̄ tale graty
 appellet speciale, q̄ adguatē dicitur à p̄teris p̄fectionibus, quae finaliter includit.

e

ex parte statj p mea senta appello De omnes, qui substituunt adequate emg
 29, p infinitate, vel p e simpliciter, aut p e illimitate, aut p e a re, si
 p quodlibet ex istis p'atib' seors' intelligant, ut a flexu videt' intelligi
 aliq' finaliter, & explicit' includens in suo sp'u finali omnes o'io p'fectiones
 100, absolutas, simpliciter nazias.

195 Probat. 1.° h'c 2.° sclo: p hanc vocem Deus ex sp'u
 final' illi correspondens, intelligit' explicit', & directe q'dq' e' summe ac in-
 finite p'fecty in omni linea, & inde, quo nihil p'fectius excogitari pot', p
 tale e' substituit' adequate, p q'dq' aggregaty ex o'ib' o'io p'fectionibus
 finis ab'is, & simpliciter nazis. q' Deus sub consideratione metaphisica
 constituit' adequate p tale aggregaty o'io p'fectiony p'dictary. Coa' stat ex istis
 que notavimus cap. 1.° huius disputationis, s'c' constitut' in consideratione
 metaphisica e' illud q'd constituit' q' p'cise 24 q' dicit' explicit', & di-
 recte sp'ui finali, vel termino, p que investigat' e' talis rei.

196 Mai' p' 1.° ex Patrib' Bernardo, Anselmo, Boetio, &
 ex immo' omniy Theologoy v'is, qui nihil frequentius repetunt in suis
 o'amentazis, quoy auctoritas in hoc puncto & nomine debet e' pot'issima ratio.
 V. q' p null' h'c vocal' aut sp'ui mental' ponimus explicit', & directe p'di-
 care de p'cise finis aliq' p'fectus, q'm id, q' explicit', & directe p'at' p hunc sp'ui,
 aut sp'ui: Deus, si em' semel & Patre v'no p'dicemus, q' sit Deus, nihil p'fec-
 tius restat p'cise explicit', & directe, p quo appello omnes o'io p'fecty assen-
 siony, q' p hanc voc' Deus, ex sp'ui final' illi correspondentem intelligit' explicit',
 & directe q'dq' e' summe, ac infinite p'fecty in omni linea, & inde quo ni-
 hil p'fectius excogitari pot'. 2.° Alioqui talis finis e' insufficient', & imuti-
 lis ad signandy ver' Dei, que ad idem, poret em' applicari p copul' & al-
 teri subto, q' n' e' sic verus Deus, que indubitanter credimus e' p'fectius
 my o'io, que excogitari possunt. 4.° q' id in p'cise debet supponi, ut bene
 sentientibus & deo, alioqui nulla erit p'cise. si aliquis p'cise libito sup-
 ponat, hoc nomine Deus s'c' signari explicit', ac directe hoc, aut illud
 speciale p'cise p'cise, in qua suppone' certy erit reliqua o'ia p'cise n' p'cise
 n' p'cise ad e' Dei in consideratione metaphisica. p hunc et' certy erit
 tali nomine n' signari adequate Dei, 24 toty cui e' quasi specifi-
 cy, q' a p'cise habet, s'c' p istud nomen aial n' signat' adequate hoc
 24 toty cui e' specificy, p'cise, 24 aliqm' r'one' em' aliis, que n'
 sunt homo.

Hinc p' mai' p'cise syl'li. P'cise ablata qualibet

perfectione abta, simpliciter nazia n̄ remanet eē summe, ac infinite pfecty
in omni linea, quo nihil pfectius excogitari pot̄. q̄ tale eē substituit̄ adequate per
aggregaty et omnibus oīo pfectionibus. Similiter abta simpliciter nazia. Patet coā
ex p̄rio à nobis iacto q̄ uery substituit̄. Ans̄ q̄ n̄ quocunq̄ pfectio dīa
absoluta simpliciter nazia eē pfectio simpliciter simplex, q̄ melior eē igit̄,
qm̄ n̄ igit̄. q̄ eius absentia n̄ pot̄ relinquere aliq̄ eē summe, ac infinite p-
fecty in omni linea, quo nihil pfectius excogitari possit. Patet coā q̄ eē
ita infinite pfecty debet includere omny oīo pfectiony simpliciter simpliy.

298

Deus nomine Dei, vel opt̄i mentali coeunte intelligit̄ q̄
explicit̄, eē directe q̄d̄ eē infinite, ac summe pfecty, q̄ t̄n̄ p̄ficit q̄ sin-
gula attributa d̄ zone n̄a distincta ab ip̄o eē, q̄ p̄ficit. ut̄ à bonitate
p̄ficit Deus in zone boni, à sapientia in zone sapientis, ab oīp̄a in zone
oīpotentis, et sic de ceteris attributis: ad modū quo, nomine ignis explicit̄,
eē directe intelligit̄ quodq̄ rubra, abstrusa, lucida et calida, q̄ t̄n̄ red-
dit lucida q̄ lucy realiter dist̄, et calida q̄ calory realiter distincty:
s̄t q̄ ignis substituit̄ eualiter q̄ illy rubry abstrusy, q̄ eē lucida, et cali-
da, n̄ q̄ substituit̄ q̄ calory, aut lucy, q̄ p̄ficit in zone calidy, aut lucidy:
ita Deus in consideratione metaphisica substituit̄ q̄ illud eē, q̄ eē infinite
pfecty, n̄ auty q̄ illas pfectiones zone distinctas, q̄ tale eē reddit̄ infi-
nite pfecty. Et ad hunc inferret, q̄ Deus in zone infinite pfecty sti-
tuat̄ q̄ illas pfectiones, q̄ reddit̄ infinite pfecty, s̄t ignis in zone
calidy, aut lucidy substituit̄ q̄ calory, aut lucy, q̄ reddit̄ calidus, aut
lucidus: n̄ auty inferret, q̄ q̄ eas pfectiones substituat̄ in zone Dei, s̄t
ignis n̄ substituit̄ in zone ignis q̄ calory, aut lucy.

299

Si d̄ eē, dupliciter pot̄ aliq̄ eē infinite pfecty, t̄q̄ in considera-
ne phisica, qm̄ in consideratione metaphisica. 1. si sit infinite pfecty ac-
cidentaliter ab alii pfectionibus adequate dist̄ ab ip̄o subto, q̄ dicit̄
infinite pfecty: q̄ pfectiones si distinguant̄ realiter subty erit infinite
pfecty accidentaliter in consideratione phisica: si d̄ eoby distinguant̄
fialiter zone n̄a subty erit infinite pfecty accidentaliter, tanty in
consideratione metaphisica. 2. si sit infinite pfecty eualiter q̄ eē ip̄y
n̄ ab alii pfectionibus adequate dist̄ à subto, s̄t in ip̄o fialiter, et
eualiter inclusy, q̄ pfectiones si tanty includant̄ in subto s̄t eā p̄
ui erit infinite pfecty eualiter tanty in consideratione phisica: si
d̄ includant̄ fialiter in subto explicit̄ et zone n̄a erit infinite p-
fecty eualiter, etiḡ in consideratione metaphisica. Patet igit̄ eē infi-
nite pfecty accidentaliter n̄ substitui simpliciter q̄ illas pfectiones,
q̄ reddit̄ infinite pfecty, nisi tanty cy hoc addito in zone infinite p-

fecty

factus est calidus accidentaliter non constituit simpliciter per calorem, quo
 fit calidus, sed tantum in zona calidi, ut bene patet obiectio facta;
 nego tamen esse infinite perfectus essentialiter constituit simpliciter per illas perfectiones quod
 reddit infinite perfectus, et hoc tamen dicimus quod est infinite perfectus essentialiter
 tantum in consideratione physica, tantum sub eadem consideratione constituit per illas perfectio-
 nes quod reddit infinite perfectus; ratio est meo iudicio evidens quod quod est infinite perfectus essen-
 tialiter non potest tale esse per aliquam perfectionem a se adequate distinctam, quod debet esse tale per
 aliquam perfectionem saltem includit essentialiter in ipso, quod debet constitui per talis perfectionem. Et
 hoc contra non quilibet totum constituit saltem inadequate quod in ipso includit tamen partem
 quod si est essentialiter perfectus tale esse per perfectionem in ipso essentialiter includit tamen partem
 non potest non constitui per talis perfectionem.

200

Hic premissis in liquido stat ratio non minus infirmari obiectio-
 ne facta, ego sic instaurum, et roborum: per hanc vocem Deus, aut per istum finem illi contentum
 intelligit explicitum, et directe quod est infinite, ac summum perfectus in omni linea, quo
 nihil perfectius excogitari possit. et intelligit quod est summum, ac infinite perfectus
 non quidem essentialiter, accidentaliter, sed essentialiter, hoc est quod sit infinite, ac summum per-
 fectus per semetipsum, et non per aliquam perfectionem quasi externam sibi supradditam. Patet contra
 meo iudicio satis aperte, quod perfectus est illud esse quod per ipsum perfectus est essentialiter, quoniam quod
 solus est perfectus quasi accidentaliter per aliquam perfectionem sibi supradditam. Unde perfectus
 est ignis, qui essentialiter, et substantialiter est calidus, aut lucidus, per calorem, aut lucem sub-
 stantialiter seque identificat; quoniam genus ignis, qui tantum id habet per se realiter
 distinctas, et sibi supradditas, id est quasi emendicat super perfectionem calidi, aut luci-
 di; si si per hanc vocem Deus intelligit explicitum, et directe quod est ita infinite,
 ac summum perfectus, ut nihil ipso perfectius possit esse, vel excogitari, sine dubio
 tale esse debet essentialiter, et per se ipsum esse infinite perfectus in omni linea, quoniam ego
 excellentis et sumat ab aliis perfectionibus adequate a se distinctis, digni sup-
 radditis.

Quare dicitur a paritate in hunc modum: si Deus esset summum
 perfectus non realiter per se ipsum, sed per varias perfectiones ab ipso realiter distinctas, et
 per sapientiam realiter dicitur esse sapiens, et per bonitatem realiter dicitur bonus,
 quod dubio non esset ita perfectus in consideratione physica, ac si id haberet per se ipsum.
 Istae perfectiones seque realiter identificatas, imo nec esset summum perfectus, cum
 possit dari aliud esse perfectius, si si Deus esset infinite perfectus non per se ipsum essentialiter,
 et metaphisice, sed per varias perfectiones ab ipso essentialiter, et metaphisice distinctas, et per
 sapientiam essentialiter dicitur esse sapiens, et per bonitatem essentialiter dicitur bonus similiter

n

n' est ita perfectus in consideratione metha, ac si id dicitur per seipsum finaliter s'lt
 q' perfectiones in ipso finaliter, ac essentialiter includat. Patet con ab omni moda paxi-
 tate; q' nomine Dei debet intelligi explicitè, & directe q' d' ei summe, ac
 infinite perfecty essentialiter q' se ipso, et quasi accidentaliter q' varias perfectiones
 extrane ponit, et quasi supraditas.

202

Hinc sic videtur efficaciter, s' e' summe, ac infinite perfecty essentialiter
 et sic debet includere, vel realiter, si infinite perfecty sit in consideratione p' hinc
 vel finaliter si infinite perfecty sit etiam in consideratione metha, omnes vero perfectiones
 simpliciter varias q' addit infinite perfecty; q' hinc in consideratione metha de-
 bet dicitur simpliciter q' omnes huiusmodi perfectiones. Patet con q' omne includens
 utpote toty actualis respici' inclusit debet essentialiter dicitur q' inclusit salty inade-
 quate, cy omne toty essentialiter dicitur inadequate q' singulari parte. An' ig' su-
 pra p' hinc e', ulterius dicitur, q' q' e' essentialiter, q' se perfecty ut sapiens n' e'
 sapiens q' aliquid fig' dicitur, et sic sit con extra ipso sapienty. q' debet e' sapiens
 q' sapienty substaty ipso, et in ipso essentialiter includit; ad modum quo q' h' e' p' se, e'
 essentialiter aial, n' e' aial q' aliquid aialitaty dicitur ab ipso nomine, s' q' aialitaty
 in ipso finaliter includit, et sic finaliter dicitur salty inadequate.

Capit. 63.

203

Eiusdem q' Conclusionis ulteriois comprobatio.

agui et compendio
 el fin ala
 uta

Probat 2o, q' id debet e' dicitur si sub consideratione metha q'
 Deo distinguit ab omni alio ente, q' n' sit Deus etiam sub consideratione metha, s' nulla
 ex perfectionibus divinis put' addita a' exterior e' distinctiva Dei ab omni illo q' Deus n' est.
 q' est. Ita q' exemplum d' int' d' a' se, q' q' applicand' cuilibet perfectioni
 in qua dicitur e' metha Dei e' finaliter dicitur. Enj' d' dicit q' q' e' intellectiv' a' se
 sit realiter Deus, t' n' eo p' hinc q' mente nra respiciamus int' d' a' se respiciamus
 immunitat' q' q' q', et reliquas p' h' perfectiones finaliter. Patet, n' si concipiamus
 alio ente int' d' a' se Deus n' differt ab illo q' int' d' a' se, hoc enj' e' utriusq' e' d'
 q' q' alij' aliud differt. Nisi dicat int' d' a' se includere finaliter ois alias
 perfectiones p' h' tunc enj' fateor e' adequat' e' q' h' metha; q' q' mores tunc
 n' distingu' finaliter ab illis; q' ut supponimus e' omnes perfectiones finaliter p' h'
 finaliter explicitè illas omnes exprimit, et signat.

Constat p' hinc 2o; n' si ponamus a' q' h' sit e' in mente nra sunt
 d' p' h' int' d' a' se, n' ideo ponimus Deu. q' q' n' ponimus omni omnipotens, immensy

q̄ int̄m̄a se si p̄c̄iū explicet hoc p̄c̄iū p̄at̄y int̄m̄a se, et alia f̄aliter n̄ includat
 n̄ p̄t̄ esse st̄it̄m̄ ad equat̄y se in m̄d̄ratione m̄t̄ha. N̄q̄ id st̄it̄m̄ f̄aliter
 n̄, q̄ si daret̄ realiter eo modo quo dat̄ f̄aliter, realiter st̄it̄m̄ et̄. Et̄.
 q̄ si ablata oīḡa realiter n̄ p̄t̄ realiter st̄it̄m̄ Deū, ablata, seu n̄ alata
 oīḡa f̄aliter n̄ p̄t̄ f̄aliter st̄it̄m̄ Deū.

¶ 3. q̄ p̄t̄m̄ metaph̄isicū alicuius entis debet dicere f̄aliter.
 Omne illud q̄ dicit̄ ens ē, et q̄ st̄it̄m̄ realiter. P̄t̄m̄ sic int̄m̄ n̄
 dicit̄ omne illud q̄ Deū, seu ens d̄m̄ dicit̄ à parte eū. q̄ n̄ p̄t̄ ēē p̄t̄m̄,
 sed etiā m̄t̄ha Deī. Max̄ p̄t̄. m̄t̄ p̄t̄. q̄ p̄t̄m̄ sic int̄m̄ s̄ly dicit̄ p̄t̄m̄
 intellect̄m̄ q̄ expr̄m̄it̄, s̄ly dicit̄ f̄aliter id q̄ in ordine ad eū motat̄
 p̄p̄at̄. P̄t̄m̄ int̄m̄ n̄ explicat̄ realiter seī oī p̄fectiones. P̄t̄m̄ q̄ f̄aliter
 nullat̄ p̄t̄ ēē p̄t̄m̄, seu etiā m̄t̄ha Deī. H̄c r̄o, et p̄cedens tota fundat̄
 in veritate maioris huius: etiā m̄t̄ha p̄h̄isica debet dicere f̄aliter, q̄ se
 habet realiter à p̄t̄ rei, supra q̄m, t̄m̄m̄ firmisim̄ r̄oī multiplex
 r̄at̄ionationis magna q̄d̄c̄ sent̄a architectari potest.

Caput. 74.

Solucione argutorum fixatur Nostra sententia.

Obicit̄ nos auctoritas s̄c̄i P̄p̄. auct̄m̄ d̄m̄ in Deo attributa
 que sint veluti p̄m̄ones, et p̄p̄ietates inq̄t̄ ad eū q̄m̄ p̄m̄d̄ supponunt
 integre, et ad p̄t̄m̄ st̄it̄m̄. Res: ad hoc ut p̄fectiones Deī sint attributa, ut
 vidimus d̄m̄. 1. s̄ly requirit̄ q̄ sint p̄fectiones vere in Deo extentes, quā nobis
 p̄m̄nt̄ cy veritate Deī q̄ veras p̄p̄is attribut̄, et q̄ aliquomodo distinguant̄
 ab eū, r̄oī s̄t̄ r̄oīa includentis ab incluso. P̄t̄m̄ n̄ debet quominus f̄ali-
 ter eū st̄it̄m̄. Enj̄ r̄oī loq̄tio P̄p̄ auct̄m̄ ēē p̄fectiones que sequunt̄
 eū, et ill̄ supponunt̄ st̄it̄m̄ ē adaptata r̄oī imp̄fecto cognoscendi modo,
 recipimus eū p̄ ad̄m̄ta speciebus d̄m̄ptis à casis, inq̄ videmus eū
 seu r̄oīa accidentibus p̄h̄isicis d̄m̄onari, et supponi ante ipsa. At r̄oī
 hoc n̄ ē traducendy ad m̄d̄randa in Deo, vel in alia r̄oīa qualibet
 accidentia m̄t̄ha, h̄c r̄oī n̄ dant̄. N̄q̄ si m̄d̄rarem̄ Deū cy illis utiq̄
 n̄ ad p̄fectiones ill̄ m̄d̄rarem̄, ac nunc sine illis cogitamus.

¶ P̄p̄. dicunt bonitat̄ et̄ ex eū ē, et̄ ē. insinuant tanty
 p̄m̄nt̄m̄ in r̄oīa r̄oīa: bene enj̄ valet̄ ē Deū q̄ bonus, n̄ t̄n̄ ē.
 P̄t̄m̄ attributa sint extra eū debet explicari hoc modo: extra eū p̄t̄m̄
 p̄t̄m̄ inadquato, beneficio s̄ly distinctionis r̄oīa r̄oīa, et hoc r̄oīa.

eni qdy omni pfectione attributy in consideratione metha finaliter, & realiter
in pbrica consideratione. Ad 13 pbratione Res, qd itud nomen impo-
nity tanty fuit ad signandy hunc pbrum pntis extere, n' n'
ad signanda alias qz cetera dicent pbrictates entis, bonitatz, veritatz etc.

At 14: Est responsio ad 29 pbratione. Hic nomen homo e proprius,
& specialiter impoitus ad signandy specis infimz hoi; si autz n' sig-
net oia illa pbrata qz homo set a pbrici n' est pfecto specis
infima: pbrille pbrici, qui pbrictat pbriz admirationis, ritus, & intellec-
tionis, est inferior regu illius, in quo attribunt ad maximu euz
methz hoi, patet qd est pbriz intellectionis, & inuz supaddit
ei pbriz ritus, & admirationis. qd ad hoc ut salvet euz methz
hoi ei specis infimz debet nario dici euz methz illius ei
oia oia pbrata, qz set, & qz attribuit a pbrici. Ergo si cada-
mus pbriz aliqz in ho includentz omny pfectione simpliciter
simplicz et asseramus illud ei euz methz? Si snt dicty
manet) nihil d' nos.

Obicit 4o. P' illa d' sit pfectissima n' nario q' sit pfecti-
sima in omni linea, p' sufficit q' sit pfectissima in linea euz; p' ad hoc n' re-
quirit collectio omny etc. Res oia pbrata p' pbrinent ad linez euz nulla
eniz e' taxata norma, & pbrimetu ultra qm nullatenus linea euz p' p'cedi-
at.

Obicit 5o ultimo ei coicabilz tribus e' pbrictio in ho qz si
pbrictet illi n' est adeo pfectus ac modo e'. p' ei amunicabilz tribus
e' pbrictio relativa q' etc. Res ei coicabilz n' e' pfectione relativity imo
potius abta euz d' e' oia abta pbrata sunt coicabilia p' iden-
tity etc. Sic autz n' loquimur nisi d' illo q' explicitz, & directz
signat vox Res q' tanty asserimus ei abty omne excluso relativo.

Conferendi, & disputationis finis.

101

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.

102

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.

103

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.

104

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.

An attributa Divina sint inaequalia inter se?

Caput. 13.

Explicat diffas, & proponunt PP³ sententia.

13 Non est ratio de attributis quod si in se a se sui, non est certum et attributa quod si in se a se sui non distinguuntur certum debet ei quod sic non est inaequalia, et omnis inaequalitas suggerit dictum inter extra que dicunt inaequalia ut est evidens. distat est de attributis quod sunt in nostro intellectu mentali quod sic patitur dictum rationis, et potest dubitari, an eodem modo admittant aliquam inaequalitatem inter se. 1^a

1^a sententia est negativa, quoniam defendit P. S. exanado 1° tract. 2. disp. 9. citans per ea Scotus in 1° dist. 8. q. 4. §. ad 4^m. Maixony q. 5. §. Si visus diffate. §. Okamy dist. 1^a q. 1. litera R. P. Molina 1^a P. q. 28. art. 2. disp. 4. Pater Barquez disp. 122. cap. 7. P. Suarez lib. 3. de divinitate cap. 10. et de sent. 1. auctoritate sanctorum PP³. Augustini lib. 1. de divinitate. cap. 7. et lib. 8. initio ubi docet in Deo non esse maius, et minus; eisdemque perfectionis esse unam personam, atque aliquam nec minoris perfectionis esse unam, quoniam omnes tres simul. Anselmi in Monologio cap. 16. ubi loquitur de divinis attributis ait, id est quodlibet unum illorum, quod omnia simul.

2^a probat 2° ratione quod quilibet attributus est quod 2^a ratione explicita scilicet, inter se, et essentialiter includit eum. quod requirit, est quod 2^a ratione explicita inter ea scilicet inaequalitas. Contra patet; quod si quilibet est quod 2^a ratione explicita includit reliqua, requirit est quod 2^a ratione explicita scilicet diversum a reliquis, accipiendo inaequale; diversitas enim requirit fundari supra id quod est diversum opponant; id autem quod essentialiter includit reliqua est unum, etiam est reliquis quod = Igitur de ex opposita sententia sequeretur aliqua realis inaequalitas inter Divinas personas, non ex divinis personis una est realiter inducta, reliqua vero producta: deus producens, et non productiva. Igitur perfectio est persona inducta, quoniam producta, et producens, quoniam non productiva: quod est.

2^a sententia est affirmativa, quoniam docet Durandus in 1° dist. 36. q.

1^a. et Gilij lib. 2. tract. 2. cap. 9. n. 7. nec ubi dicit sic auctor tract.

9. cap. 7. n. 5. ubi tanty negat cy Augustino iniquitaty inter attri-
buta qut si in se, n̄ qut subiacent notis q̄libet explicitis. Hic
senta etig requit ex opinione illoxy, qui docent n̄ oia attributa re
ipsa subsistere eiq. 2. q. n̄ oia si equalis nobilitatis, & perfectionis eo,
q̄ aliqua ptinent ad grady intellectuy, in quo di eiq. qualiter ubi-
tunt. Alia si extra eiq. gradus intellectuy, eiq. sequunt ut p̄prietate.
Ity a fortiori sequit ex eoy opinione, qui sic ipsa attributa reagte
na distinguunt in do. p̄p̄ari pot̄ 1. n̄q. idco attributa d̄ n̄ eunt iniqualia
inter se q̄ q̄libet dicit toty perfectiony alioxy; 2. qut subiacent notis scy
tibus explicitis n̄ q̄libet dicit toty perfectiony alioxy. q̄ qut subiacent not
tis q̄libet explicitis attributa d̄ n̄ iniqualia inter se. 2. q̄ si distingu-
rent a p̄ sui forunt a p̄ sui iniqualia, q̄ adveniente dicit. xonis nent in
equalia 2. y notis q̄libet explicitis, q̄ quos suplet d̄ffus distinctionis, qut
soly desiderabat ad iniquitaty.

22)
Pro explanatione diffatis suppono 1. sermone n̄ eē d̄ in-
qualitate, qut sit intū in ipsi attributis, q̄ ad hoc n̄cessy ē q̄ uny attri-
buty n̄ dicat intū toty perfectiony alterius, q̄ stare n̄ pot̄ cy intra identita-
te omniy attributoxy inter se, xone utur q̄libet illoxy ē intū id̄ q̄ oia s̄ l̄,
ut supra loquabatur Anselmus; ē igit sermo d̄ iniquitate extē p̄e-
niente a notis q̄libet admody, quo p̄mit ipsa distinctio xonis, qut
n̄ ē intū in ipsi attributis, s̄ in illa d̄ribat ex notis q̄libet.

226
Suppono. 2. dupliciter posse uny attributy dici iniquale
alteri q̄ xone 1. p̄cipue quātū n̄ scipit uny cy tanta perfectione, quanta
scipit altery q̄ uny attingit. 2. y aliquid p̄p̄ty ex se moxi estimabilitatis,
qm̄ p̄p̄ty 2. y attingit aliud attributy; & hoc pot̄ fieri q̄m̄ intū non
afficit, neq. cognoscat uny attributy eē iniquale alteri, aut uny eē moxi
perfectionis, qm̄ altery, q̄ n̄ facit adhuc operationy inter utryq. 2. p̄positi-
ve, quātū uny attributy scipit n̄ eē tanty perfectionis, qm̄ altery; q̄ intū
afficit uny n̄ eē tanty perfectionis, qm̄ altery, vel n̄ habere eod̄ p̄fecty
qm̄ hēt altery. Et hoc pot̄ adhuc dupliciter stingere: 1. si intū directe
affirmet uny n̄ hēre intū eod̄ perfectiony alterius; 2. si quasi reflexe
affirmet uny 2. y obicit alicui q̄libet n̄ dicere explicitē perfectiony, qm̄
dicit explicitē altery, 2. y obicit alteri q̄libet. 2. y vero patet q̄ diffas soly
pot̄ eē d̄ iniquitate p̄cipua, & d̄ positiva soly in 2. sensu; n̄q. d̄ posi-
tiva in 1. sensu evidens ē, q̄ intū sine fictione, & falsitate n̄ pot̄ affe-

unus attributus non sicut inter tanta perfectio, quam alterius, et inter sit unus
genus idem et altero.

Tota doctrina huius supponit altissime explicat ex glo distinctionis, quae dat inter se ipsa attributa, nam unus attributus potest dici dicitur ab alio, quod ratio 1° positivè, quatenus unus dividit se inter ab alio, quod ratio 2° negativè, quatenus inter affectus unus est dicitur ab alio, aut cognoscat dicitur inter utrumque, et sufficit, quod in actu exercito tale dicitur constituat. 2° positivè quatenus inter affectus unus attributus ab alio distinguitur, quod etiam dupliciter fieri potest, vel affectando directe unus inter ab alio distinguitur, vel quasi reflexè affectando unus extrinsecus ab alio distinguitur. 1^a affectatio falsa est ut patet, 2^a potest esse vera quoties dat distinctio rationi eorum talia attributa, hinc quod supponit

Caput. 24.

Propositio vix inter duplici idem.

1° Solo sit attributa sub optu adequato considerata nulla dicunt inaequalitate inter se. quod 1° sub hoc optu quilibet dicit totam perfectionem alterius, imo et omnium aliorum simul. et sub optu adequato nulla dicitur potest inaequalitate inter se. Patet contra, nam inter inaequalia unus extrinsecus debet dicere aliquid, quod non dicat aliud, quod si sub optu adequato nullus attributus dicit aliquid, quod non dicit alterius requirit inter attributa reperiri inaequalitatem, quod sub tali optu considerantur. Probat 2° inter attributa sub optu adequato considerata nulla dat distinctio rationi, quod nulla inaequalitas etiam rationi. hinc colligitur ex superioribus. Contra quod si inaequalitas supponit dicitur, quod non ubi nulla est distinctio, nulla est etiam inaequalitas. hinc colligitur, quod neque dat inaequalitas inter unus attributus ex una parte, et reliqua ratio ex altera parte est, quod sub optu adequato unus attributus non solum est idem formaliter et alio dividit, et etiam et reliquis omnibus, et quod sub tali optu non est inaequale, etiam respectu reliquorum omnium.

Progabit, an saltem sub tali optu adequato attributa sint aequalia? et videbat negativè tendit. quod non minus quod supponit distinctio exteriorum aequalitas, quam inaequalitas, nihil enim est sibi ipsi aequale, aut inaequale, et idem, atque inter attributa sub praedicto optu adequato nulla dat distinctio, quod nulla dat aequalitatem, dat enim medium inter aequalitatem, et inaequalitatem, est omnia identitatem. Nihilominus Res, ea attributa esse aequalia inter se. quod licet sub optu adequato non distinguant inter se ea distinctio rationi, quae consistit in dissimilitudine,

cen n̄ equivalencia logica optu, de qua p̄ter disputant Phil, ditingun
 tr̄ alia distinct̄ rōni quasi numerica, quz existit in dist̄ numerica optu
 dō similij, & logicē p̄ter equivalenti, n̄ s̄ 1^a distinctio optu dicitur
 existit in obij distinctio intentionalis, quz ē distinctio plus qm̄ numerica
 ita 2^a distinctio numerica optu dicitur existit in obiectu qm̄ distinctio quasi
 numerica intentionalis: hęc autē distinctio sufficit ad equalitatem rōni inter
 attributa, s̄ sufficeret mera distinctio numerica realis ad equalitatem rea
 ly autē in 2^a p̄latione notat d̄cliv p̄barimus ex negatione distinctionis nega
 in equalitatis, loquuti fuimus de distinct̄ rōni qm̄ existit in distinctio
 intentionalis, qm̄ n̄ s̄nt attributa sub optu adequato r̄iderata, licet s̄
 aut̄ aliq̄ quasi numerica; ex negatione 2^a illius distinctionis bene infert
 negatio in equalitatis, qm̄ n̄ s̄nt alia distinctio quasi numerica, q̄n̄ s̄nt
 p̄t̄ eī in equalit̄ alteri, qm̄ sit dissimile; licet ē d̄ p̄t̄ eī dissimile, qm̄
 sit in equalit̄.

Sit 2^a d̄clō attributa p̄ sub optu inadequato r̄iderata
 p̄t̄ eī in equalit̄. p̄ 1^a q̄ sub hac r̄ideratione uny attributy dicit in suo
 optu aliq̄ p̄t̄ q̄ n̄ dicit in suo optu aliud attributy, s̄ hęc p̄t̄a p̄t̄ eī in
 equalit̄ q̄ attributa sub optu inadequato r̄iderata p̄t̄ eī in equalit̄. Mai
 r̄itat q̄ sub ea r̄ideratione uny attributy ē ḡaliter d̄t̄ ab alio d̄t̄ rōni
 quz existit in distinctio intentionalis p̄t̄a, s̄ ad hanc distinct̄ n̄axij
 ē q̄ uny dicit in suo optu aliq̄ p̄t̄ q̄ n̄ dicit aliud in suo optu p̄t̄
 q̄ m̄a p̄ioris sylli, s̄ hęc p̄t̄a ex ip̄o, q̄ d̄versa sint q̄libet s̄abet suz
 p̄p̄q̄ stimabilitat; unde una p̄t̄ eī m̄a qm̄ altera q̄ p̄t̄ eī in
 equalit̄ in p̄fectione. p̄t̄ n̄q̄ eī intellectiv̄ & se p̄fectiv̄ ē qm̄ eī sub
 stantiv̄, s̄ p̄t̄ uny attributy dicere in suo optu ḡali rōni intellectiv̄,
 & altery dicere in suo optu ḡali p̄t̄ rōni n̄ct̄. q̄ p̄t̄ uny dicere in
 suo optu m̄a p̄fectionis, qm̄ altery, & sequenter in equalit̄.

Probat 2^a d̄clō d̄clō q̄ uny attributy sit in equalit̄ al
 teri 2^a rōni, nil aliud ē, qm̄ q̄ uny n̄ recipiat 2^a p̄t̄a tanty p̄fectio
 nis, qm̄ ē p̄t̄a 2^a q̄ recipit altery; s̄ p̄t̄ uny attributy sub optu in
 adequato n̄ recipi 2^a p̄t̄a tanty p̄fectionis, qm̄ ē p̄t̄a 2^a q̄ recipit
 altery. q̄ p̄t̄ uny attributy eī in equalit̄ alteri 2^a rōni. p̄t̄ 2^a q̄ 2^a
 hęc in equalit̄ sit rōni n̄ p̄t̄ illi ob̄t̄are amōda r̄identit̄ realis quz d̄t̄ in
 dia attributa, q̄ ex hac optime p̄ponit d̄t̄ rōni, qm̄ soly d̄t̄ p̄supponit hęc in equalit̄
 tas rōni, q̄ nil p̄t̄ ob̄t̄are hęc in equalit̄. p̄t̄ 2^a n̄q̄ p̄t̄ ex attributis p̄t̄
 si d̄tingueret realit̄ inter se s̄unt realit̄ in equalit̄, s̄ hac accedente d̄t̄ rōni
 in equalit̄ 2^a rōni. An̄ q̄ q̄ n̄ intellectio d̄ d̄tingueret realit̄ ab p̄ternitate magis

perfecta realiter est intellectio, qm p[er] se nit[ur], e[st] nequenter cent realiter iniquales. lo[qu]i
 Inq[ue] ideo sunt tunc realiter iniquales, q[ui]ny attribut[us] n[on] dicit realiter p[er]fect[us] alterius
 nec illi equivalent[ur] quoad estimabilitat[em]. No[n] falta nada sino p[er] se nit[ur], sed;
 p[er] accedente distinct[us] zoni, uny attribut[us] n[on] dicit intentionaliter p[er]fectionis
 alterius, nec illi equivalent[ur] quoad estimabilitat[em]. q[ui] accedente dit[us] zonis
 sunt intentionaliter, t[ame]n 2 y zoni iniquales.

24 Hinc generaliter d[er]ivatur illa attributa ei 2 y zoni n[on] p[er]fec-
 tiora aliis, aut minus p[er]fecta, q[ui]ny si distinguerent realiter inter se sunt
 realiter p[er]fectiora, vel minus p[er]fecta; h[ec] eni[m] e[st] optima regula ad taxan-
 dy excessu p[er]fectionis 2 y zoni n[on] p[er]fectior. Sicut ex attributis in p[ar]t[ic]ulari sit p[er]fec-
 tius, vel minus p[er]fectus alio, n[on] e[st] investigand[us] in p[re]senti. Pro explicacione
 s[ecund]o s[er]vare regule animatexto, q[ui]ny, ut e[st] duobus extremis uny sit realiter mi-
 nus p[er]fectus alio, necesse e[st] careat realiter aliquo gradu p[er]fectionis, q[ui]ny sicut
 altery extremy cui comparat[ur]: ut aut[em] sit 2 y zoni, vel intentionaliter minus
 p[er]fectus alio necesse e[st] caret intentionaliter, vel 2 y zoni aliquo gradu p[er]-
 fectionis q[ui]ny sicut altery cui comparat[ur]; h[ec] carentia n[on] e[st] int[er] in illo
 ext[er]io, q[ui]ny dicit intentionaliter minus p[er]fectus, s[ed] in opt[im]o finali, quo regit[ur];
 ex eo eni[m] q[ui]ny sic opt[im]us n[on] explicet tal[em] grad[us] p[er]fectionis dicit sicut illo
 careat intentionaliter; q[ui]ny igit[ur] attributa eiusmodi s[unt] ut si fingamus
 ext[er]ia a p[re]senti, s[ed] intentionaliter ext[er]ia in mente n[ost]ra uny e[st] re-
 aliter p[er]fectius altero, signy e[st] q[ui]ny actualiter uny e[st] 2 y zoni, sive in-
 tentionaliter p[er]fectius altero; n[on] s[ed] se h[ab]et realis carentia p[er]fectionis
 in ordine ad iniquitat[em] realy, ita se h[ab]et intentionalis carentia in
 ordine ad iniquitat[em] intentionalis in p[er]fectione.

25 Obiicit[ur], p[er]fectiones attributales explicit[us], e[st] s[un]t in Deo,
 q[ui]ny in nostris opt[im]ibus, q[ui]ny ut subiacent nostris conceptibus sunt iniquales, et ig-
 nit[ur] sunt in Deo, exunt iniquales, vel si hoc e[st] falsu[m], neq[ue] exunt iniqua-
 les in n[ost]ris opt[im]ibus; Ans[er]et[ur] stat[im] aliqui opt[im]es nostris e[st] falsi q[ui]ny non
 d[er]ivarent[ur] rebus ip[s]is, co[n]tra q[ui]ny n[on] e[st] catenus illy ut subiacent nostris
 opt[im]ibus sunt iniquales, quibus sicut zoni explicitas iniquales; q[ui]ny si e[st] s[un]t
 zoni explicit[us] sunt in Deo finaliter, et ig[itur] in Deo exunt iniquales
 illy p[er]fectiones attributales. Nec obstat q[ui]ny in Deo zoni explicit[us] attributo-
 ry identificat[ur] cy e[st] n[on] et ig[itur] relationis q[ui]ny identificat[ur] cy e[st] n[on], e[st] t[ame]n n[on]
 tollit, q[ui]ny mutuo opponant[ur], q[ui]ny possunt zoni explicit[us] attributo-
 ry identi-

ficari cy esse, & nihilominus inaequales inter se.

226 Deo distingantur est sunt in Deo 2y positivum qd dicunt in
nris optibus secundo anse, 2y negativum nego anse. Ceterum sapientia, &
immensitas putat si in nris optibus dicuntur inaequales nri positivum 2y positi-
vum qd important, sicut etiam 2y negativum; sicut immensitas nri dicit
in nostro optu explicite illy gradus perfectionis quae sapientia in
nostro optu dicit, propterea motus est immensitas, quae sapientia. Cy
autem immensitas in Deo dicitur etiam illy gradus perfectionis, quae in Deo dicitur sapientia, cy
utraq; sit genus idem inde est, qd immensitas in Deo nri possit esse minor, sicut inaequalis sa-
pientia, bene tamen putat est in nostro optu. Rursus ut immensitas, & sapientia sint inaequa-
les, quae est ut distinguantur inter se. qd si in Deo nri distinguuntur, & distinguuntur in nostris
optibus, utiq; poterunt sic esse inaequales, & alibi nri esse inaequales.

227 Ad probandum autem frago sequens; qd ratio est, ut optus nostri nri sint falsi,
qd nri explicent diversum ab eo, qd in Deo est; etiam nri exprimant totum id, qd in Deo est. Totum
positivum qd exprimit optus sic immensitas est in Deo, licet in Deo sit etiam aliud, qd nri ex-
primit tali optu. Ad probationem contra dico, eatenus attributa putantur in nostris o-
ceptibus esse inaequalia, quatenus exprimunt 2y rationes explicitas, quarum una nri impor-
tat gradus perfectionis alterius: unde cy putantur in Deo, quilibet importet perfectionem
alterius, nri possunt in Deo esse inaequales illy igitur rationes explicitae. Nec eadem est ratio
& divini relationibus; qd licet identificentur cy cum, distinguuntur tamen realiter inter se,
atque adeo possunt invidi opponi: at 2y attributa nullae sunt in Deo dicitur inter se
actualis, & propterea putantur in Deo sunt nequeunt esse inaequales.

228 Ad fundamenta 2y sententiae facile ex dictis retinetur. Ad 2y. Deo sancto
aliosq; ex antiquioribus scholasticis tamquam loqui de divinis attri-
butis, vel putantur sicut in Deo a se ipsis, vel ut recipiuntur a nobis conceptu adaequato
experimente omnia praeterita, quae sunt in se quilibet attributa: sub qua consideratione
diximus, nullae dari inaequalitatem. Ad 2y omnino contra, distinguo respondens: ne-
quit etiam 2y rationes explicitae inter attributa recipi inaequalitatem inter se secundo contra,
inaequalitas exterior proveniens a nris optibus, nego contra. Haec distinctio satis expli-
cata est in cap. precedenti. Ad 2y contra, nego ex nra sententia. omnia specialia aliquid dif-
ferentiae, cum divinis personarum aequalitatem realis; qd in opposita sententia, eadem distinctio
manet, & qua in materia de divinitate.

De simplicitate Dei.

Discutimus hucusq[ue] & etiam de eius[us] attributis in co[m]muni, quae
putavimus n[on]a: nunc rectus doctor[um] ordo postulabat, ut de singulis inq[ui]siti
ageremus; q[ui] t[ame]n annualis noctis curriculum imminet igitur occasus cogimur plura
omittere, & quasi saluat[ur] uny vel altery attributy attingere, in q[ui]bus specialis re-
luceat diff[er]entia: ac h[ic] in p[re]senti disc[us]sione agemus de simplicitate Dei.

Caput. 13.

Quae certiora sunt p[ro]mittimus.

Saepe apud Philosophos, & Sanctos D[omi]n[us] P[ro]f[und]it[er] unitas ex sim-
plicitate; Unde Henricus in summa art. 28. q. 1. & apud ipsu[m] Hugo Victorinus
dixerunt simplicitat[em] e[ss]e q[ui]ndam spec[ie]s p[ro]fectu[m] unitatis. H[ic] Ricardus et[ia]m Victorinus
lib. 2. de Trinitate cap. 10. ait in Deo e[ss]e summam unitatis simplicitat[em]: ac
R[ati]o[n]is Sanctus Bernardus lib. 9. de Consideratione cap. 7. inquit: ut liquido nove-
rit, q[uo]d simplex dicam id[em] q[ui] uny, tam simplex Deus, q[uam] uny e[st]. Nihilominus
dat[ur] discrimen inter unitat[em] & simplicitat[em], ratio cuius omne simplex e[st] uny, n[on]
t[ame]n omne uny e[st] simplex. Pro cuius intelligentia notabis duob[us] e[ss]e pluralitat[em]
quae excludit ab unitate: alia e[st] pluralitas multiplicationis in pluribus; alia
oppositionis ex pluribus: prior excludit p[ro]unitat[em] p[ro]p[ri]e dicta[m], posterior q[ui] simplici-
tate[m], quae et[ia]m late appellat unitat[em], q[ui]a vere excludit aliquam pluralitat[em]. Per ex-
clusionem v[er]o pluralitatis Deus dicitur uny, sive unyus, aut solus & quo agunt alii
eo attributy unitati & exclusionem v[er]o pluralitatis Deus dicitur simplex & qua simpli-
tate agimus in p[re]senti.

Quae simplicitas directe opponat oppositioni, videndy e[st], q[uo]d sit oppositio
h[ic] aut[em] vel p[ot] accipi, ut dicitur toti, & sic dicitur oppositio ex partibus; vel p[ot] accipi
ut dicitur partibus separatis inter se & sic dicitur una sponere ex alia. Prior dicitur oppo-
sitione ex his, posterior ex his, ut loquitur Sylvest[er] 2. p[ar]te 2. art. 1. oppositio ex his
e[st] quasi partiva toty eny opponit ex partibus: oppositio ex his e[st] quasi activa q[ui] partes
simul decurrunt ad sponendy toty. Unde p[ot] aliqua entitas e[ss]e simplex simplicitate
excludente oppositione passiva, n[on] t[ame]n excludente oppositione activa, q[ui] optime p[ot] una
part[em] s[ecundu]m altera parte sponere aliq[ui]d toty, q[uon]iam ipsa passive sponat ex aliis partibus,
s[ed] e[ss]e p[ot] aliqua entitas sponi ex partibus t[ame]n toty, q[uon]iam ipsa active aliq[ui]d aliud
sponat. Hinc p[ot] q[ui] simplex simplicitate opponat oppositioni: omnimoda simplicitas debet

ex

excludere omnes partes, neq[ue] totu[m] in actu; s[ed] etia[m] in pot[estate]. ita ut d[e] positione, d[e] p[ro]p[ri]etate
nihilitat[is] excludat.

231

231° diff[er]entia e[st] an in Deo regeriat summa simplicitas a p[ar]te rei que illa
excludat omnes positiones p[ar]tium a p[ar]te rei. Deo dubitandi pot[est] e[ss]e q[uo]d simplicitas
n[on] videt[ur] e[ss]e p[er]fectio simplicitatis; q[uo]d n[on] e[st] ponenda naxio in Deo. An q[uo]d si e[st]
talis, omne id, q[uo]d magis participat de simplicitate, magis participaret de p[er]fec-
tione: et sic quilibet res simplicior e[ss]et p[er]fectior p[ar]te, et minus simplicis; s[ed] hoc
e[st] falsu[m]; q[uo]d materia e[st] simplicior toto p[ar]te, et t[ame]n p[ar]te p[er]fectior e[st], q[uam] mat[er].
imo generaliter quilibet p[ar]te e[st] minus p[ar]te, q[uam] p[ar]te, q[uo]d p[ar]te ex p[ar]tibus;
et t[ame]n quilibet p[ar]te e[st] minus p[er]fecta q[uam] totu[m]. p[ro]p[ter]ea mixta p[er]fectiora sunt q[uam]
elementa, et t[ame]n magis p[ar]te q[uo]d e[ss]e. Istat, ne si simplicitas e[ss]et p[er]fectio sim-
plicitatis, p[ar]te e[ss]et imperfectio simplicitatis, et sic que plures s[er]vent de p[ar]te plures
s[er]vent de imperfectio[n]e; q[uo]d e[st] falsu[m]. Ex quo arguitur liquet in 1° dist. 8. q. 3. q.
genultimo infert, q[uo]d simplicitas n[on] sit p[er]fectio simplicitatis. 2° q[uo]d in Deo e[st] ratio
totius. q[uo]d e[st] ratio p[ar]tis, q[uo]d e[st] p[ar]te. An q[uo]d ty ex h[oc] 3° met[er] textu 31. p[ar]te.
p[ar]te totu[m] dicit id cui nihil d[omi]n[us], ideo q[uo]d totu[m] dicit id q[uo]d p[ar]te 1° Coeloy textu 4. ty ex
modo loquendi S. Patry tribuantis Deo totu[m] totu[m]; Ne Augustinus Epistola 57.
dicit Deo cuiuslibet p[ar]tis ad e[ss]e totu[m]; et auctor libri de speculo cap. 1. ad ex[em]p[lu]m Augus-
tini auerit o[mn]ia n[on] posse capere Deo totu[m]; et Bernardus 190. dicit in Deo totu[m] e[ss]e
summu[m], totu[m] e[ss]e unu[m]; ratio aut[em] totius, et p[ar]tis simplicitati addeat q[uo]d e[ss]e.

233

233° Nihilominus certissima e[st] affirmativa sententia, que in Deo ponit
summa simplicitate a p[ar]te rei. Istat ex Concilio lateranensi 4° ut refert cap. firmite[m]
de summa diuinitate ubi dicit, Deo e[ss]e sub[st]antia[m] o[mn]i[m]u[m] simplicem. It[em] ex P[ap]a p[ar]te Dion-
isio, Athanasio, Maximo, Augustino, Beda, et aliis. p[ro]p[ter]ea Ciriacus Alexandinus
lib. 34. ait Deo e[ss]e simplicem p[ar]te p[er]fectione omniu[m]. et d[omi]n[us] auerere extreme im-
p[er]ietatis e[ss]e p[ro]nuntiat Damascenus 1° de fide cap. 12. ac deniq[ue] Sanchez Maximus
Lentuzia 4^a cap. 8. ait, p[ar]te in Deo cogitare, nefandu[m] e[ss]e.

234

234° Probari solet contra ioh[ann]e. 1° q[uo]d omnis p[ar]te a p[ar]te dicit im-
p[er]fectione. q[uo]d dicit in Deo talis simplicitas, que excludat omnes p[ar]te a p[ar]te rei.
An q[uo]d si, q[uo]d omnis p[ar]te involuit p[ar]te; s[ed] ratio p[ar]tis, qua p[ar]te e[st] imp[er]iet-
tat imperfectio[n]e, ut sic eni[m] dicit implentio[n]e, q[uo]d q[uo]d se h[ab]et a r[ati]o[n]e p[er]fecta totius, q[uo]d
n[on] e[st] imperfectio in p[ar]tibus, erit etia[m] in toto, q[uo]d ex illis e[st]. P[ro]p[ter]ea ratio n[on] o[mn]i[n]o
ait 2° q[uo]d n[on] ostendit quare r[ati]o p[ar]tis ut talis involuit imperfectio[n]e, s[ed] s[ed] eni[m] imp[er]ietat
no[n] dicitur inaequatu[m] a toto: pot[est] aut[em] distingui sic a toto, et s[er]u[er]e tantu[m] p[er]fectione ac toto,
nec uiget ex eo q[uo]d p[ar]te dicit implentio[n]e, q[uo]d hoc nil aliud e[st], q[uam] ratio p[ar]tis; dicere
enim implentio[n]e e[st] n[on] dicere totu[m] totius; ex quo adhuc n[on] apparet imperfectio. 2° q[uo]d

licet id partit dicitur imperfectio ad hoc n̄ sequit̄ q̄ toty ex illis partibus po-
 sity dicit eḡ imperfectio, n̄ h̄c imperfectio, l̄ pot̄ eī positivā, vel tanty nega-
 tiva. Refundit̄ in ip̄y toty, s̄ ad hoc n̄ ḡbat̄ quomodo ratio partit & se
 dicit imperfectio positivā. s̄ toty dicit negativā; q̄ auty h̄c n̄ refundat̄
 in toty ostendo sic. H̄c imperfectio negativā ē carentia p̄fectionis, qm̄ dicit̄
 altera p̄partē, s̄ ex eo q̄ una pars careat p̄fectione alterius p̄partē, n̄ sequit̄
 q̄ toty ea p̄fectione careat; s̄ ex eo q̄ pars dicit imperfectio negativā; h̄c
 imperfectio n̄ refundit̄ in toty. s̄ fiat, n̄ ideo pars dicit imperfectio;
 q̄ n̄ includit p̄fectionem alterius p̄partē; s̄ toty eḡ p̄fectionem includit, q̄ toty
 n̄ dicit imperfectio partit. Rursus idē pars dicit eḡ imperfectio, q̄ ē tan-
 ty una pars, s̄ ex hoc n̄ sequit̄ q̄ toty sit tanty una pars; q̄ neque sequit̄
 q̄ toty dicit eḡ imperfectio.

Iny fe
 gen val
 va

35 Probari solet 2. q̄ Deus ē essentialiter ens à se. q̄ nequit vere
 dependē ex p̄tibus, Probat̄ con̄, n̄ quodlibet toty dependet à partibus ex q̄
 ponit̄; ens auty à se à nullo alio dependet. q̄ ex ratione entis à se
 infert̄ negatio p̄ponit̄, q̄ ratio d̄ducit̄ ex Anselmo in Monologio
 cap. 16. ubi enī ḡbat̄, Deū n̄ eī p̄positū, q̄ omne p̄positū ut substat in-
 diget̄ his ex q̄ p̄ponit̄, illis debet q̄ ē, q̄ q̄ ē q̄ illa ē.

Quo
 dicit
 dicit
 soler

36 Neque h̄c ratio oīo placet q̄ de ratione entis à se toty ē, q̄ neque
 n̄ sit ab alio effective, sive p̄ vey influxu, s̄ hoc p̄petit̄ p̄posito, qm̄ sit ex
 partibus, q̄ n̄ ē ab illis effective p̄ vey influxu. Si auty p̄ ens à se intellē
 gar, q̄ neque ē ab alio effective, neq̄ ex alio, tm̄q̄ ex parte int̄ra, annūis ab al
 q̄ anti, id ip̄y q̄ negat̄ ab adversariis; 2. q̄ ē à se tanty importat̄ n̄ eī p̄fectio
 ab alio extra se; p̄positū auty licet sit ex partibus, n̄ ē ab alio extra se, cy
 partes sint oīo int̄ra p̄positū p̄ vey identitatē cy illo, distinctio enī partit
 à toto. s̄ qualinimē dicit identitatē cy illo, licet simul dicit distinctio. q̄
 ratio entis à se n̄ pugnat cy p̄ponē ex partibus.

plac
 ab al
 a va tu
 p̄ponit̄

37 Pro assignanda efficaci ratione ad p̄bandū simplicitatē p̄. Noto
 suppono. 1. ex carentia distinctionis, & pluralitatis in Deo optimi inferri
 simplicitatē, & carentiā cunctarū p̄ponit̄, q̄ omnis p̄positio requirit̄ dist̄,
 & pluralitatē partit p̄ponentit̄, nihilominus in p̄senti n̄ oportere uti
 hac ratione, q̄ alibi p̄barimus identitatē binariū p̄fectionis ex p̄ simplicitate.
 Unde n̄ sine circulo vitioso nunc p̄baremur p̄ simplicitatē ex identitate,

Nota

seu carentia distinctionis inter perfectiones Dⁱ, si autem quis admitteret ali-
unde identitatem omnimodam inter prout d^o optime ponet ad hoc redargui, et
cogit ad sciendum simpliciter, et excludendum omnem rationem in Deo, quod ponitur
supponit dictum, et pluralitatem partiumponentium.

236
Suppono 2° nisi solus Deus Deum esse perfectissimam simpliciter in
omni linea, et etiam quod est Divinus, et in Deo, realiter Deum esse simpliciter
perfectissimam in omni linea: aliqui Deum ponent realiter ex aliquo quod non
est Deus realiter, et sequenter ex aliquo, quod est realiter creatura; non enim dicitur me-
dium a se, inter hoc quod est realiter Deus, et est realiter creatura. Partem ab-
surdius, quam Deum ponit, et resultare inter se ex partibus creatis. sequela quod
Deus non perfectissimus realiter est Chymera. quod quod non est perfectissimus rea-
liter non est Deus realiter. quod si Deus poneret inter se ex aliquo non perfectissi-
mo realiter, poneret ex aliquo non Deo realiter, et sequenter ex aliquo,
quod est realiter creatura.

237
Suppono 3° si Deus poneret ex partibus hanc rationem esse om-
niam, aliqui Deum non esse ens simpliciter naturam: Unde quilibet parte peteret
naturaliter, et natura dungi ex alia parte ad constituendum Deum, et quod fractioni
exigentia, quam materia exigit figuram, et forma corporea materiam; et talis de
parte ab ea potest una existere sine alia; ille vero partes simpliciter non possent se-
parari.

240
Hic supponit quod efficaciter de simpliciter. 1° et 2° supponit
non quilibet ex illis partibus, ex quibus Deus poneret esset simpliciter perfectis-
simam in omni linea. quod quilibet esset realiter Deus. quod parte rationem partium dat
Deum, non quod requiritur positio ad constituendum Deum; si autem aliqua ex illis parti-
bus non est simpliciter perfectissimam talis parte realiter esset creatura, vel potius
Chymera. quod Deus constitueret inter se ex creatura, vel Chymera. quod 2° ex 3° sup-
ponit. Non id quod naturaliter exigit aliud realiter distinctum ad constituendum aliud
perfectissimam realiter imperfectum est utique ab eo dependens ad aliud realiter ad-
quate distincto; et quilibet parte constituta si ita se haberet. quod esset realiter
imperfecta. Probo magis; non ideo forma corporea est realiter imperfecta, et
minus perfecta quam totum quod naturaliter exigit alteram partem, nempe materiam
ad constituendum totum. quod quod ita se habuerit existit realiter imperfectum, et minus
perfectum, quam totum, quod ponit. Atqui ex his apparet impossibile, quod aliqua Divinitas rea-
liter imperfectum, aut minus perfectum quam Deus; quod Deus requiritur poni ex partibus
realiter distinctis.

42 Probat 3° a priori; nō simpliciter ē perfectio simpliciter simplex, sed melius est, qm̄ nō igitur q̄ ponenda ē in deo. Ans p̄ q̄ ceteris partibus simplex potest sponte, qm̄do simplex potest stinere tantum, qm̄do stinet in opposito; simplex enī perfecti adiunct, q̄ sponte supportit dispersum in plures partes; simplicitas nō potest ēe impedimento ad summam perfectionem obtinendam; q̄ ē perfectio simpliciter simplex; ita arguit S. Bernardus. lib. 3. de consideratione, ubi disputans d. Hilary ponens distinctionem inter eū, & relationes, & sic sponte aliquem ex utroq̄. Sic verba perfecti: mibi nō deest, q̄ cogitem melius eiusmodi notuo. curis q̄ mera simplicitas, vero iudicio, nō simplex multiplici ante- fert. Idem fere dicit Augustinus lib. de quantitate arii cap. 11.

Caput. 24.

Ad rationes dubitandi ex dictis respondetur.

42 Rones a nobis facte p̄serti p̄bant in deo nō dari sponte partem, itaut ipse sit, aut sponte ēe realiter sponte ex partibus. Itē circa 2° positionem actus solus p̄bant, q̄ deus nō potest maliter ex altera parte aliquid realiter sponte, nō vel altera parte ēet aliquid increatum, & hoc impossibile ē extra deū, vel ēet aliquid creatum a quo p̄inde dependeret deus in suo ēe q̄ ē manifesta imperfectio. An d. possit deus, vel nō possit active sponte ex aliquo creatore adhuc statat ex rationibus p̄dictis, q̄ adhuc nō ostendit q̄ deo partem de se involvat imperfectio; de hoc actu separatim agemus in cap. sequenti; nunc v^o ad rationes dubitandi cap. 1. sponte tendit ē. Ad 1°

43 Ad 1° negat ans, ad huius probationem rō 1° neg. sequelq̄, nō perfectio simpliciter simplex nō separatur ad ens quā tale, s̄ ad ens, quā ens. Licet enī ex suppone q̄ aliquod ens dicitur, sit finitū, & limitatū, melius sit q̄ que illi q̄ sit sponte, qm̄ q̄ sit simplex, ut p̄bat argutū; abtē tū ens ut sic melius ē d. si q̄ simplex qm̄ q̄ sponte: s̄ melius ē d. si q̄ infinity, qm̄ q̄ finitū; nō simplicitas trahit ab infinitate; nō q̄ sequit ex eo q̄ simplicitas sit perfectio simpliciter simplex entitatis dicitur eo ēe perfectio, quo magis participat de simplicitate. Rō 2° dicitur magis; omne id, q̄ magis participat de simplicitate, magis participaret de perfectione ceteris partibus secūdo, aliter nego magis. Itaq̄ huius separando simplicitas ad ens ut tale, semp̄ ceteris partibus magis melius ē ēe simplex, qm̄ sponte. si nimis

Ans
Cur de
Dist
rim

simples advenit sub simplicitate eandem perfectionem, quas retinet spōty sub
multiplicitate. Talis autem est simplicitas D, quae non est simplicitas per dimi-
nutionem, ut in exemplis alatis, sed per adunationem plurium sub una simplici
zone, unde ille appellat Augustinus 6.º de Trinitate cap. 4. multi-
pliciter simplicitatis, et simpliciter multiplicitatis. et Bernardus Victorinus
lib. 2.º de Trinitate cap. 20. ait in Deo esse tantam simplicitatem ex per-
fectionis immensitate.

Aliter dicendum est de pluribus entitatibus creatis
simplicibus, quae ideo sunt minus perfectae, quam spōty ab illis constituta, in quibus
non sunt ut cunctae simplices, potius enim ex hoc titulo excedunt spōty; et
sunt simplices per diminutionem. Ita magis est minus perfecta, quam totum spōty
quod non advenit sub sua simplicitate omnes perfectiones spōty; non enim est per se
subsistens, neque completa, neque operativa, et est spōty; si autem omnes eas
perfectiones in se adveniat magis perfecta esset, quam totum spōty zone solius
simplicitatis. Ad istam rem est proportionaliter ad ea quae dixi-
mus de simplicitate perita recedimus ea imperfectiora, quae magis parti-
cipant de ratione certis partibus.

Ad 29.º rationem dubitandi Deo ratione totius posse accipi de
relativa simplicitate, vel relative, vel absolute. Doty relative accipitur per habitudinem
absolutam ad partem non appetit Deo: neque de hac ratione totius loquuntur SS. PP. Cy-
licum aliquam totalitatem Deo attribuunt. Doty autem absolute accipitur est idem ac perfec-
ty, et sic vere appetit Deo 1.º modo loquendi SS. PP. Hoc totum mini-
me importat partem, unde aliqui appellant totum negative non positive.
Expressa mens Anselmi in Exordio cap. 28. ubi dicit Deum non
sex esse partes, et esse ubique totum.

Caput. 33.

An Prima simplicitas excludat operationem activam
cum alio creato.

Vidimus hucusque quomodo Prima simplicitas excludat omnes
operationes passivas a parte rei. Nunc inquirendum est an etiam excludat omnes operationes
activas. quae differunt longe diversa est a precedenti, nam quod aliqua entitas esse simplex

in se simplicitate passiva, & adhuc active sponere cy alia entitate. Cuius
diximus in precedentibus simplicitate ei affectionis simpliciter simplicis, loquuti
sumus de simplicitate passiva, sive excludente omnes spones passivas, que
prie appellat simplicitas. An 2° alia simplicitas activa excludens spones activas
sit affectio simpliciter simplex, adhuc est vel stant. in scientia cap. de cetero.

Igitur spones phisica sive que dat a se sui multiplex est alia
ex mat^a, & fia, alia ex rubro, & accidenti; alia ex ruggoto & na; alia ex
essa, & extra. Dupliciter autem intelligi potest Deus venire in spones cy aliquo
Creato. 1° naturaliter, quo facto materia venit in spones cy fia, rubro cy acci-
denti, na cy ruggoto. 2° libere, & gratuito. 1° modo evidens est, Deus
non posse venire in spones cy creatura; neque hoc modo sponit cy aliquo, intus or-
dinat ad illud. Atqui evidens est Deus non posse intus ordinari ad creaturam, que
est independenti a creatura; ordinatio enim importat dependentiam, & mansuetu-
tionem ad illud, ad quod ordinat. quod evidens est Deus non posse venire in spones cy
aliquo Creato naturaliter. Superest ergo disceptare an saltem libere, & gratuito Deus
venire possit in aliquam sponem phisicam cy creatura.

1° deo implicat Deus sponere cy aliquo Creato, tanquam cyma
vel fia. 1° est ut cortex exhibet quod utraque sponitio evidenti acquit imperfectis
in extremis igitur sponitibus; etenim munus 1° est ei rubro fia, ab ea quod im-
formari, & actuari; munus 2° formae est ei actus magis, & finale prout omnium ope-
rationum immanentium. 1° implicat, Deus vel actuari, & informari a fia,
vel actuari, & informari magis, aut est finale prout immanentium operationum. q. est.

Probat motus quod hoc non involvunt mutationem, & effectibilitatem, quod in Deo
ut quicquid actus cadere non possunt. Iste autem, & nulla substantia completa potest
venire in spones cy fia, vel materia, 1° in de Epinosa 2^a & de Mario de
m^o de sponitibus cy cinquenta. Invenitur in ipse illa ascensionis sponitio est.
1° Deus est substantia completissima. quod maxime stat quod sponitio ex mat^a, & fia
est ordinata ad faciendum unum se; hoc autem non fit, nisi ex substantia incompleta.
Ita cortex pro hoc deo, & ex omni omnium assensione aliquid imperfectum
intelligit nomine magis, & formae, si autem quis negaret ea quod data est ex alia
recepti magis, vel fia, & tantum venire magis, quod petit naturaliter actuari a fia,
a fia, quod petit naturaliter actuari magis, necesse est quod caperet omnium.

Silicet pro quod Deus non potest venire in spones cy accidente, & hoc
sit 2° deo. Ratio est quod naturalis sponitio non fit, nisi modo accidente actuante, &
informante, 1° Deus non potest actuari, aut informari ab accidenti. quod Deus non potest

respondere ex accidenti; id nota est hanc rationem; ne licet & ratione subiecti exigentia ad
magis perfectionis naturalis alij accidenti, sit imperfectio; quod de se caret illa perfectione,
quod potest ipse provenire ab accidente; non tamen ostendit, quare sit imperfectio, posse
recipere alij accidenti non exigendo illud ad magis perfectionis naturalis. Et tamen non omne
accidenti actuatur subiecti quod inflat in ordine ad magis perfectionis naturalis; cum respiciat
illud supponat quod actuatur in tota sua perfectione naturali, ut fit in aqua recipiente
calorem, quod non exigit ad magis perfectionis naturalis, imo illy naturaliter debet. Solum
quod accidenti & suo actuatur subiecti in ordine ad aliquam denominationem, quoniam sine
tali accidente non potest esse. quod si subiecti talis denominationem non potest ad magis perfectio,
neque talis denominationem est effectio simpliciter, quod imperfectio existit non posse esse
talis denominationem, nisi ab accidente distincto. Ita Deus licet non possit actuari
sub denominationem cogniti a creatura, nisi per cognitionem creaturam, non propterea debet
aliquam imperfectio; sed talis denominationem non est effectio simpliciter in obiecto cog-
nito. Unde licet Deus talis denominationem quod se non habeat non propterea est minus per-
fectus, aut minus actuatur, neque ratio actuatur quod, quod contextus credit in Deo
solum est in ordine ad eas denominationes, quod dicunt in ipso perfectionis simpli-
citer; hanc enim debet Deus actualissime habere per se ipsum, non per alias, quod nullam
perfectionis simpliciter important; quod quod implicatio existit in eo quod Deus ab
aliquo accidente intus habeat aliquam denominationem huiusmodi?

250
Propterea existimo aliter posse argumentum probari Deum posse
esse subiecti accidentis. Neque quilibet denominationem intus, vel est effectio simpliciter
vel imperfectio simpliciter, aut effectio admixta imperfectio, respicit sub-
iecti, sed implicat quod Deus aliquam ex his denominationibus intus habeat ab
accidente. quod implicat quod Deus sit subiecti alicuius accidentis. Ad hoc
consequenter patet quod receptio accidentis est in ordine adtribuendum aliquam denominationem
intus subiecto. quod si Deus nullam denominationem intus potest esse ab accidente, neque
illud poterit recipere. Maxime mihi ex his patet quod quilibet denominationem
intus intus afficiat subiecti, non potest non esse effectio, vel imperfectio illius. Maxime
neque si est effectio simpliciter debet Deus illi esse quod magis met eum independen-
ter a quocumque creatore. Rursum si est
Rursum si est imperfectio simpliciter, aut effectio admixta imperfectio, non potest
Deus illi habere eum ab aliquo creatore, implicat enim quod alij creaturam Deo intus
afficiat aliquam imperfectio. quod implicat quod Deus habeat aliquam denominationem intus
ab accidente creatore.

251
 3° dco. implicat, nō d^o sponere cy substantia creatā, nō tñ e^o
 implicat q^o nā creatā sponat cy substantia d^o; potestior q^o huius d^o h^o
 stat ap^o catholicos ex mysterio incarnationis, in quo credimus nō sumā
 nō x^oti Domini, substantia q^o substantia increatū verbi. Ratio est id quod d^o
 in eo modo sponi nulla intervenit imperfectio ex parte substantia ut suo loco
 videbimus. 1° d^o p^oriori p^ortio e^o 1° q^o substantia creatā e^o modus, modus autē
 nequit nisi sponi nō terminare q^o nequit traxē d^o q^o implicat nō d^o
 cy substantia creatā sponere uny in zōne sponi. 2° q^o nā sponitatu
 p^oria substantia, nequit ulterius sponitari aliena, ut in mat^o. d^o
 incarnat^o. p^oabit. q^o nequit nā d^o sponitari substantia creatā. Pa-
 tet cōm, q^o deberet amittere sponi substantia, cy sponitaret aliena, s^o hoc
 e^o impole. q^o impole e^o 1° q^o nā d^o sponitet substantia creatā, q^o e^o
 aliena d^o. 3° q^o sponitari ab alio e^o accipere aliquā p^ofectionē
 ab illo: it sponitare e^o e^o p^ofectionē tribuere. s^o implicat q^o d^o
 ab aliqua creatā accipiat p^ofectionē. q^o implicat q^o sponitet a sub-
 stantia creatā.

Caput. 4°.

Dubium incidenti examinatur

252
 Ex 3° dco capitis p^ocedentis orit^o dubiy n^o admodū
 facile an sit Deus possit uny cy nā creatā substantialiter, n^o solum
 zōne p^osonandi, ut ibi venimus, s^o etig sub alii p^ofectionibus d^onis.
 itant sit tribuit se ipso s^oaliter nō humanū x^oti Domini zōne subsis-
 tenti, q^o q^o talis nā subsistit substantia increata, eod^o modo tri buere
 possit se ipso s^oaliter zōne extendi, durandi, intelligendi, volendi,
 faciendo s^oaliter talē nō extēty, durantē, intelligentē, aut volentē
 zōne aliqua increata, n^o eny videt^o max^o diffat in his p^ofectionibus, q^o
 in substantia d^o. Varii vni in s^o affirmatū inclinaverunt aliqui d^o d^o.
 1° e^o doctū, d^o facto nō humanū x^oti Domini extere s^ontē incre-
 atū verbi, sit subsistit q^o substantia increatū eiusd^o. Ita Thomist^o, qui
 id admittunt in substantia, exte^o n^o v^o in alii p^ofectionibus increatū.
 2° via e^o aliorū, qui docent Deū sub qualibet zōne increata posse uny

nō

ne Creaty ad turbuendy illi yfectiony Incuaty. ita Riga apud Agre
ly in 3.º dnt 14.º q. 1.º art. 9.º fundy e 9.º. E facty dat unio ex
parte Reg terminata ex una zona yfici fia ad zony subritendi.
ita se apparet is,

[Faint, mostly illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Capit. 4.º

[Faint, illegible handwritten text, possibly a title or section header.]

[Extensive block of faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]